Τὸ σπίτι τοῦ παιδιοῦ

71

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ἡ Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ
«ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1952
ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 71 (23)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ὀργανισμῶν, Τραπεζῶν, Ἑταιρειῶν, Δήμων Δρ. 100.000
Κοινότητες καὶ Σχολεῖα . . . . » 50.000
Παιδιὰ Παιδοπόλεων καὶ συμμοριόπληκτα: 10.000 δρ. τὸ χρόνο. Ἄπορα παιδιά: Ἕνα χρόνο 15.000. Ἑξάμηνη 10.000. Τὰ εὔπορα. Ἕνα χρόνο: 25.000. Ἑξάμηνη 15.000.
Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 10 ἢ Λίραι 4.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2000

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Ἀντιφίλου 16 — Ἀθῆναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φραγκ. Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι

Ὁ Ἠλίας Χουλιάρας μὲ ἐρωτᾷ: Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ συγκρατεῖ τὴ γῆ στὸ ἄπειρο; Δὲν ἔπρεπε νὰ πέφτη διαρκῶς καὶ νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ἥλιο;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ἐκεῖνο ποὺ συγκρατεῖ καὶ τὴ γῆ καὶ ὅλα τὰ οὐράνια σώματα καὶ δημιουργεῖ τὶς κινήσεις τους εἶναι ἡ παγκόσμια ἕλξις. Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ ἥλιος κινεῖται καὶ συμπαρασύρει μαζί του στὸ ἰλιγγιῶδες τρέξιμό του καὶ ὅλους τοὺς πλανῆτες. Μὰ καὶ αὐτὸς ἕλκεται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἥλιους καὶ λὲς τὸ σύμπαν κρατεῖ μιὰ σταθερὴ ἰσορροπία — ὄχι ὅμως ἀπόλυτη — μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Ὁ Κωνσταντῖνος Τρίαντος ἐρωτᾷ: Ὅταν θὰ γίνη παγκόσμιος εἰρήνη ποιὰ μέρη θὰ ἀνήκουν σὲ μᾶς; Ποιὲς χῶρες εἶναι μικρότερες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σὲ ἔκταση;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐρωτήσεώς σου εἶναι κάπως περίεργο. Ἀπὸ τὸν περασμένο πόλεμο ἡ Ἑλλάδα κράτησε ὅτι εἶχε καὶ πῆρε ἀπὸ τὴν Ἰταλία τὰ Δωδεκάνησα. Προτοῦ ὑπογραφῆ ἡ συνθήκη τῆς Εἰρήνης ἡ Ἑλλάδα διεξεδίκησε τὴν Ἑλληνικωτάτη Βόρειο Ἤπειρο καὶ διευθέτηση τῶν συνόρων μας μὲ τὴ Βουλγαρία καὶ φυσικὰ καὶ τὰ Δωδεκάνησα. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τελευταῖα ποὺ πήραμε, οἱ ἰσχυροὶ τῆς Γῆς — μὲ τὴν ἀντίδραση τῆς Ρωσσίας—δὲν ἱκανοποίησαν τὶς δίκαιες ἐθνικὲς ἀξιώσεις τῆς χώρας μας. Ἡ Ἑλλάδα βγῆκε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀδικημένη, ἂν καὶ οἱ θυσίες της ἦταν τεράστιες καὶ ἡ συμβολή της στὸν ἀγῶνα τῶν ἐλευθέρων λαῶν ἀποφασιστική. Τώρα οἱ ἀδελφοί μας τῆς Κύπρου ζητοῦν νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς συμμερίζεται τὸν πόθο τῶν Κυπρίων.

Ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἔκταση 132,562 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Μικρότερα σὲ ἔκταση Κράτη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶναι τὰ παρακάτω ποὺ τὰ βάζω μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά. Ἅγιος Μαρῖνος 61 τ.χ. Ἀλβανία 28.748, Ἀνδόρρα 453, Αὐστρία 83,851, Βατικανὸν 4,5, Βέλγιον 30.507, Βουλγαρία 110.842, Δανία 44.330, Ἑλβετία 41.295, Ἰρλανδία 70.283, Ἰσλανδία, 102.819, Λιχτενστάϊν 157, Λουξεμβοῦργον 2.586, Μονακὸ 1,5, Ὁλλανδία 33.734, Οὑγγαρία 93.011, Πορτογαλία 91.721, Σάαρ 1.900, Τεργέστης ζώνη 830, Τσεχοσλοβακία 27.827, Σπιτσβέργη 62.920. Ἀναφέρω καὶ τὸ εὐρωπαϊκὸ τμῆμα τῆς Τουρκίας ποὺ εἶναι 23.973. Θὰ ἦταν, ἂν καὶ δὲν μὲ ρωτᾶς, χρήσιμο νὰ σοῦ πῶ καὶ ποιὲς χῶρες εἶναι μεγαλείτερες σὲ ἔκταση ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, Τὶς βάζω κι' αὐτὲς σὲ ἀλφαβητικὴ σειρά. Ἀγγλία 445.224, Γαλλία 510.986, Γερμανία 356,360, Ἱσπανία 503.061, Ἰταλία 301.026, Νορβηγία 324.132, Νοτιοσλαυία 256.880, Πολωνία 311.730, Ρουμανία 337.384, Ρωσσία — εὐρωπαϊκὸ τμῆμα — 6.000.000 περίπου. Σουηδία 449,165 καὶ Φινλανδία 337.113.

Ὁ Γιὸς τῆς Λέσβου μὲ ἐρωτᾷ: Πότε ἄρχισαν νὰ τελοῦνται οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Οἱ κυρίως Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐγίνοντο κάθε 4 χρόνια στὴν Ὀλυμπία πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς καὶ ἦταν γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ἡ σπουδαιότερη καὶ πιὸ ἐπίσημη γιορτὴ μὲ πανελλήνιο χαρακτῆρα. Ἡ ἀρχὴ τῶν Ὀλυμπίων φθάνει στοὺς μυθικοὺς ἀκόμα χρόνους καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση στοὺς Ὀλυμπιακοὺς εἶχαν ἀγωνισθῆ ὁ Πέλοπας, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Οἰνόμαος καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἥρωες. Ἡ ἱστορική τους ὅμως περίοδος ἀρχίζει ἀπὸ τότε ποὺ πρωτόγραψαν τὰ ὀνόματα τῶν ὀλυμπιονικῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 776 π. Χ.

Ἡ ἀναβίωση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων γίνηκε στὰ 1896. Μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Γάλλου φιλάθλου Πιὲρ Κουμπερτὲν γίνηκε στὸ Παρίσι στὰ 1894 διεθνὲς ἀθλητικὸ συνέδριο τὸ ὁποῖον ἵδρυσε τὴν διεθνῆ Ἐπιτροπὴ Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ποὺ ὠργάνωσε στὴν Ἀθήνα τοὺς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες (6 - 15 Ἀπριλίου). Ἀπὸ τότε οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐπαναλαμβάνονται κάθε τέσσαρα χρόνια. Ματαιώθηκαν μόνο ἐξ αἰτίας τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων οἱ Ὀλυμπιακοὶ τοῦ 1916, 1940 καὶ 1944.

Ὁ Χρίστος Παρασκευόπουλος μὲ ἐρωτᾷ: Ποῦ γεννήθηκε καὶ ποῦ πέθανε ὁ Λορέντζος Μαβίλης;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ὁ Λορέντσος Μαβίλης κατάγεται ἀπὸ τὴν Κέρκυρα γεννήθηκε ὅμως στὴν Ἰθάκη στὶς 6 Σεπτεμβρίου 1860 ὅπου ὁ πατέρας του ἦταν πρόεδρος τοῦ τοπικοῦ δικαστηρίου. Σκοτώθηκε στὶς 8 Νοεμβρίου τοῦ 1912 στὸ Δρίσκο σὲ μάχη ποὺ ἔλαβε μέρος ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐθελοντικοῦ σώματος τῶν Γαριβαλδινῶν. Κατὰ παράδοση οἱ Γαριβαλδινοὶ ἐμάχοντο ὄρθιοι καὶ ἀκάλυπτοι.

Ὁ Ἠλίας Π. Μπάμπαλης μὲ ἐρωτᾷ: Πότε ἀνεκαλύφθη ἡ τυπογραφία καὶ ἀπὸ ποιὸν καὶ ποιὰ ἡ σημασία της στὸν πολιτισμό; Ποῖα μέσα χρησιμοποιούσανε γιὰ τὴ γραφὴ πρὸ τῆς τυπογραφίας;

Ἀ π ά ν τ η σ η : Ἡ ἱστορία τῆς τυπογραφίας ἀρχίζει σὲ ἀρχαιότατη ἐποχὴ στὴν Κίνα ὅπου εἶχαν κατασκευασθῆ γιὰ πολυγράφηση πέτρινες πλάκες πάνω στὶς ὁποῖες χαράσσονταν τὰ γράμματα. Στὸν ἕκτο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν στὴν Κίνα ἐπίσης φτιάστηκαν ἀντὶ γιὰ πέτρινες ξύλινες πλάκες. Στὰ 1041 μ. Χ. οἱ Κινέζοι ἔφτιασαν τὰ πρῶτα σιδερένια κινητὰ στοιχεῖα. Μὰ ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ δὲ γενικεύθηκε. Ἔτσι ἡ τυπογραφία παραμένει ἐφεύρεση εὐρωπαϊκή. Στὰ 1440 ὁ Ὁλλανδὸς Κόστερ ἔφτιασε τὰ πρῶτα χυτὰ στοιχεῖα. Τὸν ἴδιο περίπου χρόνο ὁ Γερμανὸς Γουτεμβέργιος ἔφτιασε τὸ καλούπι — τὴ μήτρα — μὲ τὴν ὁποίαν μποροῦσε κανεὶς νὰ φτιάση τυπογραφικὰ στοιχεῖα. Ὁ ἴδιος ἐξετύπωσε τὸ πρῶτο βιβλίο. Τὴ βίβλο. Ἡ τυπογραφία ἀπὸ τὸν Γουτεμβέργιο διαδόθηκε γρήγορα σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ κατόπιν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Στὰ 1476 τυπώθηκε στὸ Μιλάνο τὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ Βιβλίο: «ἡ Γραμματικὴ» τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρεως. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ἱδρύθηκε στὴ Βενετία τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ χυτήριο. Τὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο στὶς ἀνατολικὲς χῶρες ἱδρύθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τὸν Κεφαλωνίτη μοναχὸ Νικόδημο Μεταξᾶ. Πρὸ τῆς τυπογραφίας πλὴν ὡρισμένων περιπτώσεων κατασκευῆς σφραγίδων τὰ διάφορα βιβλία ἐγίνοντο χειρόγραφα σὲ περιωρισμένα ἀντίτυπα.

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ
(Σκ. Κ. Περδικάρη)

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΤΑΜΙΑ
(Σκ. Κ. Περδικάρη)

ΑΛΟΓΟ
(Σκ. Λ. Βασιλειάδη)

Ο ΝΙΚΟΣ ΣΑΛΟΝΙΚΙΟΣ
(Σκίτσο Ζηλιάρας)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Ἡ νύμφη Ἠχὼ καὶ ἡ φλυαρία της

Βρισκόμαστε στὰ τέλη τοῦ Νοέμβρη καὶ λὲς πὼς ὁ χειμῶνας δὲν λέει νὰ ρθῆ. Κάνει κάτι λιακάδες, χαρὰ Θεοῦ. Ἐκεῖνο τὸ Σάββατο, μόλις ἔφαγαν τὰ παιδιὰ καὶ ὁ παπούς τους, ξεκίνησαν γιὰ ἕνα μακρυνὸ περίπατο. Ἤθελαν ν' ἀπολαύσουν τὸ χειμωνιάτικο ἥλιο. Καὶ τὰ παιδιὰ ἦταν ὅλο χαρὰ ποὺ θὰ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ τρέξουν λίγο καὶ νὰ ξεσκάσουν ἀπὸ τὰ τόσα μαθήματα καὶ τοὺς κόπους τῆς ἑβδομάδας. Κι' ἔτρεχαν ὅλοι, καὶ ὁ παποὺς ἀκόμα, ποὺ μὲ ὅλα του τὰ γερατειά, εἶχε μιὰ σβελτάδα ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν καὶ μεγάλοι ἀκόμα.

— Μὴν τρέχετε, εἶπε ὁ Γιῶργος στὰ ἄλλα του ἀδέλφια. Θὰ κουράσουμε τὸν παπού...

— Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα, ἀπάντησε ἀμέσως ἐκεῖνος. Φρόντισα, σὰν ἤμουν νέος νὰ ζῶ φυσικὴ ζωὴ καὶ ἔτσι σήμερα καθὼς βλέπετε, σᾶς ἀκολουθῶ χωρὶς νὰ κουράζομαι. Κοιμώμουν πάντα ἐνωρὶς καὶ ξυπνοῦσα πάντα πρωΐ-πρωΐ. Γύμναζα συστηματικὰ τὸ σῶμα μου καὶ ἔκανα τακτικὰ μακρυνοὺς περιπάτους. Δὲν ἔκαμα ἐκεῖνο ποὺ λέμε ζωὴ μαλθακή. Μὰ καὶ σὲ τίποτα δὲν ἔκαμα κατάχρηση. Καὶ τοὺς περιπάτους μου καὶ τὴ γυμναστική μου, καὶ στὸ ντύσιμό μου, φρόντιζα νὰ ἐφαρμόζω τὸ ρητὸ τῶν ἀρχαίων μας προγόνων, ποὺ διακήρυσσαν τὸ περίφημο «μηδὲν ἄγαν».

— Καὶ τί θὰ πῆ «μηδὲν ἄγαν»; ρώτησε ἡ Τασία.

Ὁ Γιῶργος ὁ μεγαλείτερος, καθὼς ξέρουμε, ἀπὸ ὅλα τ' ἀδέλφια προθυμοποιήθηκε νὰ ἐξηγήση:

—«Μηδὲν ἄγαν» θὰ πῆ τίποτα τὸ πάρα πολύ, δηλαδὴ τίποτα τὸ πάρα πάνω ἀπὸ ὅ,τι πρέπει.

— Σωστά, εἶπε εὐχαριστημένος ὁ παπούς. Καὶ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς συστήσω νὰ ἔχετε πάντα σὰν ὁδηγὸ τῆς ζωῆς σας αὐτὸ τὸ περίφημο ρητὸ τῶν ἀρχαίων: Τὸ «μηδὲν ἄγαν».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Τασία εἶδε ἀπὸ μακρυὰ νὰ ἔρχεται ἡ φίλη της καὶ συμμαθήτριά της, ἡ Μανουέλλα καὶ τὴ φώναξε δυνατά:

— Μανουέλλααααα...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο καὶ ἄκουσε νὰ ἐπαναλαμβάνεται δυὸ φορὲς —έλαaaa —έλαaaa...

— Πρόσεξε μὴ γελαστῆς πὼς ἡ φιλενάδα σου ἀπάντησε «ἔλα», εἶπε γελώντας ὁ παπούς. Ἄλλωστε δὲν φαίνεται νὰ σὲ ἄκουσε καὶ προχωρεῖ πίσω ἀπὸ τὸ λόφο!

— Ὅσο γι' αὐτὸ τὸ ξέρουμε πὼς ἦταν ὁ ἀντίλαλος, ἢ γιὰ νὰ τὴν ποῦμε μὲ τὸ καλύτερο ὄνομά της ἡ Ἠχὼ εἶπε ὁ Γιῶργος καμαρώνοντας γιὰ τὶς γνώσεις του.

— Μὰ δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία, παρατήρησε μὲ καλωσύνη ὁ παπούς. Ἀλλοίμονο, τὰ ἐγγόνια του νὰ μὴν ξέρουν γιὰ τὴν ἠχώ. Μὰ πολὺ φοβοῦμαι πὼς δὲν θὰ ξέρετε πὼς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν θεωροῦσαν γιὰ νύμφη.. Τὴ νύμφη «Ἠχώ...».

— Μὰ καὶ μεῖς παπού δὲν εἴχαμε καμμιὰ ἀμφιβολία, παρατήρησε ὁ Κωστάκης πὼς οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας δὲν θὰ ἄφηναν καὶ αὐτὸ τὸ φυσικὸ φαινόμενο χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν μιὰ μυθολογικὴ ἐξήγηση...

— Ποὺ νὰ μὴ τὸ κάμουν ὁλόκληρο παραμύθι συμπλήρωσε τώρα ἡ Τασία.

— Ἔτσι εἶναι, παρατήρησε ὁ παπούς. Ἡ Ἠχὼ ἦταν νύμφη. Κόρη τοῦ Ἀέρα καὶ τῆς Γλώσσας. Μὰ εἶχε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα. Ἦταν τρομερὰ φλύαρη. Μὰ παρ' ὅλη τὴ φλυαρία της ἦταν εὐχάριστη γιατὶ στὶς διηγήσεις της εἶχε ἐξαιρετικὴ εὐγλωττία. Ὅταν διηγόταν κάτι, κρέμονταν ὅλοι ἀπὸ τὸ στόμα της. Καὶ ἡ θεὰ Ἥρα εἶχε τόσο πολὺ γοητευτῆ μαζί της ποὺ τὴν κρατοῦσε διαρκῶς κοντά της γιὰ νὰ τὶς λέει ὡραῖες καὶ συναρπαστικὲς ἱστορίες. Καὶ πόσες μάλιστα φορὲς ἡ Ἥρα ἀπορροφημένη ἀπὸ τὶς διηγήσεις τῆς Ἠχοῦς δὲν ἔπαιρνε χαμπάρι τὶς συχνὲς ἀπουσίες τοῦ Δία στὴ Γῆ. Καὶ ἡ Ἥρα γινόταν ἔξω φρενῶν κάθε τόσο ποὺ ὁ Δίας ἔφευγε ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο μεταμορφωμένος γιὰ νὰ κάμη παρέα μὲ τοὺς θνητούς. Μὰ ἀπὸ τὸ μυαλό της μάλιστα πέρασε μιὰ τρομερὴ ὑποψία: Χωρὶς ἄλλο ὁ Δίας ἔβαλε τὴν Ἠχὼ νὰ τὶς λέει ἱστορίες γιὰ νὰ τὴν ἀπασχολῆ καὶ αὐτὸς νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τὸ θεϊκὸ παλάτι τοῦ Ὀλύμπου. Καὶ μιὰ καὶ φοβόταν νὰ τὰ βάλη μὲ τὸν Δία τὰ ἔβαλε μὲ τὴ δύστυχη τὴν Ἠχώ...

— Ὅπως συμβαίνει τὶς περισσότερες φορὲς εἶπε γελώντας ὁ Γιῶργος. Τὰ σπασμένα τὰ πληρώνει καμμιὰ φορὰ ὁ πιὸ ἀδύνατος.

— Ἀντὶ νὰ χτυπᾶς τὸ γάϊδαρο χτυπᾶς τὸ σαμάρι, εἶπε διακόπτοντας ἡ Τασία.

— Σωστά. Μὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν στέκεται σὲ ἀνθρώπους πολιτισμένους. Δὲν μπορεῖ νὰ πληρώνη ἐκεῖνος ποὺ δὲν φταίει. Μόνο σὲ μιὰ πολιτεία ἀπολίτιστη, μόνο σὲ μιὰ κοινωνία μισοαγρίων ἐπιτρέπεται τέτοιο πρᾶγμα. Νὰ πληρώνη ὄχι ὁ φταίχτης ἀλλὰ ὁ ἀδύνατος. Σὲ μιὰ κοινωνία ἀνθρώπων καθὼς πρέπει δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τιμωρεῖται κανεὶς γιὰ ξένες ἁμαρτίες. Ὡστόσο στὸν Ὄλυμπο ὅλος ὁ θυμὸς τῆς Ἥρας στράφηκε ἐναντίον τῆς φλύαρης νύμφης. Δὲν τὸ παίρνω στὸ λαιμό μου πὼς δὲν εἶχε πραγματικὰ μὲ τὸ Δία συνωμοτήσει γιὰ νὰ ξεγελᾶνε τὴν καϋμένη τὴν Ἥρα. Μὰ καὶ ἀθῶα νὰ ἤτανε της ἄξιζε ἡ τιμωρία γιὰ τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία της. Δεν λογάριαζε ποτὲ τὶς σοφὲς παροιμίες των αρχαιων... μὰ καὶ τῶν νεωτέρων ποὺ μιλουνε γιὰ τὴ σιωπὴ σὰν το καλλιτερο απὸ τὰ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ αρχαια σοφία αὐτὸ μᾶς διδάσκει: «Κρεῖττον του λαλεῖν τὸ σιγᾶν». Και ὁ Επικτητος, ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, μας δίνει αὐτὰ τὰ αθάνατα ρητά: «Γλῶσσαν μίαν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φυσις δεδωκε, δύο δὲ ὦτα, ἵνα διπλάσιον ων λεγομεν παρ' ἑτερων ἀκούομεν».

— Και πῶς θὰ τὰ ἐξηγησουμε ολα αὐτὰ ποὺ μας εἶπες; ρώτησε τωρα ὁ Κωστάκης.

— Ἂς παρακαλέσουμε τὸν Γιῶργο ποὺ ἔχει ἀρχισει αρχαια να μας τὰ ἐξηγήση, απάντησε ὁ παπούς.

— Μὰ δεν ειναι δύσκολο εἶπε πρόθυμα ὁ Γιῶργος. Τὸ πρωτο θὰ πῆ πὼς εἶναι καλλιτερα ἀπὸ τὸ νὰ μιλῆ κανεὶς νὰ σωπαινη. Καὶ τὸ ἄλλο πως ἡ φύση ἔδωκε στὸν ἄνθρωπο μιὰ γλωσσα καὶ δυὸ αὐτιά. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ἀκοῦμε διπλάσια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ λέμε.

— Οἱ σύγχρονοί μας, πῆρε τώρα τὸ λόγο ὁ παπούς, λένε μὲ ἄλλα λόγια τὰ ἴδια περίπου πράγματα: «ΑΚΟΥΕ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΛΕΓΕ ΛΙΓΑ»ἢ «ἀργυρὸ τὸ μίλημα καὶ χρυσὸ τὸ σῶπα» ἢ «ἀσημένια μου μιλιὰ χρυσὴ μου βουβαμαρα». Κι' ἀκομα: «Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια».

— Μὰ ἄκουσα σημερα κιόλας στὸ σχολειὸ εἶπε ὁ Γιῶργος, πὼς «ὅποιος δὲν μιλεῖ τὸν θάφτουν».

— Κι' αὐτὸ εἶναι σωστό, εἶπε ὁ παπούς. Γιατὶ ἀκριβῶς ἔρχεται νὰ ἐπικυρώση αὐτὸ ποὺ σάς εἶπα πρωτύτερα. Δηλαδὴ τίποτα τὸ ὑπερβολικό. Τίποτα τὸ ἀπολυτο. Οὔτε φλύαρος οὔτε καὶ ἀμίλητος. Μὰ προκειμένου νὰ πῆς ἀνοησίες καλύτερα σιωπή.

Μὰ αὐτὲς τὶς ἀλήθειες δὲν τὶς εἶχε ποτὲ καταλάβει ἡ νύμφη Ἠχώ. Γι' αὐτὸ καὶ τιμωρήθηκε σκληρὰ ἀπὸ τὴν Ἥρα. Καὶ τὴν καταδίκασε νὰ μὴ μιλάη ποτέ της χωρὶς νὰ τὴν ρωτήσουν. Καὶ τότε νὰ ἀπαντάη μὲ πολὺ λίγες λέξεις. Ἂν εἶναι δυνατὸν μὲ μονοσύλλαβα. Καὶ ἡ καϋμένη ἡ Ἠχὼ τόσο πολὺ στενοχωρήθηκε ποὺ ἀπὸ τότε ἀπὸ τὸ φόβο της ὄχι μόνο δὲν δίνει ἀπάντηση ἀλλὰ καὶ ἐπαναλαμβάνει μηχανικὰ τὶς τελευταῖες συλλαβὲς ἀπὸ τὴν τελευταία λέξη ποὺ ἀκούει...

Ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἄρχισε τώρα νὰ γέρνη πρὸς τὴ δύση καὶ οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ χωριοῦ σήμαιναν τὸν ἑσπερινό. Τὸ κρύο ἄρχισε τώρα νὰ γίνεται τσουχτερό. Καὶ ὁ παποὺς μὲ τὰ τρία ἐγγόνια του ξαναγύρισαν στὸ χωριὸ καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν ἐκκλησιὰ κι' ἔφτασαν τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ παπὰς μὲ τὴ μελωδική του φωνὴ ἔψελνε τὸ «Φῶς ἱλαρόν...».

A. K. M.

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

(Σκίτσο τοῦ Ἐξάψαλμου)

◆◆

NEOI ΠΟΙΗΤΑΙ

"ΦΟΝΙΑΔΕΣ"

Φονιάδες γέμισε ἡ τέχνη σας,
Δροσίνη, Παλαμᾶ, Πολέμη,
κι' ὅτι λαμπρὸ ἐσεῖς στεριώνατε,
ἀπ' τὰ συθέμελά του τρέμει.

⁂

Νοθέψαν ἄκαρδα οἱ ἀλόγιστοι,
τῆς μουσικῆς τὸν κάθε ἦχο,
κι' ἔκαναν, βάρβαρα γρυλίσματα,
τὸν λουλουδένιο σας, τὸν στῖχο!...

⁂

Μοντέρνους γέμισε ὁ τόπος μας
π' ὅλο ζητοῦνε νὰ γκρεμίσουν,
κάτι λαμπρό, ψηλό, κι' ἀνέγκιχτο,
ποὺ δὲν μποροῦν, αὐτοὶ νὰ χτίσουν!..

⁂

Φονιάδες γέμισε ἡ τέχνη σας,
Πορφύρα, Πάλλη, Μαλακάση·
κι' ἂν ἀπ' τοὺς τάφους δὲν βογγίξετε,
ἡ νέα γενιά, θὰ τοὺς δικάση!...

ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΜΜ. ΨΑΡΡΑΣ
(Νάξος)

Τὰ παιδιὰ γράφουν

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΣ»

Γλυκύτατη μητέρα μας
τρανὴ προστάτριά μας,
ἐσύ, ἀψήφισες τὸ πᾶν,
γιὰ νὰ σωθῆ ἡ γενιά μας.

Ἐσένα φώτισε ὁ Θεὸς
νὰ σώσης τὰ παιδιά σου,
ποὺ τἄπαιρναν γιὰ πάντοτε,
μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου.

Ἐσύ 'σαι τὸ καμάρι μας
ἀστέρι τῶν ἀστέρων,
Ἐσένα θέλει ἡ Ἑλλὰς
μητέρα τῶν μητέρων.

Φαιδρὸς

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Χρυσοροδίζει ὁ οὐρανὸς στὰ μύρια χάδια ποὺ τοῦ στέλνει ὁ ξανθόμορφος Φοῖβος, ἀλλάζει ἡ πλάση φορεσιὲς πανώριες καὶ πορφυροντύνεται μὲ πρωτόφαντη καλλονή, ἄφταστου μεγαλείου.

Χιλιάδες μέρη διάβηκε τὸ φωτοβόλο τοῦτο ἀστέρι, ἀγνάντεψε ἀπὸ ψηλὰ τὴ ὀμορφοστολισμένη φύση, καὶ προχωρεῖ παντοτεινὰ στ' ἀτέλειωτο στρατί του νὰ χύση ἄπλετο φῶς σὲ κείνους ποὺ τὸ καρτεροῦν.

Κρύβεται μεσ' στὰ σύγνεφα τὰ μουντόχρωμα καὶ ἀλλάζει γιὰ λίγο τὴν ὄψη του μὲ τὶς βαθύχρωμες ἀποχρώσεις του.

Διαβαίνει ἀπὸ πόλεις καὶ χωριὰ καὶ χαμογελάει ἄνωθέ τους. Φτάνει καὶ στὸ χωριό μου σκορπάει γλυκὸ χαμόγελο κι' ὕστερα πάει νὰ δύση καὶ σ' ἄλλους τὴ χαρὰ νὰ φέρη.

Ἀργά, ἀργὰ γέρνει πίσω ἀπὸ τὰ ἐπιβλητικὰ ραχοκέφαλα. Χρυσοπόρφυτες ρίχνει γύρω ἀχτῖνες καὶ ἀφήνει παντοῦ στιγμὲς χαρᾶς. Χαίρονται τὰ δέντρα, χαίρονται τὰ ρυάκια, τραγουδοῦν τὰ ζωντανά, καὶ οἱ φυλλωσιὲς τῶν δέντρων μὲ τὰ χαρούμενα θροΐσματά τους στέλνουν χαιρετισμοὺς καὶ εὐχαριστήρια στὸ Φωτοδότη τους.

Πέρα στὰ βοσκοτόπια τὰ ξανθόμαλλα πρόβατα χοροπηδοῦν γυρνῶντας στὴ στάνη. Καὶ ὁ καλόκαρδος τσοπάνης παίζει τὴ γλυκόηχη φλογέρα του κατευχαριστημένος ἀπὸ τὰ μάγια τῆς φύσης.

Τ' ἀγέρι δροσιστικό, τ' ἀγέρι ποὺ συνοδεύει τὸ ἡλιοβασίλεμα τραγουδεῖ κι' αὐτὸ μὲ σκόρπιες νότες κάποια δική του ἔμπνευση.

Οἱ γρανιτένιοι βράχοι τ' ἀντικρυνοῦ ποταμοῦ ἀστράφτουν στὶς στερνὲς ἡλιαχτῖδες, κάνουν ἐπίδειξη τοῦ ἄγριου μεγαλείου τους, θέλουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄψυχοι βράχοι, ν' ἀγκαλιάσουν σφιχτὰ Αὐτὸν ποὺ τοὺς καλοντύνει καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Ἡ ὥρα τοῦ ἡλιοβασιλέματος εἶναι ὥρα μαγική, ξωτική, πανέμορφη ποὺ μαγεύει κάθε ζωντανό. Δὲν ξέρω ἀλλοῦ μὰ νομίζω πὼς τὸ ἡλιοβασίλεμα τοῦ χωριοῦ μου εἶναι παράξενο. Ἀγαπῶ τὸ χωριό μου πολύ, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ περισσεύει καὶ γίνεται ἀκατανίκητη ὅταν θυμοῦμαι τὰ στερνοχάδια τ' ἥλιου ποὺ ἐκεῖ εἶναι μαγευτικά, τ' ἀγέρι τοῦ δειλινοῦ πιὸ ἐξαίσιο.

Μιὰ θύμηση τοῦ χωριοῦ μου εἶναι γιὰ μένα μιὰ τρανὴ χαρὰ μιὰ θύμηση τοῦ χωριοῦ μου καὶ ἕνα δέος ξεφεύγει ἀπὸ τὰ παιδιάστικά μου χείλη πρὸς τὸν Παντοδύναμο!

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Ἔδεσσα)

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΜΟΥ ΟΝΕΙΡΟ

Νύκτα βαθειά. Νύκτα κατασκότεινη. Ἐρημιὰ βασιλεύει παντοῦ. Τὰ πάντα ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Τίποτα δὲν ἀκούγεται στὴ νεκρωμένη φύση. Ἔπεσα κι' ἐγὼ στὸ κρεββάτι μου. Τὰ μάτια μου ἔκλεισαν ἀμέσως. Γλυκὸς ὕπνος μὲ κατέλαβε. Συγχρόνως ἕνα ὄνειρο γλυκὸ ἔβλεπα. Ναί, γλυκό!...

Ἔβλεπα, τὸ ὄμορφο καὶ γραφικὸ σπιτάκι μου τριγυρισμένο ἀπὸ τὸν κῆπο, πνιγμένο στὰ δροσερὰ λουλούδια. Ἔβλεπα, τὴν βερυκοκκιὰ καὶ τὴν ἀμυγδαλιὰ ποὺ τόσες φορὲς σκαρφάλωσα σὰν γάτος ὅταν ἦμαν μικρός. Ἔβλεπα, τὴν πελώρια κληματαριὰ καὶ τὸν ἀγαπημένο μου πατέρα νὰ τὴν κλαδεύη. Στὸν τοῖχο τὴν τριανταφυλλιά, τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ σὰν νυφούλα ἦταν μὲ τὰ κατάλευκα ρόδα της, καὶ τὴν μανούλα μου νὰ τὴν περιποιεῖται. Πιὸ κάτω τὰ μικρὰ ἀδελφάκια μου ἔπαιζαν χαρούμενα καὶ γέμιζαν τὸν κόσμο μὲ γέλια καὶ φωνές. Ὅλα τὰ ἔβλεπα καθαρά! Ἀλλοίμονο! Τέτοια ὄνειρα λίγες φορὲς τὰ βλέπει κανεὶς καὶ παρηγοριέται ἀφοῦ δὲν τἄχει στὴν πραγματικότητα.

Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπ' τὴ χαρά μου ἔβγαλα καὶ ξύπνησα. Καὶ τ' ὄνειρό μου χάθηκε!...

ΡΟΜΦΑΙΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ

Καθόμουν στὴν σκιὰ ἑνὸς γέρου - πεύκου καὶ ρέμβαζα. Τὸ βλέμμα μου πετοῦσε στὴν γύρω φύση ἀνήσυχο σὰ νὰ γύρευε κάτι. Σ' ἕνα κλωνάρι τοῦ πεύκου καθόταν ἕνα μικρὸ πουλάκι καὶ κελαϊδοῦσε χαρούμενο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπω νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος ποὺ καθόμουν ἕνα παιδί. Στὰ χέρια του κρατοῦσε κάτι. Τὰ μάτια του τὰ εἶχε καρφωμένα ἐπάνω στὸ πεῦκο. Τί νὰ κοίταζε ἄραγε; Παραμόνευε τὸ πουλάκι ποὺ ἦταν στὸ πεῦκο. Τὸ παιδὶ δὲν χάνει οὔτε λεπτό. Βάζει στὸ λάστιχο μιὰ πέτρα καὶ ἀμέσως τὸ ματιάζει. Ἐγὼ μὴ προφθάνοντας νὰ τοῦ πῶ κάτι γι' αὐτὸ ποὺ θὰ ἔκανε, βλέπω τὸ πουλάκι νὰ πέφτη ἀναίσθητο κάτω στὸ ἔδαφος. Κατόπιν τὸ πῆρε τὸ ἔβαλε στὸν κόρφο του κι' ἔφυγε.

Ἐγὼ ἤμουν καταλυπημένος γιατὶ εἶχε ἀφαιρεθῆ ἡ ζωὴ τοῦ συντρόφου μου. Ἤμουν ἀκόμη λυπημένος διότι εἶχα χάσει μιὰ τόσο ὡραία σὰν κι' αὐτὴ μουσική...

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΣΚΑΦΙΔΑΣ
(Παιδόπολη Ἁγ. Ἀνδρέου Ἀττικῆς)

ΕΙΣΑΙ ΤΩΡΑ Η ΑΝΟΙΞΗ... ΘΑΡΘΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ...

Ποῦ τρέχεις τῆς ζωῆς πεταλουδίτσα
μὲ τὰ χρυσά σου τὰ φτερά;
καὶ καμαρώνεις σὰν νυφίτσα
στὴν ἀνοιξιάτικη χαρά;

Πῶς ἔτσι τριγυρνᾶς σὲ λουλουδάκια
περήφανα, καμαρωτὰ
χωρὶς νὰ βλέπης τ' ἄλλ' ἀνθάκια
π' ἀνθήσαν ἔξω μοναχά;

Νομίζεις, πῶς θὰ μείνης ἔτσ' αἰώνια
βασίλισσα καμαρωτή;
σὲ λίγες μέρες, σὲ λίγα χρόνια
τὸ χρῶμα σου θὰ μαραθῆ.

Εἶσαι τώρα ἡ Ἄνοιξη, λουλοῦδι
χιλιόπλουμο, λαχταριστὸ
ὅμως μιὰ μέρα καλοκαίρι
θαρθῆ νὰ σβύση τὸν ἀνθό!...

ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΑΝΙΤΗΣ

ΘΥΜΟΥΜΑΙ...

Κάθε δεῖλι τέτοια ὥρα
ζωντανεύανε τοῦ κήπου οἱ γριὲς τριανταφυλ-
(λιές...
Νἄταν λέει ξανὰ καὶ τώρα
νὰ μιλοῦσαν γιὰ ἱστορίες — ποιὸς τὸ ξέρει;
— ἀληθινές...
Θυμοῦμαι,
ποὺ νανούριζε ἡ γαλήνη
τὴν ἀχνόπεπλη νυχτιά. Νἄταν τούτη τὴ βρα-
(δυὰ
ὅπως κάποτε νὰ γίνη...
...τριαντάφυλλα στὴ δύση νἄχουν κῆπο τὴν
(καρδιά...

ΧΡΥΣ. ΒΑΛΣΑΜΙΔΟΥ

Ο ΤΡΥΓΟΣ

Πέρα στὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖ ποὺ καμπουριάζει γυρτὴ ἡ πεδιάδα ὁλοπράσινη, χιλιάδες λυγερόκορμες κοπέλλες οἱ κληματόβεργες στήνουν χορό, μὲ τὴν ψιθυριστὴ γλυκόλαλη πρωϊνὴ αὔρα. Φυσᾶ γλυκά, ἁρμονικὰ ἡ πονεμένη αὔρα καὶ κρούει ἀπαλὰ ἀθόρυβα τὶς χορδὲς τῆς λύρας της καὶ γέρνουν οἱ κληματόβεργες φορτωμένες μὲ γλυκοὺς καρποὺς σὰ νὰ χορεύουν. Ὁλόχρυσες λαμποκοποῦν οἱ σταφυλόρογες στ' ἀντίκρυσμα τοῦ ἥλιου. Ἁπλώθηκε ἡ ροδοδάκτυλη αὐγὴ σκορπώντας τὰ μουντὰ μαῦρα σύννεφα τοῦ σκότους, καὶ ὅλα ξυπνοῦν ἀπ' τὸν βαθύ τους ὕπνο. Τὰ μυρωμένα θυμάρια σκορποῦν γύρω τὴ μοσκοβολιά τους. Ξανθόμαλλες γλυκόλαλες ξυπνοῦν ἀπ' τὸν γλυκό τους ὕπνο κι' οἱ κοπέλλες στὸ χωριό, καὶ ξεκινοῦν πολλὲς μαζὶ μὲ τ' ἄδειανὰ καλάθια φορτωμένα στὰ μουλάρια καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῆς δουλειᾶς τοῦ τρύγου. Καὶ ροβολοῦν πέρα ἀπ' τὸ μονοπάτι ὅλες καὶ ξεχύνονται στὶς ὁλοπράσινες φυτιές. Πίσω - πίσω ἔρχονται οἱ χωριανοὶ καβάλλα στὰ γαϊδουράκια τους. Χορταίνει τὸ μάτι τοῦ ἀμπελουργοῦ ἀπ' τὸ ὡραῖο θέαμα. Γυαλιστερὰ πετράδια οἱ τρυγητάδες καθὼς τρυγοῦν πάνω στὸ βελουδένιο πράσινο σεντόνι, γεμίζουν τὰ καλάθια καὶ τ' ἀδειάζουν στὸ σωρό, κι' ἀπ' τὸ σωρό, φορτώνονται τὰ μουλάρια καὶ τὰ κουβαλοῦν στὸ χωριό, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ μοσχάτο κρασί. Ὁλημερὶς τρυγοῦν οἱ ἐργάτες, σκυφτοὶ πάνω στὰ τουφωτὰ κλήματα μὲ τὴ μοσχοβολιὰ ποὺ φέρνει τὸ κοκκινόχωμα. Ἐδῶ ποὺ πρωτύτερα βασίλευε ἡ ἡσυχία καὶ ἡ γαλήνη, ἀντηχοῦν πέρα ὡς πέρα τώρα τὰ τραγούδια καὶ βασιλεύει ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία. Καὶ ἀλήθεια εὐτυχισμένο βρίσκουν τὸν καημένο τὸν ἀμπελουργὸ οἱ εὐλογημένες ἡμέρες τοῦ τρυγητοῦ. Μὲ ἀγωνία ὁ νοικοκύρης τοῦ ἀμπελιοῦ περιμένει ὥσπου νὰ βγάλη τὸ κρασὶ ἀπ' τὶς μεγάλες κάδες νὰ μὴ βρέξη. Ὁλόκληρο τὸ χρόνο τὸ φρόντιζε τ' ἀμπέλι του καὶ τὸ πότιζε μὲ τὸν ἱδρῶτα του. Καὶ τώρα ποὺ φθάνει ἡ ἐποχὴ τῆς χρονιᾶς του. Καλλίτερα τὸ λέει τὸ λαϊκὸ δίστιχο:

«Τὸν τρυγητὴ τ' ἀμπελουργοῦ
πᾶνε χαλάλι οἱ κόποι!!...»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΝ. ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ
(Μαθ. Γυμν. Καρδίτσης. Τάξη Δ΄)

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

Δίχως μάνα καὶ πατέρα
εἰς τὸν κόσμο μοναχὸ
μὲ τὴν πεῖνα συντροφιά του
ζῆ τὸ δύστυχ' ὀρφανό.

Ἄχ τί θλίψεις στὴ ζωή του
τί στερήσεις, τί κακό.
Δὲν ἐγνώρισε τὰ χάδια
τῆς μανούλας, τὸ φτωχό.

Δὲν ἐπρόφερε τὴ λέξη
τὴ γλυκειὰ «μάνα, πατέρα»
δὲν χαρεύτηκε ποτέ του,
δὲν ἐγνώρισ' ἄσπρη μέρα.

....

Πέφτει λίγο νὰ πλαγιάση
σ' ἕνα ἀχυρένιο στρῶμα
γύρω τοῖχοι μουχλιασμένοι
καὶ ἐπικρατεῖ μιὰ βρῶμα.

Κλείν' ὡστόσο τὰ ματάκια...
Ἄχ τί ὄνειρο γλυκό:
Πάει νὰ ἔβρη τὴ μανούλα
'κεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό.

ΚΟΠΑΝΑΚΙ

ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σὰν φτάνει βουβὰ τὸ κάθε Σου δεῖλι
κι' ἡ σκέψη μὲ πόθο πετάει σιμά Σου,
πόσο γλυκὰ τ' ὄνομά Σου
προφέρουν μ' ἀγάπη τὰ δυό μου χείλη...

Πατέρα... Τὸ ξέρεις πὼς εἶμαι πιὰ μόνος
κι' ὁλοῦθε μὲ σφίγγει ἀνείπωτος πόνος.
Δός μου τὸ χέρι τ' ἁγνό Σου
ν' ἀνέβω μὲ θάρος ὡς τὸ Σταυρό Σου...

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ (Θεσσαλονίκη)

Τά παιδιά γράφουν

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΕΡΗΜΟΣΠΙΤΟ

Ἤρεμα ἡ νύχτα ἔπεσε καὶ σκέπασε τὴν πλάση
μόνον τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ χρυσώνει ὅπου (φτάσει.
Σ' ἕνα παλιὸ ρημόσπιτο κάποιος ἐκεῖ ἐστάθη
καὶ ὕστερ' ἀναστέναξε ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη.
Βαριεστημένος κάθισε σὲ μία πέτρα πάνω
— καὶ τώρα; συλογίζονταν, Θεέ μου τί θὰ (κάνω;
Ἔλειπε χρόνια μακρυὰ μονάχος εἰς τὰ ξένα
καὶ τώρα ξαναγύρισε σὲ μέρη ἀγαπημένα.
Ἐγύρισε στὸ σπίτι του καὶ στὸ μικρὸ χωριό (του
μ' ἀλίμονο κανένανε δὲν βρῆκε πιὰ δικό του.
Ἀντίκρυσε τὸ σπίτι του σχεδὸν μισορημένο
ποὺ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ χωριοῦ κοιτότανε θλιμ- (μένο.
Κλεισμένα εἶν' τὰ παράθυρα ἀραχνιασμένη ἡ (πόρτα
καὶ στὴν παντέρημη αὐλὴ πυκνὰ φυτρώσαν (χόρτα.
—Ἀλίμονο πῶς ἔγινε, ὁ ξένος πάλι λέγει
καθὼς ἀντίκρυσε ἐκεῖ τὴ χαλασμένη στέγη.
Μιὰ κουκουβάγια ἄρχισε τότε νὰ κελαηδᾶ
μέσα 'πὸ τὰ χαλάσματα λαλιὲς πικρὲς σκορ- (πάει.
Μέσα εἰς τὸ δωμάτιο μὲς στὶς μικρὲς θυρίδες
στήσαν φωλιὲς καὶ μένουνε μονάχα νυχτερίδες.
Ξεράθηκε ὁ βασιλικὸς πούταν στὸ παραθύρι
ποὺ ὁ ἴδιος ὅταν ἔφευγε ἐκεῖ τὸν εἶχε σπείρει.
Ὁ θάνατος τὰ ἐρήμωσε παντοῦ ἀπ' ἄκρη σ' (ἄκρη
ἐθέριψε ἡ θύελλα τοῦ πόνου, καὶ τὸ δάκρυ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΕΛΟΥΝΤΟΣ

ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Ἔξω ἔβρεχε. Ὁ δυνατὸς βορριὰς περνοῦσε σφυρίζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δένδρων.

Κλεισμένη στὴ ζεστὴ κάμαρά μου αναζητοῦσα μὲ τὸ βλέμμα μου κάτι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ χαρίσῃ λίγη ὥρα εὐχάριστη. Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σ' ἕνα πολύχρωμο βιβλίο ποὺ παρίστανε μιὰ βασιλοπούλα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα διαμάντι. Καὶ διάβασα. «ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ». Τὸ ἄνοιξα καὶ ἄρχισα νὰ διαβάζω μὲ περιέργεια τὸ περιεχόμενον...

«Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, ἐπάνω σὲ ψηλοὺς κι' ἀπότομους βράχους, ἦταν κτισμένο ἕνα πλούσιο πανύψηλο παλάτι. Μέσα σ' αὐτὸ ἐπικρατοῦσε σιωπὴ καὶ βαθειὰ λύπη, γιατὶ σὲ μιὰ κάμαρα ἐπιπλωμένη μὲ μεγάλη πολυτέλεια καὶ ἐπάνω σ' ἕνα ὁλόμεταξο κρεββάτι ἦταν ξαπλωμένη μιὰ πανώρια γλυκειὰ βασιλοπούλα, μὲ μάτια ὁλογάλαζα καὶ ὁλόξανθες πλεξίδες, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο μελαγχολικό, λὲς καὶ βάραινε τὰ λουλούδια τῆς καρδιᾶς της κάποια μπόρα. Οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ γεροβασιλιᾶ ποὺ δὲν ἀποχωριζόταν ποτὲ τὴν μοναχοκόρη του, ἔκαναν πιὸ πιὸ πένθιμο ἀκόμη τὸ περιβάλλον. ἔκαναν πιὸ πένθιμο ἀκόμη τὸ περιβάλλον. σαν στέλλοντας τὴν τελευταία τους πνοὴ στὴν νεράϊδα ποὺ ξαπλωμένη τοὺς συνόδευε στὴν μελαγχολία τους, ἕνα πουλάκι κελαϊδοῦσε λυπημένα σ' ἕνα ξερὸ κλαρί, μιὰ κιθάρα μακρυνὴ ἔστελνε τοὺς τελευταίους λυγμοὺς της πρὸς τὸ ψηλὸ παλάτι καὶ τέλος μέσα στὸ περιβόλι τῆς ζωῆς ἕνα ἄνθος κόντευε νὰ μαραθῇ.

Τοῦ βασιλιᾶ δὲν τοῦ ἔλειπαν ἄφθονα πλούτη. Τ' ἀμπάρια του ἦσαν ξεχειλισμένα ἀπὸ ρουμπίνια, μαργαριτάρια, χρυσάφι, διαμάντια. Μὰ τί τὸν ἔμελλε ἀφοῦ τὸ λαμπρότερό του διαμάντι κινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν λάμψη του;

Ἔφερε γιατρούς, σοφούς, μάγισσες καὶ μάγους, μὰ ὅλοι ἔφευγαν δίχως ἀποτέλεσμα. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε λυπημένα, σὰν τὸ μαῦρο σύννεφο στὸν γαλάζιο οὐρανό. Ὅσπου μιὰ μέρα εὐλογημένη, μιὰ κυρτὴ ἀπ' τὰ χρόνια γρηοῦλα, μὲ χέρια σκληρὰ ἀπ' τὴν δουλειά, χτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ. Σὰν ξερὸς ἀντίλαλος ἔφθασε ὁ κρότος ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ βασιλιᾶ. Στὸ ἄνοιγμά της φάνηκε ἕνας ἀσπρομάλλης γέρος παραξενεμένος. Τότε ἡ γρηοῦλα ποὺ ἦταν μιὰ καλὴ μάγισσα τοῦ ἔδωσε ἕνα μικρὸ κουτάκι ποὺ περιεῖχε βελόνες καὶ κλωστές. Καὶ τοῦ εἶπε: «Γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ ἡ βασιλοπούλα πρέπει νὰ ἐργάζεται. Αὐτὸ εἶναι τὸ γιατρικό της, ἡ ἐργασία, ποὺ θὰ τὴν στολίζῃ καὶ θὰ λάμπῃ στὰ χέρια της σὰν τὸ πολυτιμότερο διαμάντι».

Τελειώνοντας τὸ παραμύθι κατάλαβα πὼς πέρασε μισὴ ὥρα εὐχάριστη, διδακτικὴ καὶ πὼς μποροῦσα ἂν ἤθελα καὶ ἐγὼ καὶ σεῖς ν' ἀποκτήσωμε τὸ λαμπρὸ αὐτὸ διαμάντι.

ΕΛΕΝΗ ΜΗΛΙΩΤΗ
(Γ' Τάξη Καζουγλείου Γυμνασίου Ρόδου)

ΠΟΘΩ

Τὸ γαλανό σου οὐρανὸ
γλυκειὰ Πατρίδα μου ποθῶ
τ' ἀτίμητά σου κάλη
ποὺ δὲν τὰ ἔχει ἄλλη.

Τοὺς κάμπους ποὺ ἐγέννησαν
ἀτρόμητους λεβέντες
τὶς θάλασσες π' ἀνάδειξαν
παραμυθένιους ἀφέντες.

Κάθε ραχούλα τῶν βουνῶν
πούταν κλεφτῶν τὸ στέκι
κι' ἦταν ὁ φόβος τῶν ἐχθρῶν
τὸ μαῦρο τὸ ντουφέκι.

Τὰ γραφικά σου τὰ νησιὰ
διαμάντια ποὺ σπαρμένα
στῆς θάλασσας τὴν ἀγκαλιὰ
ζοῦνε εὐτυχισμένα.

Δὲ θέλω 'γὼ τὰ πλούτη
τῆς ξενητιᾶς ποὺ ζῶ
μόν' θέλω τῆς πατρίδας
τ' ὀνειρευτὸ χωριό.

ΝΙΚΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ Ο ΘΕΟΣ

Βλέπω τὴν κτήση,
θαῦμα τρανό,
τὴν πλάνα φύση
καὶ ἀπορῶ!

Βλέπω τ' ἀστέρια,
τὸν οὐρανό,
ὅλα αἰθέρια
καὶ ἀπορῶ!

Θάλασσες βλέπω,
πῶχουν νερό,
βλέπω τὴ γῆ μας
καὶ ἀπορῶ!

Βλέπω ἀνθρώπους,
ζῶα, πουλιὰ
καὶ ἄλλα τόσα
νἄχουν λαλιά...

Βλέπω, πὼς χαίρω,
μὰ καὶ πονῶ,
πὼς ἀνασαίνω
καὶ νοσταλγῶ...

Τριγύρω βλέπω
καὶ ἀγρικῶ
πάνω ἀπ' ὅλα
Ἕναν Θεό!...

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΣΧΟΣ
(Μαθ. Γυμν. Ἐδέσσης)

Η ΝΟΥΛΑ ΜΟΥ

Ἔχω μιὰ ἀρναδίτσα, χιονάτη μὲ λίγο μαῦρο στὸ κεφάλι της καὶ στὰ πόδια της. Ἄ!... Πόσο τὴν ἀγαπῶ. Σὰν νὰ τὴν ἔχω ἀδερφούλα. Νούλα εἶναι τὸ ὄνομά της. Ξέρετε γιατί τὴν βγάλαμε Νούλα; Δὲν θὰ τὸ ξέρετε. Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἐγώ:

Νούλα τὴν βγάλαμε, γιατὶ ὅταν τὴν πήραμε ἀπὸ τὸ κοπάδι ἦταν μικρὴ καὶ ἡ μάνα της εἶχε πεθάνει. Τὴν πήραμε ἐμεῖς καὶ τῆς βγάλαμε τὸ ὄνομα Ὀρφανούλα. Τώρα χαϊδευτικὰ τὴν φωνάζομε Νούλα.

Τώρα αὐτὴ ποὺ μεγάλωσε λίγο ἄρχισε νὰ παίζῃ κοντά μας. Ὅπου πᾶμε ἐμεῖς, νάτην καὶ αὐτή! Μᾶς κυττάζει στὰ μάτια σὰν νὰ μᾶς λέει:

— Μὲ θέλετε καὶ μένα νὰ σᾶς κάνω παρέα;

Κάθε πρωῒ ποὺ ροδίζει τὸ ἀστέρι τῆς ἡμέρας, τὴν παίρνομε καὶ τὴν δένομε σὲ κανένα μέρος γιὰ νὰ βοσκήσῃ. Τὸ βράδυ ὅταν ὁ χρυσαφένιος δίσκος τοῦ ἥλιου κρυφτῇ στὴν ματωμένη δύση πηγαίνομε καὶ τὴν παίρνομε στὸ σπίτι. Αὐτὴ ὅταν μᾶς βλέπει ἀρχίζει πάλι τὰ τρελλὰ παιχνίδια της. Ἀφοῦ παίξουμε κάμποση ὥρα καὶ κουρασθοῦμε καθόμαστε. Αὐτὴ καταλαβαίνει ὅτι κουρασθήκαμε καὶ τρέχει, κάθεται κοντά μας καὶ ἀρχίζει νὰ μᾶς γλύφῃ τὰ χέρια μας ἢ βάζει τὸ κεφάλι στὰ πόδια μας κι' ἀρχίζει νὰ κοιμᾶται.

Μιὰ φορὰ ἀρρώστησε. Ἄ! πόσο ἔκλαψα!... Δὲν μποροῦσε νὰ φάῃ καὶ ὅλο κοιμόταν. Ὅλοι ἀνησυχήσαμε γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς μικρῆς Νούλας μας. Τώρα δὲν παίζαμε κοντά της. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες γιατρεύτηκε καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ ξανὰ κοντά μας.

Ἄ!... Πῶς νὰ μὴν ἀγαπᾷς ἕνα ἄθῳο πλάσμα ποὺ σὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸ τόσο πολύ;

ΠΙΝΔΟΣ Β. ΜΑΚΗΣ
(Μαθητὴς Ζωσιμαίας Σχολῆς Ἰωαννίνων)

«ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ»

Πιστεύω στὴν ἀγάπη σου
οὐράνιε μου Πατέρα
γιατὶ ἀπ' τὴν ἀγάπη σου
μὲ σώνεις κάθε μέρα.

Πιστεύω στὴν ἀγάπη σου
γιατὶ πάντα μὲ παίρνεις
ἀπὸ τὸ δρόμο τὸν κακὸ
στὴν ἀρετὴ μὲ φέρνεις.

Πιστεύω στὴν ἀγάπη σου
γιατὶ δὲν εἶναι μέρα
ποὺ νὰ μὴ φρόντισες γιὰ μὲ
οὐράνιε μου Πατέρα.

Πιστεύω στὴν ἀγάπη σου
οὐράνιε μου Πατέρα
πάντα πιστεύω εἰς ἐσὲ
δὲ Σὲ ξεχνῶ μιὰ μέρα.

ΙΩΑΝ. Π. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
(Μαθητὴς Γυμνασίου Μεσσήνης τάξη Ζ')

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Τὰ πύρινα τοῦ ἥλιου φιλιὰ
κορμιὰ θεριέψαν γιὰ δουλειὰ
κι' ἀτσάλι ἔκανε τὶς καρδιὲς γιὰ τῆς ζωῆς (τὶς μπόρες

τὸ κάτασπρο καμπαναριό,
ποὺ δύναμη μέσ' στὸ χωριὸ
μὰ καὶ παρηγοριὰ σκορπᾶ σὲ κάποιες μαῦρες (ὥρες.

Στὰ σπίτια ζοῦν — μικρὰ ἢ τρανά,
πάντα ὅμως στέρια σὰ βουνά,
γιατὶ θεμέλια ἔχουνε ἀγάπη καὶ ὁμόνοια —
μάνα, πατέρας καὶ παιδιά,
καθένας μὲ χρυσὴ καρδιά,
σὰν ὅπως στὴ φωλίτσα τους ψηλὰ τὰ χελιδόνια.

Ὅλοι ξυπνοῦν πρωῒ - πρωΐ,
στὴν πρώτη τῆς αὐγῆς πνοή,
ὁ ἕνας γιὰ τὰ ζωντανὰ κι' ὁ ἄλλος γιὰ τὸ (χωράφι,

ἡ μάνα γιὰ σπιτοδουλειὲς
καὶ ἄλλοι πάλι γιὰ ἐλιές,
ποὺ λάδι θὲ νὰ δώσουνε σὰ λαγαρὸ χρυσάφι.

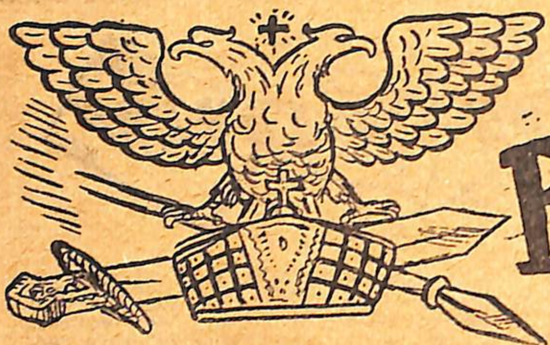
Μὲ τὰ τραγούδια τὰ ζωηρὰ
στὰ μάτια βλέπεις τὴ χαρά,
ποὺ τοὺς ποτίζει ἀστέρευτα ἢ γιὰ τὸ χῶμα (ἀγάπη,

ἐνῷ βαθειά τους στὴν ψυχὴ
φέγγει, σὰν ἅγια εὐχή,
ἡ πίστη νὰ σταθοῦν ὀρθοὶ σ' ὅποιο ξεσπᾶ (δρολάπι.

Ἄ, ἡ χωριάτικη ζωή,
σὰν ἄνοιξης μυροπνοή,
κι' ἂν εἶν' τραχειὰ κι' ἂν εἶναι σκληρὴ χαρὲς (εἶναι γεμάτη,

κι' ὅποιος μακρυὰ ξενιτευθῇ
στὰ ξένα θὲ νὰ κουραστῇ
κι' αὐτὸ ποὺ ξαναφέρνει τον θὰ πάρῃ μονοπάτι.
Ἂς τοῦ 'γινε ἡ ξένη γῆ
χρυσοῦ πλούτου πλατειὰ πηγὴ
καὶ μέγαρα ἂς τοὔταξε κι' ὁλόλαμπρα παλάτια,
ἡ μάνα γῆ ἡ πατρικιὰ
ἀπ' ὅλα εἶναι πιὸ γλυκειὰ
καὶ σὲ αὐτὴ τώρα γυρνᾶ νὰ κλείσῃ πιὰ τὰ μά- (τια.

ΑΛΕΚΟΣ ΓΚΩΓΚΟΣ (Χαλάνδρι)

Τόν καιρό του ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΛΤΑ

47ον.

Πρόσταξε τοὺς σωματοφύλακές του ν' ἀπομακρυνθοῦν, καὶ καταχαρούμενος, παίρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Δαφνομήλη, τὸν κατέβασε στὰ περιβόλια καὶ τὸν ὁδήγησε σ' ἕνα μικρὸ δάσος, ὅπου τὰ δέντρα ἦταν τόσο πυκνά, ποὺ οὔτε νὰ τοὺς δεῖ μποροῦσε κανένας οὔτε ν' ἀκούσει τὶς ὁμιλίες τους.

Πήγαιναν κουβεντιάζοντας, καὶ μὲ καρδιόχτυπο περίμενε ὁ Ἰβάτζης ν' ἀρχίσει ὁ Δαφνομήλης τὴν ξεμολόγησή του.

Τοῦ φάνηκε ἔξαφνα σὰ νὰ κούνησε κάτι μὲς στὰ κλαδιά.

Μεμιᾶς τοῦ μπῆκαν ὑποψίες. Ἔρριξε γύρω μιὰν ἀνήσυχη ματιά, καὶ βλέποντας τὴν τέλεια μοναξιὰ καὶ τὴ σιωπὴ τοῦ ἀπόκεντρου ἐκείνου μέρους, τὸν ἔπιασε φόβος, καὶ αὐτόματα ἅρπαξε τοῦ σπαθιοῦ του τὴ λαβή.

Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ τὸ σύρει.

Σὰν ἀστραπὴ ὁρμᾶ ὁ Δαφνομήλης ἀπάνω του, τὸν ρίχνει χάμω, τὸν πλακώνει κάτω ἀπὸ τὸ γόνατό του, καὶ μὲ τὰ σιδερένια χέρια του κρατώντας τον καρφωμένο στὸ χῶμα, βουλώνει τὸ στόμα του καὶ τοῦ πνίγει τὶς φωνές.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα δυὸ ἄντρες πετιοῦνται, τυλιγμένοι σὲ σκοτεινὲς κάπες. Ὁ ἕνας, μὲ σηκωμένο τὸ σπαθί, ἀκράτητος ρίχνεται στὸν Ἰβάτζη νὰ τὸν σχίσει.

—Ὄχι, Μιχαήλ, ὄχι! φώναξε ὁ Δαφνομήλης γυρεύοντας ν' ἀπομακρύνει τὸ ὅπλο. Μὴν τὸν σκοτώσεις, θυμήσου τὸ λόγο σου! Τὰ μάτια του μόνο!

Μεθυσμένος ὅμως ἀπὸ τὸ μίσος, ὁ Μιχαὴλ οὔτε ἄκουε οὔτε ἔβλεπε.

— Νικήτα! φώναξε ὁ Δαφνομήλης.

Μεμιᾶς ὁ κατάσκοπος τὸν ξαρμάτωσε.

Μὰ τότε ὁ Μιχαὴλ ἔγινε ἔξω φρενῶν, καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Νικήτα, ἔσυρε τὸ μαχαίρι του, ξαναρίχθηκε τοῦ Ἰβάτζη, ποὺ ἀγωνίζουνταν νὰ ξετινάξει τὸν Δαφνομήλη ἀπὸ τὸ στῆθος του, καὶ σήκωσε τὸ ὅπλο του.

Μιὰ φορά... δυὸ φορὲς κατέβηκε τὸ μαχαίρι... καὶ τὸ ἄγριο πράμα ἔγινε.

Ὁ Ἰβάτζης, μὲ τὰ μάτια τρυπημένα, τὸ στόμα στουμπωμένο γιὰ νὰ μὴν ἀκούονται οἱ στριγλιές του ἀναίσθητος σχεδὸν καὶ σκεπασμένος αἵματα βρέθηκε δεμένος χειροπόδαρα, τυλιγμένος στὸ μανδύα του, ἀκίνητος στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του.

— Γρήγορα, ψιθύρισε ὁ Δαφνομήλης. Στὸν πύργο.

Τότε τὸν ἁρπάζουν οἱ τρεῖς Ἕλληνες, τρέχουν πίσω στὸ παλάτι, καὶ μὲ τόλμη ἀπίστευτη περνοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν αὐλή, ἐμπρὸς σὲ ὅλους τοὺς σωματοφύλακες, ποὺ σαστισμένοι, ἀποβλακωμένοι, τοὺς ἀφήνουν νὰ περάσουν, μπαίνουν στὸ σπίτι, ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα τρεχάτα πάντα, φθάνουν μὲ τὸν τυφλωμένο τους αἰχμάλωτο στὸ ἀπάνω πάτωμα, κι ἐκεῖ ξεσπαθώνουν, ἀποφασισμένοι νὰ μὴν παραδοθοῦν ζωντανοί.

Ἀνάμεσα στοὺς προσκαλεσμένους, ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, σὰν ἀστραπὴ μεταδίνεται ἡ φρικτὴ εἴδηση:

— Τύφλωσαν τὸν Ἰβάτζη.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ χαριτωμένο κτῆμα τῶν Τσάρων γέμισε φωνὲς καὶ ἀταξία, πῆρε ὄψη ἐπαναστατημένης χώρας.

Ἀπὸ παντοῦ βγαίνουν Βούλγαροι, τρέχουν, φθάνουν ὁπλισμένοι, ποιὸς μὲ σπαθί, ποιὸς μὲ λόγχη ἢ τόξο, ἄλλοι μὲ πέτρες, μὲ ξύλα, μὲ ἀναμμένους δαυλούς, καὶ περικυκλώνουν τοὺς Ἕλληνες ξεφωνίζοντας.

— Σκοτῶστε τους! Κάψτε τους, κομματιάστε τους! Θάνατο στοὺς προδότες! Σπαράξετε τοὺς κακούργους!

Θάνατο στοὺς προδότες! Σπαράξετε τοὺς κακούργους...

Μερικοὶ τρεχάτα ἔφεραν πίσσα καὶ ξύλα καὶ ἄχυρα, γιὰ νὰ τοὺς κάψουν στὴν κάμαρα μέσα ὅπου εἶχαν κλειστεῖ.

Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ Δαφνομήλης κοίταζε ἀτάραχα τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος.

Τὸ ξέσπασμα αὐτό, τὸ θυμό, τὴν ἀγανάκτηση, τὰ περίμενε. Μὰ ὄχι τόσο γρήγορα.

Εἶχε λογαριάσει πὼς θὰ πρόφθαινε κάπου νὰ ὀχυρωθεῖ, ἴσως καὶ νὰ συνθηκολογήσει. Ἐμπρὸς ὅμως στὸ πάθος τῶν λυσσασμένων Βουλγάρων, οὔτε στιγμὴ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

—Ἐδῶ θὰ πεθάνομε, παιδιά, εἶπε στοὺς συντρόφους του, μὰ ἔλεος δὲ θὰ ζητήσομε.

Καὶ σκύβοντας στὸ παράθυρο, ἀψηφώντας τὶς πέτρες καὶ τὶς σαΐτες ποὺ σφύριζαν γύρω του, ἔκανε νόημα πὼς θέλει νὰ μιλήσει.

—Ἀκούσετε δῶ! Σᾶς μιλῶ φρόνιμα λόγια! Τὸν ἄρχοντά σας δὲν τὸν τύφλωσα ἀπὸ μίσος προσωπικό. Αὐτὸς εἶναι Βούλγαρος, τὸ ξέρετε, κι ἐγὼ Ἕλληνας, μὰ Ἕλληνας ὄχι τῆς Μακεδονίας ἢ τῆς Θράκης, παρὰ τῆς ἀπομακρυσμένης Ἀνατολῆς. Τί λοιπὸν θέλετε νὰ ἔχομε, ὁ Ἰβάτζης κι ἐγώ, νὰ μοιράσομε μεταξύ μας;

Καὶ βλέποντας πὼς μερικοὶ Βούλγαροι σώπαιναν λίγο - λίγο ν' ἀκούσουν, ἐξακολούθησε:

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶναι τόσο μωρός, ποὺ νὰ φανταστεῖ πὼς ἦλθα ἀπὸ ἀμυαλιὰ ἢ ἀπὸ ἔχθρα δική μου νὰ ριχθῶ σὲ τέτοιον κίνδυνο; Γιὰ ἐκδίκηση δὲν ἦλθα! Μ' ἔστειλε ὁ Βασιλέας μου! βροντοφώνησε.

Στὰ λόγια αὐτὰ οἱ Βούλγαροι σὰ νὰ μούδιασαν κάπως. Φοβισμένα μουρμουρίσματα πέρασαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, οἱ βρισιὲς λιγόστεψαν, ἄλλοι ἔρριξαν ἀνήσυχες ματιὲς στὸ παράθυρο, μερικοὶ δαυλοὶ ἔσβησαν.

— Μ' ἔστειλε ὁ Βασιλέας μου! ἐπανέλαβε πιὸ δυνατὰ ὁ Δαφνομήλης. Καὶ ὅ,τι ἔκανα, τὸ ἔκανα γιὰ τὸν Ἄρχοντά μου. Ἂν θέλετε νὰ μᾶς σκοτώσετε, σᾶς εἶναι εὔκολο. Ἐδῶ εἴμαστε! Νὰ μὴν ἐλπίζετε ὅμως πὼς θὰ παραδοθοῦμε στὸ ἔλεός σας! Τὴ ζωή μας θὰ τὴν πάρετε, μὰ ἀφοῦ τὴν ἀκριβοπληρώσετε!

Μερικὲς θυμωμένες φωνὲς ἀκούστηκαν πάλι, μερικὰ χέρια σηκώθηκαν ἀπειλητικά. Πολλοὶ ὅμως Βούλγαροι δείλιασαν, μερικοὶ ἔφυγαν, ἄλλοι ἀποτραβήχθηκαν παράμερα, καὶ τρομαγμένοι στάθηκαν ν' ἀκούσουν τὰ λόγια ποὺ σὰν κεραυνοὺς τὰ ἔριχνε πάνω ἀπὸ τὸ παράθυρό του ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς τοῦ Αὐτοκράτορα.

—Ἂν πεθάνομε, ὅπως τὸ περιμένομε, φώναξε, θὰ πεθάνομε χαρούμενοι πὼς κάναμε τὸ καθῆκον μας! Θὰ πεθάνομε εὐχαριστημένοι, γιατὶ ξέρομε πὼς ὁ Ἀφέντης μας καὶ Βασιλέας μας φρικτὰ θὰ μᾶς ἐκδικήσει! Γιὰ κάθε κεφάλι δικό μας, χιλιάδες δικά σας θὰ πέσουν, καὶ ποτάμι τὸ αἷμα σας θὰ ξεπλύνει τὸ δικό μας...

Πανικὸς ἔπιασε τοὺς Βουλγάρους στὰ λόγια αὐτά.

(Συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

Ἡ Σελίδα τῶν Μικρῶν

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Συλλογές

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Ποτέ μου δὲν τὸ φανταζόμουνα πὼς θὰ σπούδαζα τώρα στὰ γεράματα. Καλὰ τὄλεγε κεῖνος ὁ μεγάλος ἀρχαῖος φιλόσοφός μας, ὁ Σωκράτης: «Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος». Γερνῶ δηλαδή, μαθαίνοντας ὁλοένα. Αὐτὸ ἔπαθα τώρα κι' ἐγώ. Ποτέ μου δὲ φανταζόμουν πὼς ἔχουνε τόσα ὀνόματα, τὰ φύλλα. Ὁ Δημητρὸς ὅμως μοῦ τὄμαθε σήμερα μὲ τὴ συλλογή του.

Τί ὡραῖα ποὺ σᾶς διδάσκουν, παιδιά μου, μὲ τὰ νέα συστήματα. Ὅλα τὰ βλέπετε, καὶ τὰ ἐξετάζετε καὶ τὰ φτιάνετε μὲ τὰ χέρια σας.

Λοιπόν, μοῦ εἶπε ὁ Δημητρός, ἕνα ἀπόγευμα, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες:

— Γιαγιά, πᾶμε στὸν κῆπο νὰ κόψωμε φύλλα γιὰ τὴ συλλογή μου; Θέλω ἕνα λογχωτό... Θὰ κόψω ἀπ' τὸν εὐκάλυπτο. Δὲ μοιάζει μὲ λόγχη;

— Ναὶ βέβαια ἔτσι μυτερὸ ποὺ εἶναι. Νὰ κόψουμε κι' ἀπ' τὸ πεῦκο, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸ μυτερό;

— Νὰ κόψουμε, βέβαια γιαγιά, μὰ αὐτὸ θὰ τὸ βάλουμε σ' ἄλλη θέση: Τὸ λένε βελονωτό. Νά, καὶ τὸ παλαμοειδές! (ἔκοψε ἕνα φύλλο κληματαριᾶς ποὺ μοιάζει μὲ τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ μας). Νὰ καὶ τὸ δοντωτό!

Ἐκεῖ ὁ Δημητρὸς ἔβαλε τὶς φωνὲς γιατὶ τὸ φύλλο ἦταν τῆς τσουκνίδας καὶ τὸν τσίμπησε. Τὸ χέρι του ἔγινε κατακόκκινο. Ἐτρέξα τότε κι' ἔκοψα μιὰ μολόχα.

— Φύλλο κολπωτό, παρακαλῶ — καὶ τοῦ ἔτριψα τὸ χέρι.... Ἔτσι μπορέσαμε νὰ συνεχίσουμε τὴ συλλογή μας, μὲ τὸ καρυοφίλι, ποὺ τ' ὀνομάσαμε πριονωτὸ — γιατὶ ἔχει δόντια σὰν τοῦ πριονιοῦ — καὶ μὲ τὸ «σύνθετο» φύλλο τῆς πιπεριᾶς... Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω τώρα, τὰ χίλια δυὸ τόσα φύλλα ποὺ κόψαμε ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ τὰ κολλήσαμε πάνω σ' ἕνα χαρτόνι: Σὲ σχῆμα καλλιτεχνικό, βέβαια γιὰ νὰ φαίνωνται ὅλα μαζὶ σὰν ἕνα λουλούδι!

Μόνο ἕνα δὲ βρήκαμε καὶ πολὺ στενοχωρέθηκε ὁ Δημητρός μου: Τὸ καρδιόσχημο: Ποῦ νὰ βροῦμε τώρα κισσὸ ἢ κυκλαμινιά. Αὐτὰ ἔχουν σχῆμα καρδιᾶς. Παρηγόρησα τὸ μικρὸ μου συλλέκτη πὼς θὰ πηγαίναμε ἐκδρομὴ τὴν Κυριακή, γιὰ νὰ βροῦμε κυκλαμινιὰ κι' ἔτσι ἀφήσαμε ἄδεια τὴ θέση, ζωγραφίζοντας γιὰ τὴν ὥρα, τὸ φύλλο ποὺ ἔλειπε.

Τὶ ὄμορφη ποὔναι τώρα ἡ συλλογή. Τὴ βλέπω πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Δημητροῦ καὶ τὴν καμαρώνω. Καὶ λέω, ἕνα ἕνα, τὰ ὀνόματα τῶν φύλλων καὶ τὰ μαθαίνω. Σᾶς συμβουλεύω παιδιά μου νὰ κάμετε κι' ἐσεῖς συλλογές, ἀπὸ φύλλα, λουλούδια, καρπούς, κοχυλάκια. Εἶναι ἕνα ὡραῖο παιχνίδι ποὺ σᾶς μορφώνει καὶ σᾶς διασκεδάζει μαζί.

Γιὰ δοκιμάστε!

Σᾶς φιλῶ
Ἡ Γιαγιὰ ΚΑΝΤΙΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

ἡ συναχωμένη ΑΛΕΠΟΥ

Μιὰ φορὰ κι, ἕναν καιρὸ στὸ μεγάλο δάσος μιᾶς ἄγριας καὶ ἔρημης ἀπὸ ἀνθρώπους περιοχῆς εἶχε τὸ παλάτι του — μιὰ σπηλιὰ ὄμορφη ποὺ τὴν κρύβανε δέντρα καὶ πρασινάδες — ὁ βασιλιᾶς τῶν ζώων, τὸ λιοντάρι. Γιὰ ὑπηκόους του εἶχε πλῆθος φτερωτά, δίποδα καὶ τετράποδα καὶ ἐρπετά. Ζῶα μικρὰ καὶ μεγάλα. Μιὰ μέρα τὸ λιοντάρι φώναξε τὸν πρόθυμο ἀγγελειοφόρο του, τὸν κότσυφα καὶ τὸν διάταξε νὰ καλέση στὸ παλάτι, τὸν κὺρ Μάρκο, τὸ γάϊδαρο, τὸν κὺρ Διογένη τὸ λύκο καὶ τὴν κυρὰ Μαριὼ τὴν ἀλεπού.

Δὲν χρειάστηκε καὶ πολὺ ὁ φτερωτὸς ἀγγελειοφόρος τοῦ λιονταριοῦ γιὰ νὰ μεταφέρη τὸ μήνυμα τοῦ ἀφέντη του.

Καὶ οἱ τρεῖς προσκαλεσμένοι τοῦ βασιλιᾶ ξεκίνησαν, φοβισμένοι, γιὰ τὸ παλάτι. Οὔτε κι' αὐτοὶ δὲν ἤξεραν τί τοὺς περίμενε.

Φτάσανε. Στὴν πύλη τῆς σπηλιᾶς τοὺς ὑποδέχτηκε ἡ κυρὰ Ὀχιὰ ἡ πορτιέρισσα τοῦ λιονταριοῦ. Καὶ ἀφοῦ σύρθηκε μπροστά τους γιὰ νὰ τοὺς καλωσορίση μὲ τὴν εὐγένεια ποὺ συνηθίζουν στὰ καλοαναθραμένα φίδια, τοὺς ἔμπασε μέσα στὴν αἴθουσα ὑποδοχῆς.

Ὁ θόλος τοῦ ἀνάκτορου ἦταν ὅλο σταλαχτίτες. Σταλαχτίτες ποὺ ἔλαμπαν λὲς καὶ ἦταν μεγάλα μπριλάντια. Στὶς διάφορες γωνιὲς τὶς αἴθουσας ἦταν στρωμένα πολλὰ ξερὰ χόρτα ποὺ ὅπως τοὺς ἐξήγησε ἡ κυρὰ Ὀχιὰ ἦταν τὰ καλλίτερα στρωσίδια σὲ ὅλο τὸ βασίλειο. Μὰ καθὼς τὰ θαύμαζαν νάσου τὸ λιοντάρι ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τοῦ παλατιοῦ γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τοὺς καλεσμένους του.

Οἱ τρεῖς ξένοι ἔσκυψαν ταπεινὰ τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸ βασιλιά τους.

Κι' αὐτὸς τοὺς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ μὲ πολλὴ καταδεχτικότητα.

— Σᾶς κάλεσα τοὺς εἶπε ἐδῶ γιὰ νὰ συζητήσουμε τὰ τόσα μας θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ μεγάλο καὶ ἀπέραντο βασίλειό μας. Μὰ καλύτερα νὰ πᾶμε στὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου μας.

Καὶ τοὺς πῆρε πραγματικὰ καὶ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα τῆς σπηλιᾶς ποὺ σὲ κάθε γωνιά του ἦταν καὶ ἀπὸ ἕνας σωρὸς ἀπὸ κόκκαλα.

— Προτοῦ κουβεντιάσουμε γιὰ τὰ ζητήματά μας εἶπε τὸ λιοντάρι θὰ ἤθελα νὰ ἀκούσω ἀπ' ὅλους σας πὼς σᾶς φαίνονται τὰ ἀνάκτορά μου... Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἂν κανένας μοῦ πῆ ψέματα νὰ τὸ ξέρη ἀπὸ τώρα θὰ τὸν τιμωρήσω. Πὲς μας ἐσὺ πρῶτος τὴ γνώμη σου εἶπε στὸ γάϊδαρο τὸ λιοντάρι...

Ἀλλὰ ὅπως εἴπαμε τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθεια...

— Μὰ ποιὸς τολμάει νὰ πῆ ψέματα στὸν ἀφέντη του γιὰ νὰ πῶ καὶ γὼ στὸ δικό μου, εἶπε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ κὺρ Μάρκος. Σᾶς λέω λοιπὸν ἀληθινὰ πὼς τὸ παλάτι σας εἶναι θαυμάσιο. Μὰ τὸ χαλάνε αὐτὰ τὰ κόκκαλα ποὺ βρωμάνε ἀπαίσια ἐδῶ μέσα καὶ τρομάζουν τοὺς ταπεινούς σου ἐπισκέπτες...

— Ὅλα κι' ὅλα, διέκοψε τὸν γάϊδαρο τὸ λιοντάρι. Τέτοιες προσβολὲς καὶ συκοφαντίες δὲ δέχουμαι μέσα στὸ ἴδιο μου τὸ παλάτι. Θὰ τιμωρηθῆς ἀμέσως καὶ χωρὶς οἶκτο.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ κατασπάραξε τὸν κὺρ Μάρκο...

— Καὶ τώρα ἡ σειρά σου κὺρ Διογένη, εἶπε στὸ λύκο τὸ λιοντάρι...

Ὁ λύκος ξερόβηξε καὶ εἶπε γλυκαίνοντας ὅσο μποροῦσε καλλίτερα τὴ φωνή του:

— Σπουδαῖο τὸ παλάτι σου ἀρχοντά μου... Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ! Ἡ εὐωδία ποὺ βγαίνει ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄμορφα κόκκαλα σοῦ ἀνασταίνει τὴν ψυχή...

— Εἶσαι ἕνας ποταπὸς κόλακας διέκοψε θυμωμένο τὸ λιοντάρι. Μὰ ἂν συχαίνουμαι μιὰ φορὰ τοὺς ἀναιδεῖς καὶ τοὺς συκοφάντες συχαίνουμαι χίλιες φορὲς τοὺς κόλακες. Ἔτσι εἶπε καὶ κατασπάραξε στὴ στιγμὴ τὸν ἄτυχο Διογένη!

— Καὶ τώρα ἡ σειρά σου κυρὰ Μαριὼ εἶπε στὴν ἀλεποῦ τὸ λιον-

(Συνέχεια στὴ σελ. 642)

Τὸ διήγημα τῶν νέων μας

ΑΓΡΙΟ ΞΥΠΝΗΜΑ...

Τοῦ κ. ΑΛΚΗ ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΥ

— Σοῦ λέω ὅτι εἶναι γενικὴ ἀντικειμενική! Χώνεψε το μιὰ καὶ καλή...

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς τὰ μυαλά σου ἄρχισαν νὰ χαλᾶν! Ποῦ ἀκούστηκε βρὲ ἀθεόφοβε γενικὴ ἀντικειμενικὴ σὲ τέτοια περίπτωση;

— Πρόσεξε λίγο τὰ λόγια σου. Κι' ἂν θὲς νὰ ξεστραβωθῆς κοίταξε τὸ Συντακτικὸ τοῦ Ἀσωπίου κι' ἔλα νὰ κουβεντιάσουμε ἔπειτα!

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρουν οἱ παραπομπές, πιστεύω μόνο στὸ τί λέει ἡ λογική.

— Ἡ λογική; Χά, χά! Πάντοτε εἶχες τὴ φήμη βλαμμένου μυαλοῦ. Κι' ἂν δὲν πέφτω ἔξω ὁ Γυμνασιάρχης σοῦχει ἕνα ὁλοστρόγγυλο ὀχτάρι... στὴ Λογική!

— Μάζεψε λίγο τὴ γλῶσσα σου κύριε προφέσορα!

— Ἐσὺ νὰ τὴ μαζέψης! Τὶς συμβουλὲς κράτα τες γιατὶ σοῦ χρειάζονται...

Ὁ καυγᾶς στὴν τάξη τῶν τελειοφοίτων εἶναι στὸ φόρτε του. Αὐτοὶ ποὺ μαλλώνουν, εἶναι δυὸ ψηλὰ ἀγόρια ποὺ χειρονομοῦν σὰν τοὺς ρήτορες τῶν ἐπαρχιακῶν πανηγυριῶν. Κι' ἡ αἰτία εἶναι κάποιο συνταχτικὸ φαινόμενο, ποὺ δὲ μπόρεσε οὔτε ὁ καθηγητὴς νὰ τὸ βρῆ.

Μάγουλα ἀναψοκοκκινισμένα, γροθιὲς σφιγμένες, μάτια σκοτεινά. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἔφηβοι, πρέπει νὰ μαλλώνουν γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό, θὰ σκεφτόσουν ἂν δὲν ἤξερες τὴν ἀφορμή. Μπᾶ! Ἀρκεῖ καὶ μιὰ γενικὴ διφορούμενη, γιὰ νὰ δώση τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ σ' αὐτὴν τὴν τάξη.

Γύρω ἔχουν μαζευτεῖ κάμποσοι καὶ παρακολουθοῦν μ' εὐχαρίστηση. Κι' εἶναι αὐτοὶ οἱ θεαταί, ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ μόνα τους, δὲν καταφέρνουν νὰ κάμουν κάτι σπουδαῖο κι' ἐντυπωσιακό.

Οἱ ἄλλοι τελειόφοιτοι, ποὺ εἶναι ἱκανοὶ γιὰ μερικὰ πράγματα, ἔχουν βγεῖ στὴν αὐλή, ὅπου σίγουρα καυγαδίζουν κι' αὐτοί.

Ἄ, πολὺ συνηθισμένο πρᾶγμα, αὐτὸς ὁ πολεμικὸς ἀέρας ποὺ φυσάει στὴν τάξη αὐτή. Σχεδὸν καθημερινό.

Ὁ Ἀντρέας σκυφτὸς στὸ θρανίο του, παρακολουθεῖ κάμποσο ἀηδιασμένος τὴ μάταια κι' ἀδικαιολόγητη αὐτὴ μάχη. Νοιώθει μιὰ περιφρόνηση!...

* * *

Καὶ τώρα θέλει νὰ φύγη. Τὴν ἄλλη ὥρα ἔχουν νέα Ἑλληνικά, μὰ δὲ μπορεῖ ν' ἀκούει τὶς κουταμάρες ποὺ θ' ἀραδιάσουν οἱ τελειόφοιτοι.

Μαζεύει τὰ βιβλία καὶ κατηφορίζει πρὸς τὴ θάλασσα, γεμάτος σκέψεις.

Εἶναι ἀπαίσια αὐτὴ ἡ τάξη. Ἡ πιὸ πληχτικὴ τάξη τοῦ κόσμου ὁλόκληρου. Κι' εἶναι χωρισμένη, σὲ ὁμάδες, σὲ φατρίες: Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ οἱ φανατικοὶ ποδοσφαιρισταί! Εἶναι νὰ γελᾶς μὰ καὶ νὰ τοὺς κλαῖς. Μετὰ ἀπὸ κάθε μάτς, ἔρχουνται μ' ἕνα σωρὸ ἀβαρίες... Χέρια κατάσπαρτα ἀπὸ γραντσουνιές, πρόσωπα ἢ μύτες μελανές, πόδια ποὺ προσπαθοῦν νὰ σὲ πείσουν πὼς δὲν κουτσαίνουν! Καὶ πόσο εὐχαριστιοῦνται κάνοντας τὴν κριτικὴ τοῦ διαιτητῆ τοῦ τελευταίου μάτς! Ἂν προσπαθήση νὰ τοὺς πῆ κανεὶς κάτι ἀποκρίνονται σοβαρά: «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ...». Ναί, τὸ πιπιλίζουν συχνὰ αὐτό. Μόνο ποὺ παραμελοῦν τὸ πρῶτο — οἱ κατάλογοι τῶν καθηγητῶν πολλὰ θάλεγαν γιὰ τοῦτο... — καὶ ἀντιστρέφουν τὸ δεύτερο.

Κι' ἐρχόμαστε στοὺς πρωϊνοὺς καυγατζῆδες. Συνήθως, δὲν εἶναι τέτοιοι. Ὅλος τους ὁ κόσμος εἶναι τὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια — τὰ ἀπαρέμφατα, οἱ πλατεῖς σκώληκες, τὰ διάφορα ὀξέα κλπ. — καὶ δὲν θέλουν, ὅταν εἶναι ἀφοσιωμένοι σ' αὐτά, νὰ τοὺς ταράξης. Στεγνὰ μυαλὰ δηλαδή, ποὺ παίρνουν φωτιὰ ἂν ἔχης ἀντίρρηση σὲ ὅτι λένε...

Μὰ κι' οἱ ἄλλοι μὲ τὶς χτυπητὲς γραβάτες, ποὺ καπνίζουν συχνά, ποὺ διαβάζουν κάτι βρωμοβιβλία καὶ δὲν ἀφίνουν ἔργο γιὰ ἔργο τοῦ κινηματογράφου, δὲν εἶναι καλύτεροι. Περνιοῦνται γιὰ ἔξυπνοι, μὰ στ' ἀλήθεια εἶναι οἱ πιὸ κούφιοι...

Αὐτὴ εἶναι ἡ τάξη τῶν τελειοφοίτων. Μάλιστα.

—Βαρέθηκα πιά! Δὲν εἶναι τάξη αὐτή.

Εἶμαι εὐτυχισμένος, μουρμουρίζει ὁ Ἀντρέας καθὼς μὲ ἀπόλαυση μυρίζει τὴ μυρουδιὰ ποὺ στέλνει ὁ φουρτουνιασμένος πόντος, εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ δὲν τοὺς μοιάζω...

Εὐτυχισμένος... κόμπιασε. Εὐτυχισμένος ποὺ δὲν εἶμαι ἴδιος τους, μὰ θὰ μποροῦσα πέρα ὡς πέρα νὰ τὸ πῶ; Ἔτσι ποὺ ν' ἀκούσουν κι' οἱ γοργοφτέρουγοι γλάροι;

Ὄχι, ὁμολόγησε. Γιατὶ στὸ παραμικρὸ ποὺ θὰ πάθη χάνει τὸ κέφι του καὶ μένει ὁλόκληρες μέρες μουγγός. Καὶ πάντα οἱ συμμαθηταὶ εἶναι ἀφορμὴ στενοχώριας.

Ὁ Γιάννης εἶναι χαρούμενος, σκέφτεται. Ὁ Γιάννης κι' οἱ φίλοι του ποὺ μὲς τοὺς καυγάδες τῆς τάξης δὲν τὰ χάνουν. Καὶ πὼς τὰ καταφέρνουν νὰ καλμάρουν καὶ τοὺς ἄλλους, ὅταν εἶναι μπροστά;

Μυστύριο, πολὺ μυστήριο, ἀναλογίζεται.

Παίρνει τὸ δρόμο πρὸς τὸ λιμανάκι. Θὰ πάρη τὴ βάρκα του καὶ θὰ τραβήξη πρὸς τὸ ἀγριεμένο πέλαγος. Εἶναι καλὸς στὸ κουπί, στὸ κολύμπι, στὸ πανὶ καὶ δὲ φοβᾶται.

Θὰ χοροπηδήση λίγο στὰ κύματα, γιὰ νὰ σκορπίση τὴ λύπη ποὺ τὸν ἔχει ζώσει.

* * *

—Ἀ... ντρέα! Ἀντρέ... ααα!

Κάποιος ποὺ τρέχει στὴν παραλία μὲ μαλλιὰ καὶ τὸ γιακὰ σηκωμένο ἀπὸ τὸν ἀέρα, τοῦ φωνάζει κι' ἔρχεται κομματιαστὰ ἡ φωνή.

— Γειά σου Ἀντρέα!

Εἶναι ὁ Γιάννης.

— Πῶς ἔτσι; ἀπορεῖ ὁ Ἀντρέας.

— Πές μου γιὰ ποῦ τοιμάζεσαι κι' ὕστερα σοῦ λέω τὰ δικά μου.

— Θὰ βγῶ στ' ἀνοιχτὰ μὲ πανί, γιὰ νὰ ξεσκάσω λίγο. Εἶναι ξέρεις ἐπικίνδυνο, μὰ κι' ἐξαιρετικὰ ὄμορφο!

— Θὰ μ' ἀφήσης νὰ σοῦ κάνω παρέα;

Γιὰ τὸν Ἀντρέα εἶναι μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία νὰ βρεθῆ μαζὶ μὲ τὸ Γιάννη καὶ νὰ τὰ ποῦν καταμεσῆς στὸ πέλαγος. Διστάζει ὅμως.

— Ξέρεις καλὸ κολύμπι; ρωτάει χαμογελώντας.

— Ὅσο γιὰ νὰ μὴ πατώσω, μοῦ φτάνει αὐτὸ ποὺ ξέρω!...

Ὁ Γιάννης ὅπως πάντα ἔχει κέφι κι' ὁ Ἀντρέας συνέρχεται λίγο.

Σηκώνουν τὸ πανὶ ποὺ κολπώνεται ἀμέσως. Ἡ βάρκα κόντρα στὸ κῦμα, πετάει.

— Ἀντρέα, γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ τὸ μάθημα; ρωτάει ξαφνου ὁ Γιάννης.

— Βαρέθηκα πιά! ξεσπάει ὁ Ἀντρέας. Δὲν εἶναι τάξη αὐτή. Κάτι μικροπράγματα εἶναι ἀφορμὲς νὰ τσακώνονται, νὰ καυγαδίζουν ἀτέλειωτα! Σήμερα καθὼς εἶδες ὁ Ζαχλὴς πιάστηκε μὲ τὸν Κόντο, γιὰ τὸ τίποτα. Δὲν ἄντεχα, πνιγόμουνα!

— Καὶ δὲν ἔμαθες τί ἔγινε ἔπειτα;

— Ὄχι! Εἴχαμε καὶ συνέχεια; ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον ὁ Ἀντρέας.

— Βέβαια! Τὸ κακὸ δὲ σταμάτησε καὶ... Ἄ, τὸ νοῦ σου. Ἔρχεται σπηλιάδα!

Ὁ Ἀντρέας ὀρτσάρησε καὶ ὁ ξαφνικὸς ἀέρας χτύπησε τὴ βάρκα χωρὶς νὰ τὴν πειράξη.

— Καὶ τί ἔγινε;

— Νά, ὁ Ζαχλὴς σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε κάτι ἄσχημο πολὺ κι' ὁ Κόντος ὥρμησε πάνου του, τὸν ἔρριξε κάτου καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πολὺ θλιβερό.

— Τί;

Ὁ Ζαχλὴς ἔσπασε γιὰ καλὰ τὸ χέρι του. Τὸν πήγαμε λιπόθυμο στὴν κλινική. Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴν ἀγαπιοῦνται αὐτὰ τὰ παιδιά;

— Ν' ἀγαπιοῦνται; εἰρωνεύεται ὁ Ἀντρέας Θἄταν πολὺ ν' ἀνεχόταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Γιὰ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει τόπος!

— Δὲν ἔχεις δίκηο Ἀντρέα. Ὑπάρχει πολὺς τόπος, ὁλόκληρη ἡ καρδιά. Χρειάζεται ὅμως κάποιος γιὰ νὰ τὸν ξεχερσώση. Νὰ τοὺς ἀγαπήση πρῶτα!

— Ἐγὼ μιὰ φορὰ τοὺς περιφρονῶ! Δὲν πρόκειται νὰ πιαστῶ μαζί τους, οὔτε πα-

ρέα θὰ τοὺς κάνω ποτέ. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο...

Σωπαίνουν. Ὁ ἀέρας δυναμώνει. Τὸ πέλαγο ἀσπρίζει πέρα γιὰ πέρα, ἀπὸ τὴν ἀφροβολή.

— Γυρνᾶμε;

— Ὅπως θέλεις, Ἀντρέα.

Τώρα ἔχουν πίσω τὸν καιρό. Ὁ Ἀντρέας εἶναι στεναχωρημένος. Ἔλπιζε πὼς ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ συνάντηση, θἄβγαινε κάτι καλό. Μὰ ὁ Γιάννης.... Ἔχει κι' αὐτὸς κάτι ἰδέες! Ν' ἀγαπήσης τοὺς συμμαθητές σου!

Ἄ, πά, πά! Ἂν τοὺς δώσης λίγο ἀέρα, τότε εἶναι ποὺ θὰ σὲ πάρουν στὸ μεζέ. Λίγο κέφι ὅμως! Λίγη χαρά! Πόσο θἄθελε νὰ μποροῦσε πάντα νὰ γελάη!

— Γιάννη, ρωτάει σοβαρά, πές μου εἶσαι πάντα χαρούμενος;

— Μὰ ναὶ Ἀντρέα! Γιατί ρωτᾶς;

— Κι' ἀπὸ ποῦ παίρνεις αὐτὴ τὴ χαρά; Μέσα μάλιστα στὴ φριχτή μας τάξη ποῦ βρίσκεις τὸ χαμόγελο;

— Πολὺ ἁπλὸ Ἀντρέα. Προσπαθῶ νὰ νοιώσω τὸν καθένα συμμαθητή μου, νὰ τὸν βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Δουλεύω ὅσο μοῦ εἶναι δυνατὸ γιὰ νὰ τοὺς κάνω νὰ συνέλθουν. Κι' αὐτὸ μὲ γεμίζει, μὲ κάνει νὰ ξεχειλίζω ἀπὸ ἱκανοποίηση...

— Κι' αὐτὸ δὰ τὸ πραγματάκι σοῦ δίνει τόση ζωντάνια;

— Τόσο μικρὸ τὸ νομίζεις Ἀντρέα; Τόσο λίγο εἶναι νὰ ξέρης πὼς βρίσκουν τὸ ἴσιωμα ὅσοι παραδέρνουν στὰ κατσάβραχα;

— Θάθελα νὰ συμφωνήσω, μὰ μοῦ φαίνεται ψέμμα.

— Πίστεψε ὅτι θέλεις Ἀντρέα. Ἐμένα μιὰ φορὰ μὲ κάνει εὐτυχισμένο ἡ προσπάθεια νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι, κι' αὐτὸ εἶναι τόσο ἀλήθεια, ὅσο ἀλήθεια εἶναι ὅτι αὐτὸ ποὺ βλέπουμε εἶναι θάλασσα...

Ἔχουν μπεῖ στὸν ὅρμο. Ἀγκυροβολοῦν. Στάζουν ἁρμύρα, ὅπως ἀνηφορίζουν σιωπηλοί. Καθένας σκέφτεται κάτι σοβαρό.

— Ἀντρέα σ' ἀφίνω. Πάω νὰ δῶ τί γίνεται ὁ Ζακλῆς. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν περίπατο. Γειά σου!

* * *

Χάραζε. Ὁ πόντος βόγγαγε ὁλόκληρος κι' ἔπεφτε μιὰ ψιλὴ βροχή, ἀπομεινάρι τῆς νυχτερινῆς μπόρας. Εἶχε μπεῖ γιὰ καλὰ ὁ Νοέμβρης.

Οἱ καϊκτσῆδες, θἄχουν πιάση τὶς ἀπανεμιές, σκεφτόταν ὁ Ἀντρέας. Οὔτε πλώρη δὲν εἶναι νὰ ξεμυτίση μ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιά!...

Κοίταξε ἀπ' τὸ θολωμένο τζάμι τὴ θάλασσα.

Ἀρχίζει νὰ γαληνεύη λίγο, ἀναλογίστηκε. Ὅπως κι' ἐγώ, συμπλήρωσε.

Ξαναθυμόταν ἀπόψε ὅλη τὴ νύχτα τὴ συζήτηση ἐκείνη μὲ τὸ Γιάννη.

Ναί, θὰ μποροῦσε ν' ἀγαπήση. Μὰ ὅταν σοῦ κάνουν καὶ κακό; Ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος!

— Μπούμ! ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς κρότος, ποὔσβυσε τὸν ἀχὸ τῆς θάλασσας.

Ἀναπήδησε. Τί γίνεται;

— Μπουούμ! ἀντήχησε πάλι πιὸ δυνατά.

Δυναμίτης εἶναι, συλλογίστηκε παραξενεμένος ὁ Ἀντρέας.

Ποιὸς τρελλὸς βγῆκε μὲ τέτοιο καιρὸ γιὰ ψάρεμα; Μὰ εἶναι μοναξιὰ βλέπεις ἐδῶ πέρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀντρέα καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν παίρνει χαμπάρι τὶ γίνεται πίσω ἀπὸ τὸν κάβο. Θὰ σκέφτηκαν λοιπόν, σήμερα ποὺ δὲν ὑπάρχει ὁ φόβος τοῦ λιμεναρχείου νὰ «παραμονέψουν».

— Μπούμ! ἔφερε καθαρότατα γιὰ τρίτη φορὰ ὁ ἀέρας.

Κι' ἀμέσως, ἀλαφιασμένες, κομμένες, ξετρελλαμένες φωνές.

— Βοή...θεια! Βοή...θει...ααα!

Σκιάχτηκε. Κάτι κακὸ ἔγινε. Ξεπόρτισε ὕστερα σβέλτα. Οἱ ἄλλοι ἔλειπαν ἀπ' τὸ σπίτι. Κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή. Ποῦ εἶναι ἡ βάρκα του; Λείπει! Ἄλλο κι' αὐτό.

— Βοή...θεια! Βοήθειααα! ξανάλθαν ἱκετευτικὲς οἱ φωνές.

Πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ τρέχει γιαλὸ - γιαλό. Ἔβρεχε, μὰ δὲν τὸ λογάριαζε. Ἔφτασε λαχανιασμένος στὸν κάβο. Ἔστριψε κι' ἔμεινε ξερός!

Λίγο βαθειά, μιὰ βάρκα μὲ δυὸ μέσα, παράδερνε ἀκυβέρνητη. Χειρονομοῦσε ἀκατάπαυστα ὁ ἕνας. Ὁ ἄλλος μόλις ξεχώριζε, πεσμένος μπρούμυτα σ' ἕνα πάγκο. Κι' ἡ βάρκα ἦταν ἡ δικιά του!...

— Ἀντρέα! ξεφώνισε ὁ ὄρθιος μόλις τὸν εἶδε. Τρέχα, βοήθα. Ὁ Μιχάλης... χτύπησε!..

Ἔκανε σὰ παλαβός. Δὲ σκεφτόταν νὰ πιάση τὰ κουπιά. Μιὰ ἔσκυβε πάνω στὸν πεσμένο, μιὰ ρέκαζε ἀπελπισμένα.

Κατάλαβε ὁ Ἀντρέας τὶ ἔγινε. Οἱ δυό τους, ποὔταν καὶ συμμαθηταί του, εἶχαν ἔλθει πρωΐ, πῆραν τὴ βάρκα του καὶ ἔπειτα ἔρριξαν δυναμίτες. Τρέλλα, καθαρὴ παλαβομάρα ποὺ ὁ ἕνας φαίνεται τὴν πλήρωσε.

Ἡ βάρκα πήγαινε ἴσα στὴν ἄκρη τοῦ κάβου. Θὰ τσακιζόταν σίγουρα, ἂν δὲν προλάβαιναν νὰ τὴν ἀναποδογυρίσουν τὰ κύματα. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς ὁ χτυπημένος τὴν εἶχε ἄσκημα.

— Πιάσε τὸ κουπί! μούγγρισε ἀγανχτισμένος ὁ Ἀντρέας. Ὅλο ἀριστερά, ὅλο ἀριστερά! Κάνε γρήγορα! Γρή...γο...ρα!...

Ὁ ἄλλος δὲν φάνηκε ν' ἀκούη. Κάτι ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸν πεσμένο. Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῆ. Ξανάπεσε ὅμως βαρύς.

Ὁ Ἀντρέας ἀνατρίχιασε. Εἶχε δεῖ αἵματα πολλὰ τὴν ὥρα ποὺ μισοσηκώθηκε.

— Τὰ κουπιά, τὰ κουπιά! οὔρλιαξε ἀναστατωμένος.

— Βοήθα Ἀντρέα, βόγγηξε ὁ ἄλλος. Χανόμαστε!

Φαίνεται πὼς τἄχει χάσει γιὰ καλά. Ὅτι κι' ἂν τοῦ φώναζε ὁ Ἀντρέας δὲν θἄπιανε τὰ κουπιά Μὰ κι' ἂν τὄκανε, δὲν θὰ κατάφερνε τίποτα.

Δίστασε λίγο. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ γδύνεται μὲ ὁρμή. Ἔβρεχε συνέχεια. Κι' ἦταν στὶς μέσες τοῦ Νοέμβρη, ἑνὸς κρύου Νοέμβρη. Τὰ κύματα, εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν κάπως, μὰ ἦταν μεγάλα ἀκόμη. Δὲ γινόταν ἀλλοιῶς.

Ὁ ἄλλος ἔκανε νὰ κουμαντάρη τὴ βάρκα, μὰ χειροτέρεψε τὴ θέση της.

Τουρτούριζε ὁ Ἀντρέας ἔτσι κατάγυμνος ὅπως ἦταν. Κι' οἱ στιγμὲς περνοῦσαν, κι' ἡ βάρκα ζύγωνε τὸν κάβο.

Ἔκανε αὐθόρμητα τὸ σταυρό του — δὲν τὸ συνήθιζε ἄλλοτε — κι' ἔπεσε μισοσκιαγμένος στὸ κύμα! Ἦταν φοβερὰ κρύα ἡ θάλασσα!

Ἀναλογίστηκε θολά, τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν κουκούλωνε ἕνα κύμα μὲ βουητό, πὼς ἡ δική του τρέλλα ξεπερνοῦσε κάθε ἄλλη. Γι' αὐτοὺς τοὺς ἄθλιους — ἦταν ἀπ' τὰ χειρότερα παιδιὰ — ἔπαιζε μονὰ - ζυγὰ τὴ ζωή του. Κι' ἂν τοὺς γλύτωνε, θἄταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἁρπάξη καμμιὰ φοβερὴ πούντα.

Κολύμπαγε πολὺ δύσκολα. Τὰ χέρια του τὰ διαπερνοῦσαν βελόνες. Κάθε τόσο μπουκονόταν ἀπὸ νερό. Σὲ κάθε νέο κύμα, ἔνοιωθε πὼς χάνει δύναμη.

— Ἀντρέα, τρέχα, βοήθα. Ὁ Μιχάλης χτύπησε..

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νόμιζε πὼς θὰ καταποντιστῆ!... Πάλευε ἀπελπισμένα. Θὰ τὰ κατάφερνε;

— Βοήθα Θέ μου, παρακάλεσε. Βοήθα κι' ἐμένα κι' αὐτούς.

Ἔνοιωθε τώρα μιὰ συμπάθεια, ἴσως ἀγάπη, γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ κάνοντας πάντα κάτι κακό, δὲν θὰ μπορέσουν κάποτε νὰ ξεφύγουν τὴν τιμωρία. Βάδιζαν ἴσα στὸ γκρεμό, ὅπως κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Δούλευε πυρετώδικα τὸ μυαλό του μέσα σὲ ἀφροὺς καὶ ρίγη, μὰ δούλευαν καὶ τὰ χέρια ὅσο ἦταν βολετό. Σὲ μιὰ στιγμὴ σχετικῆς κάλμας, μὲ κόπο πιάστηκε ἀπὸ τὴ βάρκα ποὺ εἶχε πλησιάσει, κι' ἀνέβηκε σὰ χαμένος.

Ὁ ἄλλος κοίταζε ἔκπληκτος. Ὁ πεσμένος βογγοῦσε. Μὲ μιὰ ματιὰ κατάλαβε πόση ἦταν ἡ καταστροφή. Τὸ χέρι τὄχε κουτσουρέψει ὁ δυναμίτης. Ὅμως τὸ τραῦμα, παρ' ὅλο ποὺ τὸ αἷμα εἶχε πάψει καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄμεσος κίνδυνος, εἶχε κρυώσει κι' ὁ πεσμένος μούγγριζε ἀπὸ τοὺς πόνους. Χρειαζόταν σύντομη βοήθεια.

— Γύρισέ τον ἀλλοιῶς, πρόσταξε ὁ Ἀντρέας καὶ πάρτον στὴν ἀγκαλιά σου.

Ἅρπαξε μ' ὅση δύναμη τοῦ ἔμενε τὰ κουπιὰ καὶ γύρισε τὸ πλεούμενο δίνοντας πρύμη στὰ κύματα. Εὐτυχῶς ποὺ τοὺς βοήθαγε κι' ὁ καιρός.

Δαγκωνόταν λυσσασμένα ὁ Ἀντρέας γιὰ νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια του. Ὁ ἀέρας, καθὼς ἦταν γυμνὸς καὶ μουσκεμένος, τὸν θανάτωνε. Κι' εἶχαν κάμποσο δρόμο μέχρι τὴν πόλη, ὅπου ἔπρεπε νὰ παραδώση τὸν χτυπημένο στὶς φροντίδες κάποιου γιατροῦ. Στὸ σπίτι του, ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῆ μὲ τέτοιο καιρό.

— Πῶς θ' ἀντέξω;.. μουρμούρισε.

Ἔνοιωθε σὰν νὰ βρισκόταν χωμένος σὲ ψυγεῖο, σὲ μιὰ παγωμένη κόλαση.

Κι' ὅμως τραβοῦσε κουπί. Ξάφνου ἔνοιωσε νὰ τὸν σκουπίζουν. Ναί, ὁ Γιώργης ποὖχε συνέλθει, μὲ κάτι στεγνὰ στουπιὰ ποὺ βρῆκε τὸν στέγνωνε. Ἔπειτα κατάλαβε κάτι ζεστὸ στὶς πλάτες του. Ὁ Γιώργης εἶχε γδυθεῖ καὶ ἔρριξε τὸ χοντρό του χιτώνιο στὸ κορμὶ τοῦ Ἀντρέα.

Τώρα τὸν πείραζε μόνο τὸ βρεμμένο κοντὸ σωβρακάκι του. Εἶχε ὅμως συγκινηθεῖ. Κάτι κρύβουν λοιπὸν κι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ περιφρονοῦσε...

Ἡ ἀγανάχτησή του γιὰ τὸ ὅτι εἶχαν πάρει κρυφὰ τὴ βάρκα του, εἶχε χαθεῖ.

— Ὑπάρχει στ' ἀλήθεια τόπος γι' ἀγάπη Γιάννη, μουρμούρισε.

Στιγμὲς - στιγμὲς νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται. Τὰ βογγητὰ ὅμως τῆς θάλασσας καὶ τοῦ πληγωμένου τὸν συνέφερναν. Ἔπρεπε νὰ προσέχη καὶ τὰ κύματα.

Κάνοντας κουράγιο, συνέχιζε τὸ κουπί.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 642)

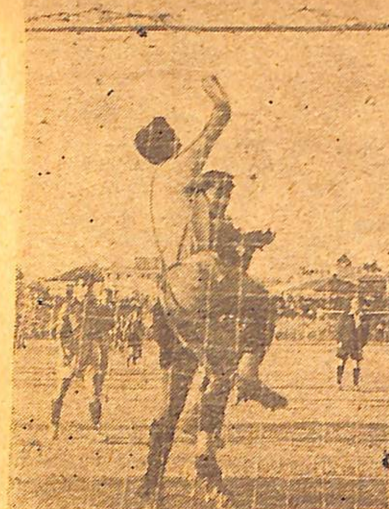
Γύρω ἀπ' τὸν Ἀθλητισμό

ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΥΨΗΛΩΝ ΚΑΙ ΚΟΝΤΩΝ ΣΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ - ΜΠΩΛ

Ἕνα ἐνδιαφέρον καὶ συγχρόνως περίεργο πρόβλημα ἀπασχολεῖ τοὺς φίλους τοῦ μπάσκετ - μπώλ. Τὸ πρόβλημα τοῦ ἀναστήματος τῶν παικτῶν τῶν ἀθλητῶν.

Εἶναι γνωστὸ καὶ πολὺ φυσικὸ πὼς ὅσο πιὸ ψηλὸς εἶναι ἕνας παίκτης τόσο πιὸ καλὸς εἶναι γιατὶ μπορεῖ μὲ σχετικὴ εὐκολία νὰ φθάνῃ τὸ καλάθι καὶ νὰ σημειώνῃ βαθμούς.

Πρὶν ἀπὸ τὸν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο κάποιος ἀμερικανὸς προπονητὴς τοῦ μπάσκετ - μπὼλ ὁ Μὰκ Φέρσον τὸ εἶχε καταλάβει αὐτὸ καὶ εἶχε ἀποκλείσει ἀπὸ τὴν ὁμάδα του κάθε παίκτη ποὺ εἶχε ὕψος μικρότερο ἀπὸ 1 μ. 85.

Ἡ μπάλλα πάει ἄουτ.

Ἀπὸ τότε, ἦταν τὸ 1937, ὅλες οἱ ὁμάδες ἄρχισαν τὸ κυνηγητὸ τῶν ὑψηλῶν παικτῶν. Οἱ «γίγαντες» ἄρχισαν νὰ κυριαρχοῦν στὰ γήπεδα τοῦ μπάσκετ - μπώλ.

Ἡ αὔξηση ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν «γιγάντων» εἶχε σὰν πρῶτο ἀποτέλεσμα τὴν ἀλλαγὴ τῶν κανονισμῶν.

Πρῶτα ἀπὸ ὅλα ἔγινε ὁ περίφημος κανονισμὸς τῶν 3 δευτερολέπτων. Πρὶν ἕνας παίκτης εἶχε δικαίωμα νὰ κάθεται στὴ μικρὴ περιοχὴ τῆς ἀντιπάλου ὁμάδος ὅσην ὥρα ἤθελε. (Δηλαδὴ δὲν ὑπῆρχε «ὀφ - σάϊτ»).

Καὶ συνέβαινε τὸ ἑξῆς: ἕνας ψηλὸς παίκτης — ὁ πιὸ ψηλὸς — πήγαινε καὶ ἐγκαθίστατο κάτω ἀπὸ τὸ ἀντίπαλο καλάθι. Οἱ ἄλλοι συμπαῖκτες του ἔκαναν τὶς προσπάθειες, ἐκέρδιζαν τὴν μπάλλα καὶ τοῦ τὴν «ἐπλάσαραν». Αὐτὸς εὐκολότατα πηδοῦσε ἐλαφρὰ—γιατὶ οἱ μικρόσωμοι ἀντίπαλοί του ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν μαρκάρουν — καὶ ἐσημείωνε πόντους.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀδικία ποὺ γινόταν εἰς βάρος τῶν ὁμάδων ποὺ δὲν διέθεταν ὑψηλοὺς παῖκτες.

Γι' αὐτὸ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀπόφαση τῆς διεθνοῦς ὁμοσπονδίας ἐθεσπίσθηκε ἕνας κανονισμός, μὲ τὸν ὁποῖο ἂν ἕνας παίκτης στεκόταν παραπάνω ἀπὸ τρία δευτερόλεπτα κάτω ἀπὸ τὸ ἀντίπαλο καλάθι ἦταν ὀφ-σάϊτ.

Τὸ 1945 ἀκόμα ἀπαγορεύθηκε στοὺς παῖκτες κατὰ τὴν διάρκεια τῆς «ντρίμπλας» νὰ πετοῦν τὴν μπάλλα στὸν ἀέρα καὶ νὰ τὴν ξαναπιάνουν μετὰ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Εἶναι φανερὸ πὼς αὐτὸς ὁ κανονισμὸς «ἔθιγε» τοὺς ὑψηλοσώμους.

Τὸ 1948 τὸ πλάτος τοῦ διαδρόμου (τῆς περιοχῆς δηλαδὴ ἀπὸ τὸ καλάθι) ἐδιπλασιάσθηκε καὶ ἀπὸ 1 μ. 80 ἔγινε 3 μ. 60. Ἔτσι φυσικὰ οἱ πανύψηλοι σέντερ - φὸρ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μένουν ἀκόμη πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἀντίπαλο καλάθι.

Συγχρόνως ἀπαγορεύθηκε στοὺς παῖκτες νὰ ἀγγίζουν τὸ «στεφάνι» τοῦ καλαθιοῦ πρᾶγμα ποὺ μόνον οἱ «γίγαντες» μποροῦσαν νὰ τὸ κάνουν.

Αὐτοὶ οἱ ἀλεπάλληλοι περιορισμοὶ ἔπληξαν κυρίως τοὺς γίγαντες. Αὐτοὶ ὅμως ἀντέδρασαν καὶ κυρίως οἱ ἀμερικανοί.

Καὶ ἄλλαξαν τὸ σύστημα τοῦ παιχνιδιοῦ των.

Τὸν «φὸρ» ποὺ ἄλλοτε στεκόταν ἀκίνητος περιμένοντας τὴν μπάλλα τὸν μετέτρεψαν σὲ «πίβοτ». Ἔτσι τώρα ὁ «φὸρ» μετακινεῖται συνεχῶς ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ στὴν ἄλλη φέρνοντας σύγχιση στοὺς ἀντιπάλους.

Ἔτσι, ἄρχισε μιὰ νέα περίοδος κυριαρχίας τῶν «γιγάντων» ποὺ ἐκορυφώθη στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Λονδίνου. Ἐκεῖ, ὁ Ἀμερικανὸς «φὸρ» Μπὸμπ Κάρλαντ (ὕψους 2 μ. 13) ἀπεδείχθη ἀσυναγώνιστος, ἐνῶ ὁ μέσος ὅρος τῶν παικτῶν τῆς Ὀλυμπιονίκου ὁμάδος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἔφθανε τὰ 2 μ.!

Φυσικὰ ὅμως οἱ μικρόσωμοι παῖκτες δὲν «κατάθεσαν τὰ ὅπλα» καὶ ἀντέδρασαν ἀποτελεσματικά. Μάλιστα στὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα τοῦ 1950 ποὺ ἔγινε στὴν Ἀργεντινή, ὅλοι οἱ διακριθέντες ἦσαν σχετικῶς «βραχύσωμοι», μὲ μοναδικὴ ἐξαίρεση τὸν Ἀργεντινὸ Φούρλογκ (1 μ. 88), ὁ ὁποῖος πάλι δὲν ἐστήριξε τὴν ἀπόδοσή του στὸ ἀνάστημά του, ἀλλὰ στὴν ἐξαιρετικὴ τεχνικὴ κατάρτισή του.

Οἱ «μικροὶ» αὐτοὶ ἄσσοι ἦσαν οἱ Ἀμερικανοὶ Οὐΐλλιαμ Ρὴζ (1 μ. 79) καὶ Τζὼν Στὰνς (1 μ. 77), ὁ ὁποῖος στὸ ἀριστερὸ χέρι εἶχε δυὸ μόνον δάκτυλα (!), ὁ Ἀργεντινὸς Γκονζάλες (1 μ. 70) καὶ ὁ Γάλλος Ντεσσὲμ (1 μ. 78).

Ἐξ ἄλλου, στὸ διεθνὲς τουρνουὰ τῆς Πράγας ποὺ ἔγινε τὸν ἴδιο χρόνο, διεκρίθησαν ἰδιαιτέρως οἱ Κινέζοι «νᾶνοι» ποὺ τὸ παιχνίδι τους ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ αὐτὸ τῶν Κορεατῶν. Ἄφθαστοι στὶς προσποιήσεις, ταχεῖς καὶ εὐκίνητοι, ἐφήρμοζαν κατὰ τέλειον τρόπο τὸ περιβόητο «κορεατικὸ σούτ». Δηλαδὴ ἐπηδοῦσαν ψηλὰ καὶ ὅταν ἔφθαναν στὸ ἀνώτατο σημεῖο, ἐσούτερναν μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο στοὺς ψηλοὺς νὰ τοὺς «κόψουν» ἐκτὸς ἂν ἔκαναν φάουλ.

Ἐπίσης, οἱ Ρῶσοι πρωταθληταὶ Εὐρώπης, τόσο στὸ τουρνουὰ τῆς Πράγας, ὅσο καὶ τοῦ Παρισιοῦ (1951), ἀνέδειξαν δυὸ βραχύσωμους ἄσσους, τὸ ἀνάστημα τῶν ὁποίων μόλις ἔφθανε τὸ 1 μ. 75. Τέλος ὁ καλύτερος παίκτης τοῦ Πανευρωπαϊκοῦ πρωταθλήματος, ὁ Τσεχοσλοβάκος Μράζεκ, ἦταν 1 μ. 83.

Φυσικά, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ «γίγαντες» ἐξαφανίσθηκαν. Εἶχαν κι' αὐτοὶ τὶς «προσωπικάτητές» τους. Στὸ Μπουένος Ἄϋρες ὑπῆρχε ὁ Ἀμερικανὸς Τζαϊΰ Σλόκουμ (2 μ. 08) καὶ στὸ Παρίσι ὁ Ρῶσος Κορκιντιά. Ἐξ ἄλλου στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἑλσίνκι, τὸν τίτλο τοῦ καλυτέρου παίκτη διεξεδίκησαν οἱ ὑψηλόσωμοι Ἀμερικανοὶ Κάρλαντ - Λάβελλετ καὶ ὁ μικρόσωμος συμπατριώτης τους Παίην.

Ο ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ δυναμικότης τῶν ἀθλητῶν στίβου στὰ διάφορα κράτη τῶν Βαλκανίων;

Στὴν περίοδο ποὺ πέρασε διάφοροι ἀθληταὶ κατέριψαν 7 ἐπιδόσεις 6 κρατῶν. (Ἑλλάς, Γιουγκοσλαβία, Ρουμανία, Τουρκία, Βουλγαρία καὶ Ἀλβανία).

Ἡ σημερινὴ δυναμικότης τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων στίβου τῶν Βαλκανίων εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη. Ἀπὸ τὰ 21 ἀγωνίσματα στίβου οἱ Γιουγκοσλάβοι κρατοῦν τὰ πρωτεῖα στὰ 14, οἱ Ρουμάνοι στὰ 4 καὶ στὰ 3 οἱ Ἕλληνες.

Ὁ κατάλογος ὅλων τῶν ρεκὸρ εἶναι ὁ ἑξῆς:

100 μ. Ἰὸν Μόϊνα (Ρουμανία) 10΄΄4 1946. 100 μ. Ἄγγελος Κόλεφ (Βουλγαρία) 10΄΄4 1951. 200 μ. Ἰὸν Μόϊνα (Ρουμανία) 21΄΄3 1948. 400 μ. Ἰὸν Μόϊνα (Ρουμανία) 47΄΄8 1947. 800 μ. Ἀντρίζα Ὀτενχάϊμερ (Γιουγκοσλαβία) 1΄51΄΄3 1951. 1500 μ. Ἀντρίζα Ὀντερχάϊμερ (Γιουγκ.) 3΄47΄΄ 1951. 5000 μ. Φράνζο Μίχαλιτς (Γιουγκ.) 14΄20΄΄8 1952. 10.000 μ. Φράντζο Μίχαλιτς (Γιουγκ.) 29΄48΄΄6 1952. Μαραθώνιος: Στέλιος Κυριακίδης (Ἑλλὰς) 2 ὡρ. 29΄27΄΄ 1946. 110 μ. ἐμπόδ.: Ἀλὸζ Λόργκερ (Γιουγκοσλ.) 14΄6 1952. 400 μ, ἐμπόδ.: Χρῆστος Μάντικας (Ἑλλὰς) 53΄΄5 1936. 3.000 μ. στήπλ: Ἰβὰν Σέγκεντιν (Γιουγκοσλ.) 9΄01΄΄ 1950. Ὕψος: Ἰὸν Σόετερ (Ρουμανία) 2.03 . 1952. Μῆκος: Μπορὶς Μπρὰντ (Γιουγκοσ.) 7.45 1951. Τριπλοῦν: Ρουχὶ Σαριὰλπ (Τουρκία) 15.07.5 1948. Κοντῷ: Ρήγας Εὐσταθιάδης (Ἑλλὰς) 4.21 1952. Κοντῷ: Μιλὰν Μιλάκωβ (Γιουγκασλ.) 4.21 1952. Σφαίρα: Πέταρ Σάρτσεβιτς (Γιουγκ.) 15.66. 1950. Δίσκος: Βιτομὶρ Κριβοκάπιτς (Γιουγκ.) 51.40 1952. Ἀκόντιον: Μίρκο Βούγιατσιτς (Γιουγκ.) 70.86 1948. Σφύρα: Ἰβὰν Γκουμιγιὰν (Γιουγκοσ.) 56.83 1949. 4Χ100 μ. Ἐθνικὴ Γιουγκοσλαβίας (Μπράντ, Γιόβαστσιτς, Σαμπόλοβιτς, Πέζελς) 41΄΄7 1949.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ: Ἡ ὁμάδα τῶν «Τσαγκαράδων» ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῶν «Οἰκοδόμων» μὲ

Ἕνα στιγμιότυπο ἀπὸ συναρπαστικὸ ἀγῶνα ποδοσφαίρου.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Μοιρολατρία ἢ ἀγὼν

Μερικοί, ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσουν οἱ πολλὲς φασαρίες, θὰ ἔχουν σκεφθῆ: Μὰ δὲ βαρυέσαι. Τί τὶς χρειάζομαι ὅλες αὐτὲς τὶς σκοτοῦρες; Γιατί νὰ πάρω τέτοιες ἀποφάσεις, ποὺ νὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ ἀντιμετωπίζω ἀντιδράσεις καὶ ἐχθρότητες; Δὲν εἶναι καλύτερα νὰ καθίσω στὴν ἡσυχία μου;

Βέβαια εἶναι καλύτερα. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὑπὸ ἕνα μόνο ὅρο: Πὼς θ' ἀποφασίσουμε νὰ εἴμαστε εὐχαριστημένοι μὲ τὸ βοῦρκο. Ἅμα κατορθώσουμε νὰ μᾶς ἀρέση νὰ κυλιώμαστε στὸ βοῦρκο, τότε θὰ εἶναι ὡραῖα. Ὡρισμένα ἄλλως τε ζῶα τὸ ἔχουν κατορθώσει αὐτό. Αἰσθάνονται πραγματικὴ εὐχαρίστηση, ὅταν κυλιοῦνται μέσα στὴν βρωμερή, παχηά, μαύρη λάσπη. Νοιώθουν ἕνα ξεκούρασμα. Τὸ χειρότερο ὅμως εἶναι πὼς ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ «ἀνώτεροι ἄνθρωποι», ἄνθρωποι ποὺ κάμουν πὼς ἔχουν δῆθεν ἀφιερωθῆ στὴν Τέχνη, ποὺ ἔχουν ξεπεράσει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ζῶα (ἡ ἐξέλιξη βλέπετε!). Αὐτοί, λοιπόν, ὄχι μόνο κυλιοῦνται στὸν βοῦρκο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξυμνοῦν. Τὸν παρουσιάζουν ὡς τὴν ὡραιότερη καὶ μεγαλύτερη ἀπόλαυση. Τὸν ἔχουν κάνει ἰδανικό τους καὶ προσκαλοῦν ὅλο τὸν κόσμο, καὶ κυρίως σᾶς τοὺς νέους νὰ λάβουν μέρος στὴν ἀπόλαυσή τους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποφεύγουν καὶ φασαρίες, καὶ ἐχθρότητες, καὶ ὅλα.

Ἀλλ' ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ συμφιλιωθῆτε μὲ τὴ δυσωδία τοῦ βούρκου, τότε κάτι θὰ πρέπει νὰ κάνετε. Ἂς τὸ ἐπαναλάβουμε ὅμως καὶ πάλιν: Ἂν ἀγαπήσουμε ἕνα καλύτερο κόσμο καὶ θελήσουμε καὶ προσπαθήσουμε νὰ ἐργασθοῦμε γι' αὐτόν, τότε ἀναγκαστικὰ θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε καὶ ἐχθρότητες. Καὶ πρέπει νἄχουμε ὑπ' ὄψη μας, ὅτι ὅσο πιὸ μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη μας γιὰ ἕνα καλύτερο, ἀνώτερο κόσμο, τόσο μεγαλύτερες θὰ εἶναι καὶ οἱ ἐχθρότητες ποὺ θὰ ἀντιμετωπίσουμε. Ὥστε θὰ προχωρήσουμε; Δὲν δειλιάζουμε; Ἐμπρός, λοιπόν!

Ἔχετε πραγματικὸ δίκηο, ποὺ δὲν θέλετε νὰ σταματήσετε, ποὺ δὲν σᾶς ἀρέσει νὰ συμφιλιωθῆτε μὲ τὴ βρωμιά. Γιὰ κυττάξετε γύρω σας! Εἶσθε εὐχαριστημένοι μὲ τὸ ὅτι γίνεται γύρω σας; Ἂν ὁ Κύριός μας ἦταν στὴ θέση σας θὰ ἦταν εὐχαριστημένος;

Γιὰ ρίξτε μιὰ ματιὰ μέσα στὸ σχολεῖο σας. Δὲν ὑπάρχουν πράγματα ποὺ μποροῦσε νὰ καλυτερέψουν; Στὰ μαθήματα δείχνουν ὅλοι οἱ συμμαθηταί σας τὴν προσπάθεια ποὺ χρειάζεται, ἢ προσπαθοῦν μερικοὶ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους μὲ ἀστεῖα; Στὴν προπαρασκευὴ γιὰ τὰ μαθήματα ὑπάρχει ἀλληλοβοήθεια; Ὅταν ἀρρωστήση κανεὶς ἢ ἔχει κάποια ἄλλη ἀνάγκη ὑπάρχει ἀλληλεγγύη; Ἕνας πολὺ φτωχός, παραδείγματος χάριν, συμμαθητής μας, εἶναι σχεδὸν γυμνὸς καὶ μὲ τὸ κρύο κινδυνεύει νὰ ξεπαγιάση. Ἐνδιαφερθήκαμε γι' αὐτόν; Καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα.

Στὶς συντροφιές μας πῶς εἴμαστε; Ὑπάρχει μιὰ ἀτμόσφαιρα καλωσύνης καὶ ἀνωτερότητος ἢ ὁ καθένας προσπαθεῖ μὲ χυδαῖο τρόπο νὰ εὐχαριστήση μόνο τὸν ἑαυτό του, ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς ἄλλους; Τὶς μικροχαρές μας τὶς μοιραζόμαστε μὲ τοὺς ἄλλους; Θελήσαμε μιὰ φορὰ νὰ μὴ φᾶμε ἐμεῖς κουλοῦρι, γιὰ νὰ τὸ προσφέρουμε σὲ κάποιον, ποὺ τὸ στερεῖται διαρκῶς; Στερηθήκαμε γιὰ λίγη ὥρα τὸ πατίνι μας ἢ τὸ ὁποιοδήποτε παιγνίδι μας, γιὰ νὰ παίξη λίγο ὁ φίλος μας, ποὺ δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸ ἀποκτήση;

Τὸ ἴδιο στὴν οἰκογένειά μας, στοὺς γνωστούς μας, στὸ μέρος ὅπου ἐργαζόμαστε. Δὲν ὑπάρχουν πράγματα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ διορθωθοῦν; Ἀρχίσαμε ἐμεῖς καμμιὰ προσπάθεια; Ἂς δώσουμε τὸ παράδειγμα καὶ θὰ ὑπάρξουν καὶ παθῆς δὲν θὰ κατορθώσης τίποτε. Ἄλλως τε θὰ ἐργασθοῦμε γι' αὐτό, δὲν τὸ εἴπαμε;

«Δὲν βαρυέσαι» θὰ ποῦν μερικοί, «δὲν γίνεται τίποτε. Ὅσο καὶ νὰ προσπαθῆς δὲν θὰ κατορθώσης τίποτε. Ἄδικα πᾶνε οἱ κόποι σου». Ὅπως βλέπετε, οἱ φίλοι μας αὐτοὶ ἔχουν παραδοθῆ ἀπόλυτα στὴ μοιρολατρεία. Δὲν θέλουν. ἀγῶνα. Μιὰ στιγμὴ ὅμως. Νομίζω πὼς ἀπ' τὴν ἀρχὴ ξεκαθαρίσαμε καλά: Πὼς εἶναι δύσκολη δουλειά, πὼς χρειάζονται κόποι καὶ θυσίες. Ἂν πρόκειται βέβαια νὰ περιμένουμε ἀποτελέσματα στὸ ἄψε - σβῦσε καὶ μόλις δὲν τὰ δοῦμε παρατήσουμε κάθε προσπάθεια, τότε, βέβαια, δὲν γίνεται τίποτε. Ἢ ἂν φοβηθοῦμε μὲ τὴν πρώτη ἀντίδραση ποὺ θὰ ξεσηκωθῆ ἐναντίον μας καὶ ἀφίσουμε τὴν προσπάθειά μας, τότε εἴμαστε σύμφωνοι, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε. Ἂν ὅμως δὲν ἀποκάμουμε ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ δὲν δειλιάσουμε, τότε θὰ ἔλθουν καὶ τὰ ἀποτελέσματα. Μπορεῖ ν' ἀργήσουν, ἀλλὰ πάντως θὰ ἔλθουν. Οἱ προσπάθειές μας δὲν θὰ πᾶνε χαμένες. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ καρποφορήσουν. Ἔτσι ἄλλως τε ἔγινε καὶ μὲ τὸν Κύριό μας. Τὸ ὅλο Του ἔργο φαινόταν σὰν νὰ ναυαγοῦσε πάνω στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ φαινόταν πὼς ἦταν ἡ ἧττα Του, αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ὁ θρίαμβός Του. Τὸ ὅτι προχώρησε μέχρι τὸ τέλος, αὐτὸ τοῦ ἔδωκε τὴ νίκη. Ἐμεῖς θὰ θέλαμε νὰ βροῦμε τὰ πράγματα πιὸ εὐνοϊκὰ ἀπὸ ὅ,τι τὰ βρῆκε ὁ Κύριός μας; Θὰ ἀποτελοῦσε μεγάλη μας ἀξίωση. Ἂς προσπαθήσουμε νὰ Τοῦ μοιάσουμε κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ μᾶς.

Ὁ πατὴρ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

1—0. Ἡ νικήτρια: Δρακόπουλος, Πασαδάκης, Καβαδίας. Κατισούνης, Ταούσχης, Μουμούρης, Ἀργυρόπουλος, Περδικομάτης, Σταματέας, Ψύλλας, Βάζης.

ΣΤΗΝ ΖΑΧΑΡΩ: Ἡ ὁμάδα ΑΕΚ στοὺς δυὸ τελευταίους ἀγῶνες ἔφερε τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα: ΑΕΚ—«Ἀστέρας» 5—0. ΑΕΚ. — «Δάφνη» 6—0. Ἡ νικήτρια: Βολτέας, Καραθανάσης, Γεωργούλης, Κωνσταντόπουλος, Κεκέσης, Μπούτσικας, Σάσσαλος, Σπηλιόπουλος. Μπαλιάρης, Κόντος, Ἀρτουμᾶς. Β. Α.

ΣΤΗΝ ΠΑΙΑΝΙΑ: Νικήτρια σὲ ἀγῶνα ποδοσφαίρου μεταξὺ «Παμμεσογειακοῦ» καὶ Β' Παμπαιανικοῦ ἀνεδείχθη ἡ πρώτη μὲ σκὸρ 2—1. Καλύτεροι οἱ Χούντας, Ἀνδρίκου καὶ Παπαγεωργίου. Σ.

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Εἰς ἀγῶνα τῶν τμημάτων τῆς Ζ' τάξεως Κλασσικοῦ — Πρακτικοῦ τοῦ Α' Γυμνασίου, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμάδα τοῦ Κλασσικοῦ 3—2. Τὰ τέρματα πέτυχαν οἱ Καλοφράτζος (Κλασ.) καὶ Τσούτσινος (Πρακτ.). Διεκρίθησαν ἐκ τοῦ Κλασσικοῦ οἱ Κολοφράτζος, Νταφῖκος, Φερεντῖνος καὶ Καψάλης. Ἐκ τοῦ Πρακτικοῦ διεκρίθησαν οἱ Τσούτσινος, Συσίκης, Κανδρῆς καὶ Καλυβιώτης. Λ. Ν.

ΣΤΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Σὲ φιλικοὺς ἀγῶνες μπάσκετ - μπὼλ οἱ ὁμάδες τῆς Ε' καὶ Ζ' τάξεως τοῦ Β' Γυμνασίου νίκησαν μὲ 20—15 καὶ 49—32 ἀντιστοίχως. Αἱ νικήτριαι Ε' τάξ. Χατζηγεώργης Ν. (Θ. Μπέμπης), Ταχτατζῆς Γ., Μπούμπας Β., Αϊβαλιώτης Μ., Χατζηδημητρίου Χ., Ἀλεξέλλης Σ. καὶ Καραβανόπουλος Ν. Ζ' τάξ.: Γιακαλῆς Π., Σκοῦφος Γ. Χατζηδιαμαντῆς Ι., Παλάζης Μ., Γογολίδης Ν., Λαμπρινός. Ἡ Στ': Ἀξιώτης Β., Γρηγορίου Ε., Μαντσουράνης Ι., Εὐλαμπίου Ι., Λυκοῦργος Π., Φραγγουλάκης Μ. καὶ Μανιατάκης Ο. Θ. Μ.

ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ: Ἡ πρωταθλήτρια τῶν Ξυλουργῶν Τεχν. Σχολ. Βορείου Ἑλλάδος ἐπεβλήθη τῆς ὁμάδας τῆς Μηχανοκαλλιεργείας μὲ 1—0 καὶ τῆς μικτῆς Οἰκοδόμων, Ὑποδηματοποιῶν 4—0. Στὸν τελευταῖο ἀγῶνα διεκρίθησαν οἱ Χ''Σταύρου, Πουρσαλίδης, Δεβετζίδης.

,Ἐπίσης σὲ ἀγῶνα βόλλεϋ μπὼλ ἐπεβλήθη τῆς Μηχανοκαλλιεργείας μὲ 15—13—14—15—15—10. Διεκρίθησαν Ξυλουργοί: Πουρσαλίδης, Χ'' Σταύρου, Μηχανοκαλλιεργείας οἱ Διαμαντῆς, Τερζάκης.

ΣΤΟ ΠΕΤΡΙΛΟ: Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα «Βασιλάδων» νίκησε σὲ φιλικὸ ἀγῶνα τὴν ὁμάδα «Ρώσσης» διὰ τερμάτων 7—5 (3—0). Οἱ νικηταί: Καψάλης Η., Τσιάτσιος Παν. Τσιοπρᾶς Κ., Παπαποστόλου, Κάμπας Ἐλ., Βασιλακᾶκος Στ., Καψάλης Παν. Τ. Τ.

ΣΤΟ ΣΑΥΡΟΔΡΟΜΙ (Κοζάνης): Στὸ γήπεδο Σταυροδρομίου διεξήχθη φιλικὸς ἀγώνας μεταξὺ τῶν ὁμάδων «Δόξης» Σταυροδρομίου καὶ «Λευκαδίου». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Δόξα» μὲ 3—1. Ἡ νικήτρια: Σισμανίδης Ν., Πουρσανίδης Ε., Στεφανίδης Ε., Ξενητιάδης Σ., Παπαδόπουλος Γ., Λαζαρίδης Δ., Ἀκουτσόγουλος Χ., Κοσμίδης Α., Κυρηλίδης Β., Καλαϊτσίδης Σ., Ραπτόπουλος Ι.

Ι. Ο.

ΣΤΟΝ ΑΛΜΥΡΟ (Μαγνησίας): Μερικὰ παιδιὰ τοῦ Ἀλμυροῦ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ ποδόσφαιρο ἐσχημάτισαν μιὰ ὁμάδα. Τὴν ὠνόμασαν «Πρόοδο», ποὺ ἔδωσε ἕνα μὰτς μὲ τὸν Συνοικισμό. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Πρόοδος» μὲ 8—3. Ἡ «Πρόοδος» παρέταξε τὴν ἑξῆς σύνθεση: Βασ. Α. Μαυρῆν. Β. Ι. Μακρῆν, Δημ. Ἀγραφιώτην, Νικ. Ἀγγελίδην, Ἀθανάσ. Φλουδάραν, Δημ. Ἀπ. Μαυρῆν, Τσουπλάκην Θύμ., Βαλουξῆν Ἀθ. Λάζαρον Κων., Γαβριὴλ Ἕκτ.

ΣΤΟ ΛΕΥΚΑΔΙΟΝ: Τελευταίως ἡ ἰσχυρὰ ὁμὰς Λευκαδίου «Νίκη» ἔδωσε δύο μὰτς εἰς τὸ γήπεδό της μὲ τὴν «Δόξα» Σταυροδρομίου καὶ μὲ τὴ «Βροντὴ» τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν κέρδισε καὶ στὰ δυό: Τὴν «Δόξα» 2—0 καὶ τὴν «Βροντὴ» 3—1. Ἡ νικήτρια: Μ. Χαραλαμπίδης, Κ. Χρυσοστομίδης, Κ. Μαρκορίδης, Δ. Τσολφίδης, Θ. Θεοδοσιάδης, Δ. Κοσμίδης, Δ. Θεοδοσιάδης, Κ. Παπαδόπουλος. Γ. Τσολφίδης, Η. Θεοδοσιάδης καὶ Σ. Παπαδόπουλος.

Δ. Θ.

ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΚΟΠΟ: Ἡ «Δόξα» νίκησε τὴν «Μοῦσαν» μὲ 2—1. Αἱ ὁμάδες «Δόξα»: Δουκουλιάνος Ἀντ., Σκουδερικλῆς Πέτρ., Βουτσόπουλος Δημ., Τουφεξῆς Γιῶργος, Καριοφύλης Γιῶργος, Χρήστου, Διδασκάλου Κων., Χαμάλης Μιχ., Πασχαλίδης Πασχάλης, Χ'' Κλειτιὸς Ἀναστ., Μαυρίγκας Στρ. «Μοῦσα»: Κατσαβούνης Στέφ., Λέκογλου Τάκ., Πεύκογλου Νικ., Βακιρτζῆς Δ., Σταϊκόπουλος. Σκαρλατόπουλος Λ., Σοφίτσης Ζαφ., Δούμας Ι., Καρυώτης Δ., Αὐκαριανὸς Γ., Δούμας ΙΙ. Διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνα ὁ παλαίμαχος τῆς «Μούσης» Κώστας Κοτσώνης. Λ. Μιχ. Γκ.

ΣΤΗΝ ΚΩ: Ἡ ὁμάδα τοῦ Ἱπποκρατείου Γυμνασίου σὲ φιλικὸ ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα ἦρθε ἰσόπαλος 1—1 μὲ τὴν ὁμάδα τῶν Βασιλικῶν Τεχνικῶν Σχολῶν. Τὰ τέρματα ἐσημείωσαν οἱ Κώτης (Ι. Γ.) καὶ Μητσέας (Β.Σ.).

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΟ

(Σκίτσο Κ. Φουσέκη)

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ὅπως ἐγράψαμε καὶ εἰς τὸ προτελευταῖο τεῦχος χρειάζεται μεγάλος χῶρος μὲ ἄφθονο καὶ καλὸ φῶς γιὰ μιὰ φιλοτελικὴ ἔκθεση. Τὸ ἰδεῶδες εἶναι νὰ ἔχη κανεὶς πολύ, μὰ πάρα πολὺ μεγάλες αἴθουσες μὲ ἄφθονα καὶ μεγάλα παράθυρα. Ἐὰν εὑρεθῆ ὁ κατάλληλος χῶρος τότε ἀκολουθοῦν αἱ συλλογαὶ τὴν τάξιν ποὺ ἐδόθη ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἡ ἔκθεση γίνεται στὴ Γαλλία. Πρῶτα - πρῶτα εἶναι φυσικὸ νὰ ἔλθουν αἱ συλλογαὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῶν Γαλλικῶν ἀποικιῶν. Δὲν ἔχει σημασία ἂν οἱ κάτοχοί των εἶναι Γάλλοι ἢ ξένοι. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Ἀγγλία μὲ τὶς Ἀγγλικὲς Ἀποικίες ποὺ τὰ γραμματόσημάτης εἶναι ἐπίσης πολλὰ ὡς τὰ Γαλλικὰ καὶ τῶν Ἀποικιῶν της. Ἔτσι δημιουργοῦνται αἱ κλάσεις καὶ λέγομε κλάσις Α: Γαλλία καὶ Ἀποικίαι. Κλάσις Β: Ἀγγλία καὶ Ἀποικίαι. Κλάσις Γ: Γερμανία καὶ παλαιὰ Γερμανικὰ Κράτη, Ἰταλία καὶ Παλαιὰ Ἰταλικὰ Κράτη. Κλάσις Δ, Ε, Ζ μὲ διαφόρους συνδυασμούς, ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου μηδὲ τῆς Κορέας ἐξαιρουμένης. Ἡ Ἑλλάδα μας ποὺ εἶναι ἕνας τρομερὸς ἀνταγωνιστὴς εἰς τὰς ἐκθέσεις αὐτὰς μὲ τὰ περιζήτητα παλαιὰ κλασσικὰ γραμματόσημά της, συνήθως συγκαταλέγεται εἰς τὴν Κλάσιν Βαλκανίων μὲ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν, Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν, Ἀλβανίαν καὶ Μαυροβούνιον. Συνήθως οἱ ἀνταγωνισταί της εἶναι ἀσήμαντοι, ἐκτὸς τῆς Ρουμανίας ἡ ὁποία ἐπίσης ἔχει παλαιὰ καὶ σπάνια γραμματόσημα. Χωρισταὶ κλάσεις γίνονται διὰ τὰ φιλοτελικὰ περιοδικά, τὰ λευκώματα (ἀλμπούμ), βιβλία κτλ., καθὼς καὶ γιὰ τὶς συλλογὲς τῶν νέων, διότι σήμερα ὁ φιλοτελισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἀναπτύξη τὸ πνεῦμα τῆς συλλογῆς γραμματοσήμων κυρίως μεταξὺ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἀφοῦ λοιπὸν συγκεντρωθοῦν οἱ συλλογές, μιὰ - μιὰ ἀνοίγεται ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή, ἢ ἀπὸ τοὺς ἴδιους συλλέκτες ἐὰν βρίσκωνται στὸν τόπο τῆς ἐκθέσεως καὶ παίρνουν ἀπὸ μέσα τὰ φύλλα ἐκεῖνα ποὺ περιέχουν τὰ σπανιώτερα γραμματόσημα τῆς συλλογῆς, καὶ τὰ τοποθετοῦν μέσα στὰ κάδρα ποὺ προστατεύονται ἀπὸ τζάμι καὶ κλειδώνονται. Τὰ κάδρα αὐτὰ ὅλα εἶναι ἐφαρμοσμένα στὸν τοῖχο.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κρεμιῶνται τὰ ὡραιότερα φύλλα ὅλων τῶν συλλογῶν τὰ δὲ ὑπόλοιπα μένουν μέσα στὰ λευκώματά των. Τώρα πλέον ἡ ἔκθεση εἶναι ἑτοίμη καὶ δὲν μένουν παρὰ τὰ ἐγκαίνια ὅπως ἔχουν ὁρισθῆ ἀπὸ τὴν Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπή. Εἰς αὐτὴν προσκαλοῦνται πάντοτε ὁ Βασιλιᾶς ἢ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς χώρας ὅπου γίνεται ἡ ἔκθεση. ὁ Πρωθυπουργός, ὁ Ὑπουργὸς Ταχυδρομείων, ὁ Δήμαρχος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Διὰ νὰ καταλάβετε λοιπὸν πόση σημασία δίνουν τὰ κράτη εἰς τὰς Φιλοτελικὰς Ἐκθέσεις θὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς Γεώργιος τῆς Ἀγγλίας ἐνεκαινίασε τὴν ἔκθεση ποὺ ἔγινε στὸ Λονδίνο καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλίας ἐκείνην ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι.

Βέβαια κατὰ τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος στὶς ἐκθέσεις παρὰ μόνον στοὺς ἐπίσημους, καὶ ὅταν πλέον αὐτοὶ ἀποχωρήσουν τότε ἐπιτρέπεται εἰς τὸ κοινὸν ἀλλὰ μόνον ἐπὶ πληρωμῆ δικαιώματος εἰσόδου, διότι μιὰ Ἔκθεση ἔχει πολλὰ ἔξοδα καὶ πρέπει νὰ τὰ καλύψη μὲ τὸ εἰσιτήριο.

Ἡ Ἔκθεση συνήθως διαρκεῖ μιὰ ἑβδομάδα. Ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ βραβεύση τὶς συλλογὲς ἐπιθεωρεῖ μιὰ - μιὰ ἀπ' αὐτές, κρατεῖ σημειώσεις καὶ εἰς τὸ τέλος παίρνει τὶς ἀποφάσεις της.

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέρας δίδεται ἕνα μεγάλο γεῦμα κατὰ τὸ ὁποῖον ἀναγγέλλονται ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τὰ βραβεῖα ποὺ ἐδόθησαν, ἕνας - ἕνας δὲ παραλαμβάνει τὸ δικό του.

Ἐπειδή, ὅπως εἴπαμε, χρειάζονται πολλὰ λεπτά, τὸ κράτος ἐκδίδει καὶ μιὰ ἀναμνηστικὴ σειρὰ ἢ καὶ ἕνα μόνο γραμματόσημο τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς μίαν ὡρισμένην ἀνωτέραν τιμήν, μέρος δὲ τῶν εἰσπράξεων δίδεται εἰς τὴν ἐπιτροπὴν διὰ νὰ καλύψη τὰ ἔξοδά της.

Αὐτὰ ὅλα γίνονται ὅταν πρόκειται περὶ Διεθνῶν Ἐκθέσεων, δηλ. δι' ὅλα τὰ γραμματόσημα τοῦ κόσμου. Ὅταν ὅμως πρόκειται περὶ ἐθνικῶν μόνον ἐκθέσεων ἐκεῖ γίνονται δεκτὰ μόνον γραμματόσημα τῆς χώρας αὐτῆς ὅπου γίνεται ἡ Ἔκθεση. Ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δυστυχῶς δὲν ἔγινε ἀκόμη ἐπίσημος ἔκθεση γραμματοσήμων, μολονότι ἔχουμε τὰ ὡραιότερα κλασικὰ γραμματόσημα τοῦ κόσμου. Τοῦτο ὀφείλεται ἐν μέρει εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλοτελισμοῦ ἀλλὰ καὶ κυρίως εἰς τὴν ἔλλειψιν κατανοήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Κράτους.

Εἰς παλαιότερόν μας τεῦχος ἔχουμε περιγράψει τὴν ἐκ 18 διαφόρων ἀξιῶν σειρὰν γραμματοσήμων ἐκδοθέντων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Κατοχῆς ὅταν ὁ πληθωρισμὸς ἤρχισε νὰ ἐκμηδενίζη τὴν ἀξίαν τῆς δραχμῆς, καὶ ἔτσι ἡ σειρὰ ἤρχισε ἀπὸ 2 δραχμὲς γιὰ νὰ καταλήξη εἰς τὸ τελευταῖον γραμματόσημον τῆς πολεμικῆς περιόδου τῶν 5.000.000 δραχμῶν. Ἐπίσης σᾶς ἔχωμε περιγράψει καὶ τὰς 2 ἀεροπορικὰς σειρᾶς τῆς Κατοχῆς ποὺ ὀνομάζονται ἄνεμοι.

Κατὰ τὸν πόλεμον, μεταξὺ τῶν διαφόρων πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν συμμάχων διὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὰ ἔθνη ποὺ εἶχον κατακυριεύση οἱ κοινοὶ ἐχθροί. Γερμανο - ἰταλοί, ἡ ἀμερικανικὴ ἀεροπορία ἔκαμνε συχνὰ ἐπιδρομὲς ἀεροπορικές, ἰδίως τὴν νύκτα καὶ κατέστρεψε ὅλα τὰ ἀεροδρόμια ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ ἐχθρὸς καθὼς καὶ τὰ ἀεροπλάνα ποὺ εὑρίσκοντο εἰς τὰ ἀεροδρόμια.

Μὲ τὸν ἴδιον σκοπὸν εἶχε κάμει καὶ μίαν ἐπιδρομὴν ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν πλοίων ποὺ εὑρίσκοντο εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς. Ἡ ἐπιδρομὴ αὕτη ἡ ὁποία εἶχε γίνει τὴν 11ην Ἰανουαρίου τοῦ 1944, μοιραίως εἶχε καὶ θύματα μεταξὺ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ὡς καὶ καταστροφὲς σπιτιῶν. Οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδας μας διὰ νὰ δυσφημίσουν τοὺς συμμάχους μας ἔδωσαν ἐντολὴν ὅπως ἐπισημάνουν 10 διάφορα ἑλληνικὰ γραμματόσημα μὲ τὴν ἐπισήμανσιν:

Ἡ ἐπισήμανση αὐτὴ ἐτέθη ἐπὶ τῶν 5 ἀκολούθων γραμματοσήμων τῆς πληθωρικῆς σειρᾶς: 15, 25, 50, 75 καὶ 100 δρ. καὶ ἐπὶ τῶν 5 γραμματοσήμων τῆς σειρᾶς ἀνέμων: 10, 25, 50, 100 καὶ 200 δρχ.

Τὰ γραμματόσημα αὐτὰ μολονότι ἔφερον τὴν ἀξίαν τῶν δρχ. 100.000, δὲν ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τοῦ ταχυδρομείου διὰ τὴν μεταβίβασιν ἀλληλογραφίας καὶ ἐὰν ἐτίθετο εἰς τὰ γράμματα ἔπρεπε νὰ τεθῆ καὶ τὸ ἐν χρήσει γραμματόσημον διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ κοινοῦ τέλους. Κατὰ συνέπειαν αὐτὰ τὰ γραμματόσημα οὐσιαστικῶς εἶχαν ὡς προορισμὸν τὴν οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν φιλοτελιστῶν.

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
11-1-1944
ΔΡ. 100.000

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω σειρᾶς καὶ ἑτέρα, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ δῆθεν φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπισημάνθησαν μὲ τὰς λέξεις:

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΕΞΟΧΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΕΞΟΧΑΙ
ΔΡΧ.
50.000 + 450.000

ὡς τὸ ἀνωτέρω κλισέ. Ἡ ἐπισήμανσης ἐτέθη ἐπὶ 5 γραμματοσήμων τῆς πληθωρικῆς σειρᾶς: 2, 5, 10, 15 καὶ 25 δρ. καὶ ἐπὶ 5 γραμματοσήμων τῆς σειρᾶς ἀνέμων: 10, 25, 50, 100 καὶ 200 δρχ.

Καὶ αὐτὴ ἡ σειρὰ μολονότι φέρει τὴν ἀξίαν τῶν 500.000 δρ. δὲν ἐγένετο δεκτὴ γιὰ τὴν πληρωμὴν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὅπως δὲ ἡ προηγούμενη σειρὰ καὶ αὐτὴ ἐξεδόθη πρὸς οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν φιλοτελιστῶν.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

Ἀπόστολον Παπαγιαννόπουλον, Καρδίτσαν:

Τὸ ἀκριβώτερον γραμματόσημον τῆς Ἑλβετίας ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς πόλεως Γενεύης τῷ 1843 καὶ ὀνομαζόμενον «Διπλοῦν τῆς Γενεύης» εἶναι τῶν 5 + 5 σαντὶμ πράσινον καὶ μαῦρον.

Τὸ ἀκριβώτερον γραμματόσημον τῆς Πολωνίας εἶναι τὸ εἰσπρακτέον τῶν 10 κορωνῶν χρώματος κυανοῦν ἐκδοθὲν τῷ 1919.

Τὸ ἀκριβώτερον γραμματόσημον τῆς Γαλλίας εἶναι μιὰ ποικιλία τοῦ σπανιωτέρου Γαλλικοῦ γραμματοσήμου τὸ ὁποῖον εἶναι ζεῦγος τοῦ 1 φρ. ἐκδοθὲν τὸ 1849 καὶ χρώματος **ἐρυθροῦ ζωηροῦ.**

Εὔθυμοι Στίχοι

ΜΟΙΡΟΛΟΪ

(Τοῦ ΕΞΑΨΑΛΜΟΥ)

Στηλώνεται ἡ τρίχα μου, παγώνει καὶ τὸ δέρμα (μου
καὶ ἱκετεύω τὸν Θεό, νὰ φτάση πιὰ τὸ τέρμα μου,
γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὴν ζωὴ κι' ἀπὸ τὰ τόσα (βάσανα!
Ποτὲ δὲν χαμογέλασα, ποτέ μου δὲν ἀνάσανα
κι' ὅλο γυρνῶ σὰν ὅσιος, ζωσμένος μὲ κουρέλια
κοιτάζοντας περίλυπος στοὺς φούρνους τὰ καρβέ- (λια.
Ὅσοι μὲ δοῦν μὲ παίρνουνε γιὰ κάποιον ἀσκητὴ
καὶ τὸ σταυρό τους κάνουνε μὲ κεφαλὴ γυρτή.
Τὰ μάτια μου γκαβίζουνε! Ἀλλάξανε τὰ μοῦτρα (μου
καὶ μοιάζει μὲ κατάδικου ἡ ξουρισμένη κούτρα μου!
Τὰ πόδια μου ρημάχτηκαν ἀπ' τοὺς ρευματισμούς!
Μὲς στὸ στομάχι διαρκῶς ἔχω βομβαρδισμούς!
Τὰ χέρια μου παράλυσαν. Τὰ δόλια μου σαγόνια
καὶ παίζουνε συμφωνικὴ τώρα καὶ λίγα χρόνια,
ἀπὸ τὴν τόση ἀφαγιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἀμασία.
Εἶμαι ἀξιοθρήνητος! Φτώχεια! Ἀπελπισία!
Κάτι μοῦ μένει ὅμως γερὸ κι' αὐτὸ μὲ βασανίζει:
ἡ μύτη μου τ' ὀσφραίνεται ἀράδα καὶ μυρίζει.
Ἀκούω ψωμὶ καὶ γίνεται τὸ μάτι μου γαρίδα!
Κατάντησα νὰ νοσταλγῶ, παιδιά μου, τὴν τσου- (κνίδα!
Σταθμεύω πάντα ἄθελα κοντὰ στὰ μαγερειὰ
κι' ὅλο μυρίζω ὁ ἄμοιρος νὰ βρῶ παρηγοριά!...
Ἄχ! Τί πικρὴ ποὖν' ἡ ζωὴ σὰν λείπουν τὰ λεφτὰ
κι' ὅλο κυττάζεις τὰ φαγιά, μ' ἀφάγωτα εἶν' αὐτά
σὰν νὰ μὴν ἔχης ὁ φτωχὸς κι' ἐσὺ μεγάλο στόμα
σὰν νἄχης δόντια μοναχὰ γιὰ νὰ μαντζάρουν χῶμα,
σὰν νὰ μὴν ἔχης ἔντερα, σὰν νἆσαι ἀκατάλληλος!
Ὠϊμέ! Γιατί νὰ γεννηθῶ δημόσιος ὑπάλληλος;

ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

Προαιρετικὲς εἰσφορὲς

Ἐλάβαμε τὶς παρακάτω προαιρετικὲς εἰσφορές:

Εὐάγγελος Τσαμτσάκης (34-13) ..	500
Λάμπρος Στ. Ντότσιος (34-35) ..	1000
Γεώργιος Παπαδόπουλος (34-54) ..	2000
Παναγιώτης Καψάλης (36-22) ...	1500

Στὰ δάση μὲ τοὺς Κενταύρους

Βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ γραφικὲς κορυφογραμμὲς τοῦ πυκνόφυτου Πηλίου! Στὰ Χάνια. Ὕψος, πολὺ πιὸ πάνω ἀπὸ χίλια μέτρα. Ἡ θέα εἶναι ἐξαίσια! Ποτὲ δὲ φαντάστηκα τόση πράσινη ἔκταση, τέτοιο δάσος ἀπέραστο καὶ πυκνό, ποὺ σκεπάζει ἀσφυκτικὰ τὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ κατὰ τὸ Αἰγαῖο...

Ὁ Φάνης μὲ τὴ Μυρτὼ τρέχουν νὰ μαζέψουν ὁλόδροσες φτέρες, πνίγονται μέσα στὴ βλάστηση, κυνηγιοῦνται ὁλόγυρα ἀπ' τὶς σφιχτοπλεγμένες ὀξυές, σκαρφαλώνουν, πηδοῦν, ἀλλαλιάζουν ἀπὸ τρελλὸ ἐνθουσιασμὸ ποὺ στὸ τέλος γίνεται στίχος:

«Φτέρες ὀξυὲς καὶ καστανιές,
μηλιὲς κι' ἀνθῶν πλημμύρα.
Πανάρχαια δάση, ποὺ ἔθρεψαν
τόσες ἡρώων γενιές».

Μὲ τὴ σοφία τοῦ Κένταυρου
καὶ μὲ τοῦ 'Ορφέα τὴ λύρα,
ὁράματά τους, στήνοντας
Κολχίδες μυθικές!

'Αλήθεια σὲ τοῦτα τὰ δάση ποὺ ἀντηχοῦσαν στὰ παλιὰ χρόνια ποὺ ἔγιναν θρύλος, οἱ καλπασμοὶ τῶν Κενταύρων, εἶχε στήσει τὸ σοφό του σχολεῖο ὁ Χείρωνας, ὁ δάσκαλος κι' ὁ δημιουργὸς τῶν ἡρώων... 'Εδῶ ἔφερναν οἱ παλιοὶ βασιλιάδες τοῦ μύθου κι' οἱ ἄρχοντες τὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ σπουδάσουν κοντὰ στὸν ἀλογοπόδη, τὸ Χείρωνα, τὴ σοφία καὶ τὴν ἀνδρεία. 'Εδῶ ἔμαθε τὴν ἰατρικὴ ὁ 'Ασκληπιός, ὁ γιὸς τοῦ 'Απόλλωνα, μαζεύοντας βότανα στὰ κατάφυτα πλάγια. 'Εδῶ, κυνηγώντας μὲ τοὺς Κενταύρους, ἔμαθε ν' ἀψηφᾶ τοὺς κινδύνους ὁ 'Αχιλλέας καὶ ν' ἀγαπᾷ τὰ παράτολμα ἔργα ὁ 'Αργοναύτης 'Ιάσονας. 'Εδῶ πρωταντήχησε τοῦ 'Ορφέα ἡ λύρα, δαμάζοντας τὰ θηρία κι' ἀνάβοντας στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, τὸν πόθο γιὰ τὸ καλλίτερο. Σ' ἐτοῦτα τὰ δάση, κατέβηκαν οἱ θεοί, νὰ γλεντήσουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, στὸ γάμο τῆς Θέτιδας, τῆς Νεράϊδας, μὲ τὸν Πηλέα. Κι' οἱ σύντροφοι τοῦ γαμπροῦ, οἱ ζωόμορφοι Κένταυροι,—ἄλογα ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω κι' ἀνθρώπινα πλάσματα στὸ ὑπόλοιπό τους κορμί,—χόρεψαν ἀστείους χορούς, γιὰ ν' ἀνάψη τὸ γλέντι καὶ νὰ γελάση ὁ Δίας κι' οἱ ἄλλοι 'Ολύμπιοι.

— Σὰ δὲ ζήτησαν πάλι νὰ κλέψουν τὴ νύφη, εἶπε ἡ Μυρτώ, ὅπως τότε ποὺ ἔγινε ἡ Κενταυρομαχία καὶ τοὺς συγύρισε ὁ Θησέας. Πῶς τὴν ἔλεγαν κείνη τὴν κοπέλλα;

—'Ιπποδάμεια ἢ Διηδάμεια, εἶπε ὁ Φάνης. Εἴδαμε σκηνὲς ἀπὸ κείνη τὴ μάχη στ' ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα... Θυμᾶστε ποὺ τὴν κρατεῖ ἕνας Κένταυρος στὴ ράχη του κι' ὁ Θησέας τὸν πιάνει ἀπ' τὰ μαλλιά; Σὲ τοῦτα τὰ δάση θἄγινε κι' ἐκεῖνος ὁ γάμος ποὺ τέλειωσε μὲ καυγά.

— Καὶ μήπως νομίζετε πὼς κι' ὁ γάμος τῆς Θέτιδας κύλησε γαλήνιος; εἶπε ὁ θεῖος Βρασίδας. Δὲ θυμᾶστε πὼς μιὰ θεά, χολιασμένη ποὺ δὲν τὴν κάλεσαν στὸ γάμο, πέταξε ἕνα μῆλο στὶς τρεῖς θεές, νὰ τὸ πάρη, λέει ἡ πιὸ ὡραία;

— Ναί, τὸ μῆλο τῆς Ἔριδας, εἶπε ὁ Φάνης, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνουν...

— Τὰ πρῶτα καλλιστεῖα, τὸν ἔκοψε ὁ Λεωνίδας.

— Νὰ γίνη ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἤθελα νὰ πῶ, ἔξυπνέ μου.

— Καλά, πόλεμος κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος, συμπλήρωσε ὁ Λεωνίδας. Καὶ μάλιστα, ὅπως λέει ὁ μύθος, ὁ πόλεμος γιὰ τὸ μῆλο, ἔφερε δεύτερο ποὺ τραγούδησε ὁ Ὅμηρος.

— Κοιτᾶτε τὴ φύση κι' ἀφῆστε τὰ παραμύθια, μᾶς ἔκοψε ὁ θεῖος Βρασίδας... Τὰ μάτια σας ἀντικρύζουν τὸ πιὸ ὡραῖο βουνὸ τῆς Ἑλλάδας. Ἄλλα μπορεῖ νἆναι ψηλότερα, μεγαλοπρεπέστερα, πιὸ κοντὰ νὰ ποῦμε στὸν οὐρανό. Τὸ Πήλιο ὅμως μὲ τὶς ὀμορφιές του, τὴν πλούσια ἄγρια μὰ καὶ ἥμερη βλάστηση, τὰ χωριά του,— καθένα καὶ μιὰ ζωγραφιὰ — εἶναι κάτι δικό μας, ἀνήκει νὰ ποῦμε στὴ γῆ κι' εἶναι ἡ περηφάνεια τοῦ ἀνθρώπου.

— Κι' ὅμως, θεῖε, θαρρῶ πὼς κάποτε τὸ ξερρίζωσαν οἱ Γίγαντες καὶ τόβαλαν πάνω στὴν Ὄσσα, γιὰ νὰ φτάσουν τὸν Ὄλυμπο καὶ νὰ χτυπήσουν τὸ Δία.

— Πάλι στὰ παραμύθια μὲ γυρίζεις, Φάνη. Ἂς εἶναι, κι' αὐτὰ ἔχουν τὸ νόημά τους. Μὰ δέστε τί θαῦμα ἡ Ζαγορά. Σ' ἕνα τέταρτο φτάνομε. Προτοῦ κατεβοῦμε στὰ ἑξακόσια της μέτρα, ἂς καμαρώσουμε τὰ χωριὰ στὶς πλαγιές.

Παράξενα ἀλήθεια τὰ χωριὰ τοῦ Πηλίου! Μὰ καλλίτερα θὰ σᾶς τὰ δώσω, μὲ τοὺς στίχους ποὺ ἔκαμε ἡ Μυρτώ. Αὐτὴ δὲ μιλᾶ, οὔτε κάνει ἀστεῖα. Βλέπει μ' ὀλάνοιχτα, μαγεμένα τὰ δυό της μάτια, κι' οἱ εἰκόνες γίνονται ρυθμός. Τὸ Πήλιο μᾶς τὴν ἔκαμε ποιήτρια. Εἶχε βέβαια πάντα λίγο τὴ λόξα, λέει ὁ Λεωνίδας. Λοιπὸν ἀκοῦστέ την στὴ γλῶσσα τῆς μούσας:

Στοῦ Πήλιου τὸν ἀστραφτερό,
βελούδινο μαντύα,
κάθε σπιτάκι καὶ ψηφί,
κάθε σκεπὴ πετράδι,
τὰ γραφικά του τὰ χωριά,
χαρὰ ματιῶν καὶ χάδι,
φαντάζουν σὰ βυζαντινὴ
παλιὰ τοιχογραφία!

Χειροκροτοῦμε κι' ἀρχίζουμε τὴ συζήτηση. 'Αλήθεια ὅλα θυμίζουν ζωγραφική... Τὰ χωριὰ μὲ τὶς παράξενες πέτρινες στέγες καὶ τὰ πυκνὰ γραφικὰ σπιτάκια φαντάζουν σὰν μωσαϊκὰ πάνω σὲ φόντο σμαράγδινο...

—'Εκεῖ κάτω εἶναι τὸ Χορευτό, λέει ὁ θεῖος Βρασίδας. Ἡ θάλασσά του εἶναι περίφημη γιὰ μπάνιο. Ἡ ἀμμουδιά του μοναδική. Κρῖμα ποὺ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ πᾶμε.

— Παράξενο ὄνομα: Χορευτό! εἶπε ὁ Λεωνίδας. Ὁ ἄνεμος ἀσφαλῶς θὰ χορεύη τὰ σπίτια του καὶ τὰ δέντρα τριγύρω.

— Μπορεῖ νὰ συμβαίνη κι' αὐτὸ εἶπε ὁ θεῖος Βρασίδας. Τὸ ὄνομα ὅμως τὸ πῆρε ἀπὸ κάποιο παλιὸ ἐπεισόδιο. Καὶ χαίρομαι πού, μιὰ φορά, θὰ σᾶς βάλω κι' ἐγὼ τὰ γυαλιὰ στὴ μυθολογία.

Σ' αὐτὸ τ' ἀκροθάλασσο, λέει, μαζεύτηκαν οἱ 'Αργοναῦτες σας καί, κάνοντας τὸ τελευταῖο γλέντι στὸν τόπο τους, χόρεψαν, περιμένοντας νὰ φυσήξη ὁ μπάτης.

— Θαυμάσιο! εἶπε ἡ Μυρτὼ ἐνθουσιασμένη. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνοι θὰ χόρευαν στὴ στεριά, ἡ 'Αργὼ θὰ κλωτσοῦσε τὰ κύματα, σὰν ἀνυπόμονο ἄτι, λαχταρώντας νὰ φέρη, μιὰ ὥρα πιὸ γρήγορα πίσω στὸν τόπο του, τὸ χρυσόμαλλο δέρας ἀπ' τὴν Κολχίδα.

Φθάνομε πιὰ στὴ Ζαγορά. Ἡ ἄγρια βλάστηση τῆς ὀξυᾶς, ἡμερεύει σιγὰ-σιγά. Τὰ δάση εἶναι τώρα καστανεῶνες. Τὰ πλατύφυλλα δέντρα ἁπλώνουν κατάφορτους κλάδους. Τὰ κάστανα, τοῦφες τοῦφες, ἔχουν πιὰ μεγαλώσει, μὰ εἶναι ἀκόμα ἀγίνωτα, φασκιωμένα τρία καὶ τέσσερα μαζί, σ' ἕνα μαλλιαρὸ κέλυφος. Πιὸ κάτω οἱ καστανιὲς γίνονται μηλιές, καταστόλιστες ἀπ' τὰ νόστιμα κόκκινα φυρίκια. Νὰ κι' οἱ φουντουκιὲς καὶ κατὰ τὴ θάλασσα οἱ ἐλιές. Τόπος εὐλογημένος στ' ἀλήθεια!

Ἡ Ζαγορά, ὅπως κι' ὅλα τὰ χωριὰ ἐδῶ πάνω, ἔχει τὴν κεντρική της πλατεῖα, μὲ τὰ πελώρια πλατάνια. Μὰ ἔχει καὶ γραφικὲς καὶ παμπάλαιες ἐκκλησίες, μὲ ξυλόγλυπτα χρυσοστόλιστα τέμπλα. Ἔχει ἀκόμα σπίτια ἀρχοντικά, ποὺ μετροῦν πάνω ἀπὸ ἑκατὸ καὶ διακόσια χρόνια στὸ γραφικό τους ρυθμό. Σπίτια παλιὰ τοῦ 21 κι' ἀκόμα παλιότερα μὲ μικρὲς σιδερένιες πορτίτσες, παράθυρα τοξωτὰ καὶ καγκελωτά, μπαλκονάκια κι' ἐξῶστες, γεμάτους μυριστικά. Θαυμάζομε τὶς πολύχρωμες ὀρτανσίες, ποὺ ὁ καιρὸς ἔκαμε τὸ ρὸζ χρῶμα τους γαλάζιο, μ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ μαρασμοῦ. Ἡ Ζαγορὰ ἔχει καὶ κάτι, ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανένας. Μιὰ ἔξοχη βιβλιοθήκη μὲ σπάνιες ἐκδόσεις ἑλληνικῆς καὶ ξένης φιλολογίας. Ἕνας ὁμογενής, πολὺ μορφωμένος, ποὺ ἔζησε χρόνια στὰ ξένα, τὴν ἄφησε στὴν πατρίδα του κληρονομιά.. Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ μᾶς ἐξηγεῖ καθετί.

—'Ελᾶτε τώρα μαζί μου σ' ἕνα προσκύνημα. Θὰ σᾶς πάω στὸ σχολεῖο ποὺ δίδαξε ὁ Ρήγας Φεραῖος.

Ναί, ἀλήθεια, ἐδῶ ἦταν δάσκαλος ὁ πρωτομάρτυρας τῆς Ἑλληνικῆς 'Επαναστάσεως.

Πᾶμε στὸν ἱερὸ χῶρο ὅπου εἶναι στημένη ἡ προτομή του.

— Νὰ τὸ σκολειό. 'Εδῶ γύρω κάθονται τὰ παιδιά. 'Εκεῖ θἄχε τὴν ἕδρα του ἐκεῖνος.

'Ακοῦμε ν' ἀντηχῆ μέσα ἀπὸ τὸ σαραβαλιασμένο ἐκεῖνο κτίριο ἡ φωνὴ τοῦ Βελεστινλῆ, ποὺ ἔκανε ν' ἀναρριγοῦν οἱ καρδιὲς τῶν παιδιῶν, ποὺ ἀργότερα ἔγιναν ἥρωες ὅπως ὁ ἴδιος.

—'Ως πότε παλληκάρια νὰ ζοῦμε στὰ στενά!

Βλέπω τὴ Μυρτὼ νὰ κόβη κρυφὰ ἕνα φύλλο δάφνης ἀπ' τὸ κηπάκι τῆς προτομῆς. Τὸ φέρνει στὰ χείλη της κι' ὕστερα στολίζει μ' αὐτὸ τὰ μαλλιά της. Ἴσως κι' αὐτὴ ἡ στιγμὴ νὰ γίνη μιὰ μέρα τραγούδι.

....

Εἴδαμε κι' ἄλλα χωριά, ταξιδεύοντας πότε μ' αὐτοκίνητο, πότε μὲ τὸ μικροσκοπικὸ τραινάκι, ποὺ πάει ἀπὸ τὸ Βόλο στὶς Μηλιὲς καὶ στὴν Τσαγκαράδα. Κάναμε καὶ μπάνιο στὸν Ἄη Γιάννη, ἕνα θαυμάσιο γραφικὸ λιμανάκι. Παντοῦ ἡ ἴδια μαγεία, ἡ ἴδια βλάστηση, ἡ κυριαρχία τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τοῦ μύθου, ἡ ποίηση κι' ἡ ἑλληνικὴ ἀρχοντιά. Καλὰ τὸ εἶπε ἡ ποιήτριά μας. «Βουνὸ μὲ τὰ σμαράγδια σου, καὶ τὰ μωσαϊκά σου!»

Παντοῦ τὰ πλατάνια καὶ τὰ νερά, τὰ λουλούδια καὶ οἱ πλούσιοι καρποί, οἱ ἐξέδρες ποὺ καθρεφτίζουν τὴ θάλασσα κι' οἱ καλόκαρδοι ἄνθρωποι ποὺ μοχθοῦν μὲ τὸ γέλιο: Παντοῦ ἡ γαλήνη, μὰ κι' ἡ γλυκειὰ ἀναστάτωση, κι' ὅπως λέει ὁ Λεωνίδας, πειράζοντας τὴ Μυρτὼ καὶ τὸ Φάνη, ἡ Τρέλλα... 'Ακοῦστε καὶ τοὺς δικούς του στίχους, καθὼς τοὺς βλέπει νὰ κυνηγιοῦνται σὰ νέοι Κένταυροι, μέσα στὰ δάση.

Δὲν πάει ἡ τρέλλα στὰ βουνά,
μὰ σὰν θὰ πᾶς στὸ Πήλιο,
χάνεις τὸ νοῦ σου καὶ τρελλὸς
γυρίζεις μέσ' στὸν ἥλιο.

Ξεκαρδιζόμαστε μὲ τὴ σάτυρα τοῦ μηχανικοῦ μας, ὁ Φάνης ὅμως μὲ τὴ Μυρτὼ δίνουν τὴν ἀπάντηση, γυρίζοντας πίσω τὸ βέλος.

— Οἱ στίχοι τοῦ Λεωνίδα, κι' ἂς τοὺς ἔκαμε κοροϊδεύοντας, κλείνουν μιὰ ἀλήθεια μεγάλη: Πῶς τὸ Πήλιο μπορεῖ νὰ τρελλάνη καὶ τὸν πιὸ μετρημένο ἄνθρωπο καὶ μάλιστα νὰ τὸν κάμη καὶ ποιητή.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

ΜΕ ΤΗ ΔΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ

181 Ἐξακολουθώντας τὴ θριαμβευτική του πορεία ὁ Ἀλέξανδρος κυριεύει τὴν Τύρο καὶ τὴ Σιδώνα καὶ φτάνει στὴν Αἴγυπτο. Οἱ αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου, ποὺ ἦσαν ὡς τότε ὑπήκοοι τῶν Περσῶν, ὑποδέχονται τὸν Ἀλέξανδρο μὲ μεγάλη εὐγνωμοσύνη. Τὸν βλέπουν σὰν Ἐλευθερωτή τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Φιλίππου μπαίνει στὴ Μέμφιδα, τὴν πρωτεύουσά τους, σὰ φίλος. Τιμώντας τὴ θρησκεία τους, πηγαίνει στὸ ναὸ τοῦ Ἄπιος καὶ θυσιάζει μπροστὰ στὸ ἱερὸ βόδι, ποὺ λάτρευαν οἱ Αἰγύπτιοι.

Ὁ λαὸς τῆς Αἰγύπτου τὸν συμπαθεῖ, πλημμυρίζει τοὺς δρόμους γιὰ νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τὸν ἐπευφημήση.

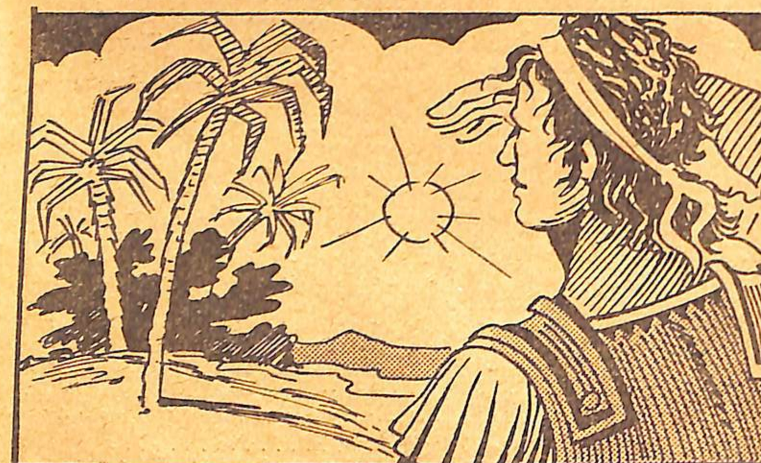

182 «— Πήγαινε καὶ χτίσε τὴν πόλη σου στὴ νησίδα τοῦ Φάρου, στὸν πολυκύμαντο Πόντο».

Ποιὸς μίλησε καὶ τὸν κάλεσε μέσα στ' ὄνειρό του. Εἶναι ἕνας γέρος σεβάσμιος μὲ κατάλευκη κόμη. Εἶναι τυφλός. Ἀπαγγέλλει στίχους ὁμηρικούς. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ὅμηρος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ξυπνᾶ καὶ προστάζει νὰ ἑτοιμάσουν τὸ δρόμο του γιὰ τὸ Φάρο. Στὴ Ρακώτιδα, ποὺ ἑνώνει τὴ Μαρεώτιδα λίμνη μὲ τὴ Μεσόγειο, στέκεται ἐνθουσιασμένος. Τί θαυμάσιος τόπος.

— Δὲν εἶναι λοιπὸν μόνο ποιητὴς ὁ Ὅμηρος, ἀλλὰ καὶ μεγάλος ἀρχιτέκτων. Ἐδῶ θὰ κτίσω τὴν Ἀλεξάνδρεια...

183 Κι' ἐνῶ ἡ Πόλη ὑψώνεται μὲ τὰ μεγαλόπρεπα κτίρια καὶ τὴν ἔξοχη ρυμοτομία, ὁ γιὸς τῆς Ὀλυμπιάδος, ποὺ τὸν φλογίζει ἡ δίψα τοῦ μυστηρίου, ἐπιχειρεῖ μιὰ μεγάλη ὁδοιπορία. Ὀκτὼ μερόνυχτα, διατρέχει τὴν ἔρημο γιὰ νὰ πάη νὰ προσκυνήση τὸν Ἄμμωνα σὲ μιὰ ὄαση μακρυνή... Ὁ ἄνεμος ἔχει ἐξαφανίσει τὰ ἴχνη π' ἀφήνουν τὰ καραβάνια, ἡ ἄμμος ἐσκέπασε τοὺς δρόμους. Μὰ τρία κοράκια πετοῦν μπροστὰ ἀπ' τοὺς Μακεδόνες καὶ ὁδηγοῦν τὸν Ἀλέξανδρο.

Τέλος φτάνει στὴν ὄαση. Ἕνας παράδεισος μέσα στὴν ἔρημο. Ἕνας κῆπος ὁλόδροσος μ' ἐλαιῶνες καὶ φοινικόδενδρα.

184 Μπαίνει μόνος, κατάμονος στὰ ἐνδότερα τοῦ ναοῦ. Κανένας δὲ θἄξερε τί τοῦ εἶπαν οἱ μάντεις, τί εἶδε, τί ἄκουσε, ἂν δὲν τἄγραφε στὴ μητέρα του ὁ ἴδιος.

«Ἂν συναντηθοῦμε ποτὲ μητέρα, θὰ μάθης μονάχα ἐσὺ τὰ μυστήρια ποὺ μοῦ ἀποκάλυψε ὁ Δίας - Ἄμμων. Τοῦτο μόνο σοῦ λέω τώρα. Ὁ μέγας ἀρχιερέας του μὲ χαιρέτισε ἔτσι «Χαῖρε παιδίος». Νᾶταν τάχα λάθος βαρβαρικό; «Παιδίον νἄθελε νὰ πῆ τάχα; Ἢ νᾶναι χρησμὸς ὁ λόγος του; «Χαῖρε παῖ Διός!». Ἔτσι μὲ φωνάζουν ὅλοι ἐδῶ. Γιὸ τοῦ Δία. Μὰ ἐγὼ δὲν πιστεύω τὰ παραμύθια.

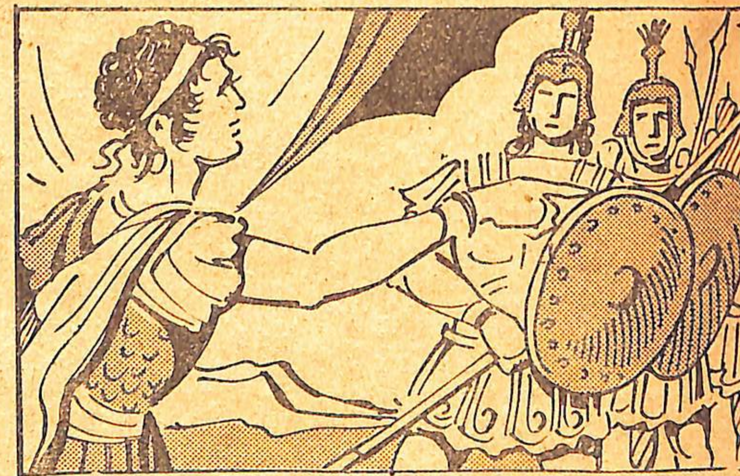

185 Στοὺς στρατηγούς του δὲν ἀνακοίνωσε τίποτε μόνο πὼς ὁ Ἄμμων τοῦ ὑποσχέθηκε τὴν κυριαρχία τοῦ κόσμου.

Στὸ γυρισμό του, στὴ Μέμφι, τὸν πρόσμεναν πρέσβεις Ἕλληνες. Ἦταν ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, ποὔχαν πάρει μέρος στὰ Ἴσθμια στοὺς ἀγῶνες καὶ τοῦ ἔφερναν τὸ χρυσὸ στεφάνι.

— Σὲ σένα μονάχα ἀξίζει ὁ ἆθλος τῆς νίκης, τοῦ εἶπαν καὶ τὸν στεφάνωσαν. Ἡ Ἑλλάδα παραληρεῖ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ μὲ τὶς ἀνεκλάλητες νίκες σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος χάρηκε πολὺ μὲ τὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς τῶν Ἑλλήνων.

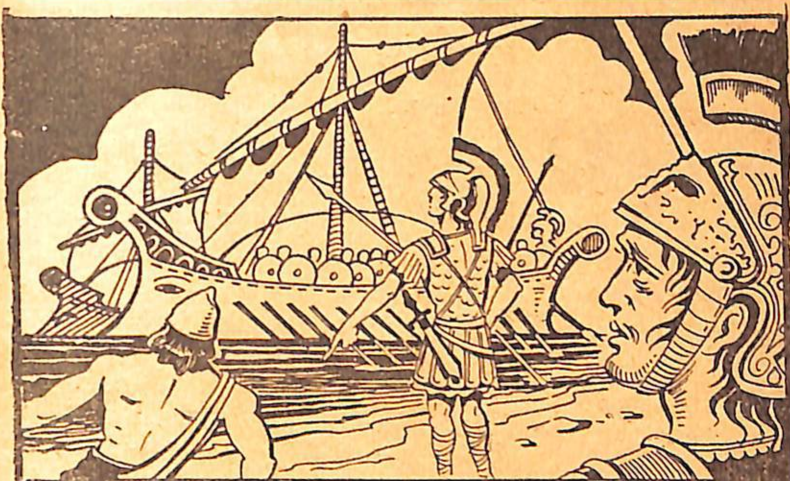

186 Ἡ εὐτυχία του ἦταν τόση ποὺ ἔφθανε τὴ μακαριότητα. Θἄμενε στὴν Αἴγυπτο γιὰ καιρό. Θὰ διέσχιζε πάλι τὴν ἔρημο μέρες περισσότερες τώρα, νὰ πάη στὶς Ἑκατόμπυλες Θῆβες, περνώντας καὶ πάλι τὸ Νεῖλο. Μὰ ἄξαφνα, ἐνῶ ἔκανε τὰ μεγάλα του σχέδια ἦρθε ἕνας ἀπεσταλμένος ἀπ' τὴν Ἀσία.

— Τρέξε, βασιλιά μου, τοῦ εἶπε. Ὁ Περσικὸς στρατὸς μ' ἀρχιστράτηγο τὸ Δαρεῖο τὸν ἴδιο, βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸν Εὐφράτη.

— Ἑτοιμασθῆτε γιὰ τὴν Ἀσία, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος στὸ στρατό του.

ΜΕ ΤΗ ΔΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ

187 Τὴν ἄνοιξη τοῦ 331 βρισκόταν στὴν Τύρο, ὅπου συνάντησε καὶ τὸ στόλο του. Ὅλοι ἦταν ἕτοιμοι κι' ἀποφασισμένοι γιὰ τὴ στερνὴ μάχη. Προχώρησε γιὰ τὴ Μεσοποταμία. Τὸ θέρος βρισκόταν κοντὰ στὸν Εὐφράτη. Ἕνα ἀπόσπασμα εἶχε σταλῆ γιὰ νὰ γεφυρώση τὸν ποτομὸ νὰ περάσουν οἱ Μακεδόνες.

Ὁ Ἀλέξανδρος πέρασε τὸν Εὐφράτη, ἔφτασε στὸν Τίγρητα. Ἀπὸ κατασκόπους ποὺ ἔπιασε ἔμαθε τὰ νέα: Ὁ Δαρεῖος μὲ μιλιούνια στρατὸ τὸν περίμενε στὰ Γαυγάμηλα σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πεδιάδα γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κινεῖται ἐλεύθερα ἡ μεγάλη του στρατιά.

188 Κολυμπώντας πέρασαν πάνοπλοι τὸ ποτάμι οἱ Μακεδόνες. Ἡ ὁρμὴ τοῦ νεροῦ τοὺς παράσερνε στὶς ἀπόκρημνες ὄχθες... Ἄλλοι πέταξαν τὶς βαρειὲς πανοπλίες, γιὰ νὰ σωθοῦν. Μὰ στὸ τέλος κατάφεραν νὰ περάσουν τὸν Τίγρητα, χωρὶς γέφυρες. Ἦσαν πτώματα ὅλοι ἀπὸ τὴν κούραση, μὰ μὲ λίγη ἀνάπαυση βρῆκαν τὶς δυνάμεις τους πάλι.

Ἄξαφνα τὸ φεγγάρι σκεπάστηκε ἀπὸ σκιά. Ἔγινε μαῦρο, ὁλότελα σκοτεινό.

— Κακοσημαδιά, φώναξαν πολλοί, ποὺ δὲν ἤξεραν τότε τί ἦταν ἔκλειψη καὶ τὴν ἔπαιρναν γιὰ κακὸ οἰωνό.

189 Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως τοὺς ἔδωσε τὴν ἐξήγηση. Τὸ σκοτείνιασμα τῆς σελήνης — ποὺ λάτρευαν οἱ Πέρσες — προφήτευε τὴν καταστροφή τους. Οἱ Ἕλληνες, οἱ πιστοὶ τοῦ Ἀπόλλωνα, θὰ τοὺς ἔσβυναν ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ὅπως ἔσβυσε ὁ ἥλιος τὸ φεγγάρι.

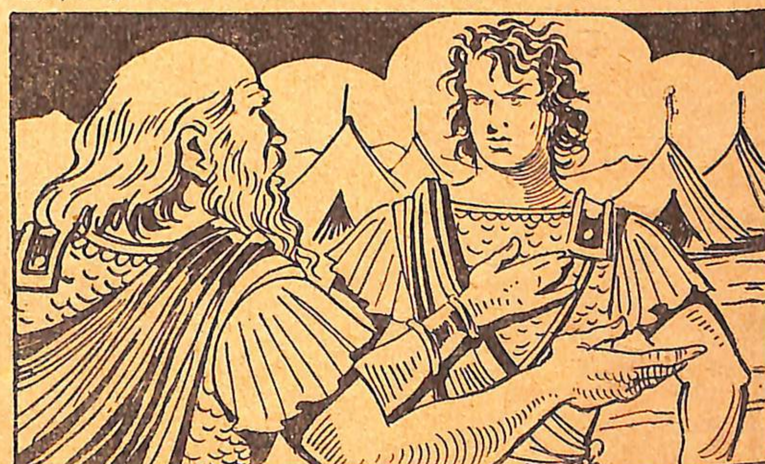
Πέντε μέρες χρειάστηκε γιὰ νὰ πάη μὲ τὸ στρατό του κοντὰ στὰ Γαυγάμηλα, ὅπου εἶχε στρατοπεδεύσει ὁ βασιλιὰς τῆς Περσίας.

Ἀμέτρητη ἦταν ἡ στρατιὰ τοῦ Δαρείου. Ἕνα ἑκατομμύριο πεζικὸ καὶ πενῆντα χιλιάδες ἱππεῖς. Ἦταν νὰ τὰ χάσης στ' ἀντίκρυσμά της.

190 Ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε τὴν κατάπληξη τῶν δικῶν του καὶ κατάλαβε πὼς κινδύνευε νὰ τοὺς δῆ τρομοκρατημένους. Εἶπε λοιπὸν νἄρθουν ὅλοι τριγύρω του. Βγῆκε σ' ἕνα βράχο ψηλὰ νὰ τὸν βλέπουν οἱ στρατιῶτες καὶ ἐβροντοφώνησε τέτοια λόγια:

— «Θυμηθῆτε τὶς νίκες μας στὴν Ἰσσὸ καὶ στὸ Γρανικό. Αὐτὲς θὰ σᾶς δώσουν θάρρος. Ὁ λοχαγὸς ἂς πιστέψη τὸ λόχο του, ὁ ταξίαρχος τὴν ταξιαρχία του, ὁ ἴλαρχος τὴ δική του ἴλη. Σήμερα εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ ὅλα. Δὲν πρόκειται τώρα γιὰ τὴ Φοινίκη, τὴν Παλαιστίνη, τὴν Αἴγυπτο. Σήμερα θὰ φανῆ ποιοὶ θὰ μείνουν κυρίαρχοι τῆς Ἀσίας ὅλης.

191 Τὰ λόγια αὐτὰ κέντρισαν τοὺς Ἕλληνες. Κι' ὅταν ἔπεσε ἡ νύχτα κοιμήθηκαν ἥσυχοι. Μὰ ὁ γέροντας πιὰ Παρμενίων εἶχε τρομάξει πολὺ καὶ ζητοῦσε μιὰ λύση. Πῆγε λοιπὸν στὸν Ἀλέξανδρο.

« — Ἂς ἐπιτεθοῦμε, τοῦ εἶπε, τὴ νύχτα ποὺ θὰ κοιμᾶται ὁ ἐχθρός».

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως τὸν κοίταξε περήφανα:

« — Δὲν κλέβω τὴ νίκη!» τ' ἀπάντησε. Κι' ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε ἕναν ὕπνο βαθύ.

Αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπίθεση φοβότανε κι' ὁ Δαρεῖος καὶ κρατοῦσε τέσσερις νύχτες ἄγρυπνο τὸ στρατό του. Μ' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ Ἀλέξανδρου, νὰ τοὺς ἐξαντλήση.

192 Τὴν πρώτη Ὀκτωβρίου εἶπε νὰ φέρουν τὸ Βουκεφάλα. Σημάδι πὼς θἄρχιζε ἡ μάχη.

Οἱ δυὸ στρατοὶ ἦταν ἀντιμέτωποι στὰ Γαυγάμηλα. Οἱ σαλπιγκτὲς ἔδωκαν τὸ σύνθημα. Ἡ ἐπίθεση ἄρχισε τρομερή.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν σ' ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Δαρεῖο.

Οἱ Πέρσες ξαπόλυσαν τὰ δρεπανηφόρα τους ἅρματα πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ ἱππικὸ τῶν Ἑταίρων ρίχτηκε πάνω τους.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος πῆρε τ' ἀκόντιο μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι κι' ὑψώνοντας τὸ δεξὶ πρὸς τὸν οὐρανὸ προσευχήθηκε ἔτσι: «Θεοί, πολεμῆστε μαζί μου!»

(Συνεχίζεται)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τά παιδιά τοῦ πλοιάρχου Γκράντ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ξαφνικὰ ἕνα τίναγμα, βίαιο, ποὺ δὲν τὸ εἶχαν φανταστῆ, τοὺς ἀπόσπασε ἀπὸ κεῖνο τὸ παράξενο «ἕλκυθρο». Τινάχτηκαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κατρακύλησαν πάνω στὰ τελευταῖα σκαλοπάτια τοῦ βουνοῦ. Ὅλο αὐτὸ τὸ «ὀροπέδιο» ποὺ κατρακυλοῦσε σταμάτησε ἀπότομα.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ κανένας τους δὲν κουνήθηκε. Πέρασαν ἔτσι λίγα λεπτά. Καὶ στὸ τέλος ἕνας σηκώθηκε ζαλισμένος ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο κατέβασμα. Ὁ ταγματάρχης, ποὺ φαινόταν γερός! Τίναξε τὴ σκόνη ποὺ τὸν τύφλωνε καὶ κοίταξε γύρω του· οἱ σύντροφοί του ἦταν ἐκεῖ κοντά, ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, ἀκίνητοι, λὲς κι' ἦταν πεθαμένοι! Ὁ ταγματάρχης τοὺς μέτρησε: Ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἦταν σωριασμένοι ἐκεῖ. Αὐτὸς ποὺ ἀπουσίαζε ἦταν ὁ Ροβέρτος Γκράντ!

ΜΙΑ ΤΟΥΦΕΚΙΑ ΣΑΝ ΑΠΟ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Οἱ ἀνατολικὲς πλαγιὲς στὶς Κορδιλλιέρες τῶν Ἄνδεων σχηματίζουν μακριὲς κατηφοριὲς ποὺ σβήνουν σιγὰ-σιγά, στὶς πεδιάδες, πάνω στὶς ὁποῖες ἕνα μεγάλο τμῆμα τοῦ βουνοῦ ποὺ κατρακυλοῦσε σταμάτησε ξαφνικά!

Τὸ ἔδαφος εἶχε τώρα ἀνακτήσει τὴν στερεότητά του! Ὁ σεισμὸς εἶχε σταματήσει! Καὶ ποιὸς ξέρει, ποῦ οἱ «ὑπόγειες» ἐκεῖνες δυνάμεις σκορποῦσαν τώρα τὴν καταστροφή.

Ἡ ὀροσειρὰ τῶν Ἄνδεων πάντα σὲ κάποιο μέρος της εἶναι ταραγμένη, καὶ παθαίνει σεισμούς! Αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ ὁ σεισμὸς εἶχε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ σὲ σφοδρότητα. Ἡ ὀροσειρὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶχε ὁλωσδιόλου μεταμορφωθῆ. Ἕνα καινούργιο πανόραμα κορυφῶν, προεξοχῶν καὶ γκρεμνῶν ξεπρόβαλλε κοντὰ στὸ βάθος τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ. Καὶ ἕνας πολύπειρος ὁδηγὸς στὶς πεδιάδες αὐτὲς μάταια θὰ ἀναζητοῦσε τώρα τὰ συνηθισμένα σημεῖα προσανατολισμοῦ του.

Ἡ ἡμέρα ἦταν θαυμάσια· οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ εἶχε κιόλας ξεπροβάλλει ἀπὸ τὸν ἀπέραντο Εἰρηνικό, γλυστροῦσαν πάνω στὶς πεδιάδες τῆς Ἀργεντινῆς. Ἦταν ὀκτὼ ἡ ὥρα.

Ὁ Λόρδος Γκλένερβαν καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν συνέλθει χάρις στὶς περιποιήσεις τοῦ ταγματάρχη. Ἦταν ὅλοι τους ζαλισμένοι, μὰ κανένας τους δὲν εἶχε πάθει τίποτα τὸ σοβαρό! Καὶ σὰν συνῆλθαν δόξαζαν τὸ Θεὸ ποὺ ἔκαμαν ἀνέξοδα ἕνα τόσο γρήγορο καὶ καθόλου κοπιαστικὸ κατέβασμα στὶς Κορδιλλιέρες.

Ἕνα μόνο τοὺς στενοχωροῦσε. Ἡ ἀπουσία τοῦ μικροῦ τους φίλου τοῦ Ροβέρτου Γκράντ.

Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὸ θαρραλέο ἐκεῖνο ἀγόρι. Ὁ Παγανέλι τοῦ ἦταν ἀφωσιωμένος. Καὶ ὁ ταγματάρχης ἀκόμα, παρὰ τὴν ψυχρότητα ποὺ ἔδειχνε, λάτρευε τὸ μικρὸ Ροβέρτο. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους τὸν ἀγαποῦσε ὁ λόρδος. Ὅταν εἶδε πὼς ὁ Ροβέρτος δὲν βρισκόταν ἀνάμεσά τους, κυριεύτηκε ἀπὸ πραγματικὴ ἀπελπισία! Καὶ τί δὲν ἔβανε στὸ νοῦ του. Φανταζόταν τὸ δυστυχισμένο παιδί, μέσα σὲ κάποιο βάραθρο, ποὺ θὰ καλοῦσε μάταια, σὲ βοήθεια, ἐκεῖνον ποὺ ἀποκαλοῦσε δεύτερο πατέρα του!

—Φίλοι μου, ἀγαπημένοι μου φίλοι, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε διαρκῶς μὲ κόπο συγκρατώντας τὰ δάκρυά τους. Πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσουμε, πρέπει νὰ τὸν ξαναβροῦμε. Δὲν μποροῦμε, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε! δὲν θὰ ἀφήσουμε τίποτα ποὺ νὰ μὴν τὸ ψάξουμε! Θὰ κατεβοῦμε καὶ σὲ γκρεμνοὺς καὶ σὲ βάραθρα! Ἐγὼ πρῶτος θὰ κατέβω! Νὰ δώση μόνο ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἔχη πάθει τίποτα τὸ ἀγαπημένο παιδί μας. Χωρὶς αὐτὸν πὼς θὰ τολμούσαμε νὰ ξαναβροῦμε τὸν πατέρα του καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ σώσουμε τὸν πλοίαρχο Γκράντ, ἂν γιὰ τὴ σωτηρία του ἔπρεπε νὰ χαθῆ ὁ γιός του;

Οἱ σύντροφοι τοῦ Γκλένερβαν τὸν ἄκου-

Ἕνας ἀπὸ τοὺς συνοδοὺς τοῦ Λόρδου Γκλένερβαν.

σαν χωρὶς ν' ἀπαντοῦν. Καταλάβαιναν πὼς ὁ λόρδος ἀναζητοῦσε στὶς ματιές τους κάποια λάμψη ἐλπίδας. Κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ μὴ προδώσουν τὶς σκέψεις ποὺ τοὺς βασάνιζαν χαμήλωναν τὰ μάτια τους!

— Λοιπόν, ἐπανάλαβε μὲ ἀγωνία ὁ λόρδος! Δὲν μ' ἀκοῦτε; Δὲν μου ἀπαντᾶτε; Δὲν ἐλπίζετε πιὰ σὲ τίποτα;

Ἀκολούθησε μικρὴ σιωπή!

Ὁ Μὰκ Νάμπς μίλησε πρῶτος:

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, φίλοι μου, θυμᾶται μέχρι ποιᾶς στιγμῆς ἦταν μαζί μας ὁ Ροβέρτος;

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἀπαντήση!

— Τουλάχιστο, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆτε κοντὰ σὲ ποιὸν βρισκόταν ὁ Ροβέρτος ὅταν γκρεμίστηκε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ βουνοῦ;

—Κοντά μου ἀποκρίθηκε ὁ Οὐΐλσων.

— Καὶ τὸν εἶχες πολλὴ ὥρα μαζύ σου; Γιὰ προσπάθησε νὰ θυμηθῆς!

Ὁ Οὐΐλσων σκέφτηκε λίγο καὶ ἔπειτα μίλησε:

—Νὰ τί θυμᾶμαι! ὁ Ροβέρτος Γκράντ βρισκόταν ἀκόμα κοντά μου, κρατώντας μὲ τὸ χέρι του ἕνα θάμνο δυὸ λεπτὰ πρὶν γίνη ἡ φοβερὴ σύγκρουση ποὺ σταμάτησε τὸ κατρακύλισμά μας.

— Πρὶν ἀπὸ δυὸ λεπτά; Γιὰ πρόσεξε Οὐΐλσων. Τὰ λεπτὰ θὰ σοῦ φανήκανε αἰῶνες! Μήπως γελιέσαι;

— Δὲν πιστεύω νὰ γελιέμαι! Ναί. Ἔτσι εἶναι. Ἦταν κοντά μου, λιγώτερο ἀπὸ δυὸ λεπτά!

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Μὰκ Νάμπς. Καὶ ὁ Ροβέρτος ἦταν δεξιά σου ἢ ἀριστερά σου;

— Πρὸς τὰ ἀριστερά μου! Θυμᾶμαι ποὺ τὸ «πούγχο» του κυμάτιζε καὶ χτυποῦσε τὸ πρόσωπό μου!

— Καὶ σὺ ποῦ βρισκόσουν;

—Ἀριστερά σας!

— Τότε, εἶπε ὁ Μὰκ Νάμπς, ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χαθῆ πέρα ἀπὸ ἐκείνη τὴν πλευρά. Καὶ ἔδειξε πρὸς τ' ἀριστερά! Πρέπει νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα πὼς τὸ παιδὶ πρέπει νὰ ἔχη πέση πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ καὶ ὕψους δυὸ μιλίων! Ἐκεῖ πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσουμε! Θὰ χωρίσουμε τὴν περιοχὴ σὲ διάφορες ζῶνες καὶ καθένας μας θὰ ψάξη ἀπὸ μιά!

Κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρηση! Οἱ ἔξη ἄνθρωποι σκαρφάλωσαν στὶς βουνοπλαγιὲς τῶν Κορδιλλιέρων, μοίρασαν μεταξύ τους τὴν περιοχὴ ποὺ θὰ ἐξερευνοῦσαν καὶ ἄρχισαν τὴν ἀναζήτηση! Ἔμειναν διαρκῶς πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς γραμμῆς ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει ὅταν κατρακυλοῦσαν, ψάχνοντας καὶ τὶς μικρότερες σχισμάδες, κατεβαίνοντας στὰ βάθη τῶν βαράθρων, ποὺ ἦταν γεμισμένα ἀπὸ τοὺς ὀγκολίθους τοῦ βουνοῦ... Δὲν ἦταν εὔκολη ἡ ἔρευνα. Στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ ἔσχισαν τὰ ροῦχα τους, μάτωσαν τὰ χέρια τους καὶ τὰ πόδια τους, καὶ διακινδύνεψαν τὴ ζωή τους. Ὁλόκληρο ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τῶν Ἄνδεων, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ ὀροπέδια ἀπλησίαστα, ἐρευνήθηκε μὲ προσοχὴ πολλὲς ὧρες, καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς γενναίους ἐκείνους ἀνθρώπους, δὲν σκέφτηκε τὴν κούρασή του! Οἱ προσπάθειές τους ὅμως ἔμειναν ἄκαρπες! Τὸ παιδὶ εἶχε βρῆ τὸ θάνατο στὸ καταραμένο ἐκεῖνο βουνὸ καὶ κάποιος βράχος τοῦ εἶχε γίνει ὁ τάφος του καὶ γιὰ πάντα τὸ εἶχε σκεπάσει.

Κατὰ τὴ μιά, ὁ Γκλένερβαν καὶ οἱ σύντροφοί του, τσακισμένοι, κατάκοποι, ξαναβρέθηκαν στὸ βάθος τῆς κοιλάδας. Ὁ Γκλένερβαν εἶχε κυριευτῆ ἀπὸ μεγάλη λύπη. Μόλις καὶ μετὰ βίας μιλοῦσε. Ἀναστενάζοντας κατάφερε μὲ κόπο νὰ πῆ:

— Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι κατάλαβαν πὼς ἡ ἐπιμονή του αὐτή, ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς

μεγάλης του λύπης γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ Ροβέρτου καὶ σεβάστηκαν τὸν πόνο του.

—῎Ας περιμένουμε, εἶπε ὁ Παγανέλι στὸν ταγματάρχη καὶ στὸν Τὸμ ῎Ωστεν. ῎Ας ξεκουραστοῦμε λίγο. ῎Εχουμε ὅλωστε ἀνάγκη νὰ ἀναλάβουμε λίγο καὶ νὰ πάρουμε καινούργιες δυνάμεις. Μᾶς χρειάζεται καὶ γιὰ νὰ ξαναρχίσουμε τὶς ἀναζητήσεις μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας!

— Ναί! ἀπάντησε ὁ Μὰκ Νάμπς. ῎Ας μείνουμε ἀφοῦ ὁ λόρδος θέλει νὰ μείνουμε! ᾿Ελπίζει! ᾿Αλλὰ τί ἐλπίζει;

— Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει, εἶπε ὁ Τόμ!

— Δυστυχισμένε, Ροβέρτε, εἶπε ὁ Παγανέλι καὶ σκούπισε μὲ τὸ μαντήλι του δυὸ δάκρυα ποὺ πρόβαλαν στὰ μάτια του!

Τὰ δέντρα ἦταν ἄφθονα μέσα στὴν πεδιάδα! Ὁ ταγματάρχης διάλεξε ἕνα δέντρο ἀπὸ ξυλοκερατιὲς κι' ἔστησε μιὰ πρόχειρη κατασκήνωση. Στοὺς ταξειδιῶτες ἐλάχιστα πράγματα εἶχαν ἀπομείνει! Λίγα σκεπάσματα, τὰ ὅπλα τους, καὶ λίγο ξερὸ κρέας καὶ ρύζι. ῞Ενα μικρὸ ποταμάκι ἔτρεχε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν κατασκήνωση. Μὰ τὸ νερό του, ἦταν ἀκόμα θολὸ ἐξ αἰτίας τοῦ σεισμοῦ! Ὁ Μιλρέϊντυ ἄναψε φωτιὰ πάνω στὰ χορτάρια καὶ σὲ λίγο πρόσφερε στὸν Κύριό του ἕνα ζεστὸ καὶ τονωτικὸ ρόφημα! ᾿Αλλὰ ὁ λόρδος ἀρνήθηκε νὰ τὸ πάρη! Κι' ἔμεινε ξαπλωμένος, σωστὸ κουρέλι ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τὴν συγκίνηση.

῎Ετσι πέρασε ἡ μέρα! Κι' ἦρθε ἡ νύχτα, ἤρεμη καὶ ἥσυχη, ὅπως ἦταν καὶ ἡ νύχτα ποὺ εἶχε περάσει. Κι ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἔμεναν ἀκίνητοι, ὁ Γκλένερβαν ξανανέβηκε στὶς πλαγιὲς τῶν Κορδιλλιερῶν. Τέντωσε τ' αὐτί του, ἐλπίζοντας πὼς θ' ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ Ροβέρτου νὰ τὸν καλῆ σὲ βοήθεια! ᾿Εριψοκινδύνευσε μόνος του, ἀνεβαίνοντας ψηλά! Σὲ κάθε του βῆμα ἀκουμποῦσε τ' αὐτί του πάνω στὸ χῶμα καὶ προσπαθοῦσε κάτι ν' ἀκούση... Κι' ἔπειτα φώναζε καλῶντας ἀπελπισμένα τὸ Ροβέρτο!

῞Ολη τὴ νύχτα κράτησε ἡ περιπλάνηση τοῦ λόρδου Γκλένερβαν μέσα στὸ δάσος! Πότε ὁ ταγματάρχης καὶ πότε ὁ Παγανέλι τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἕτοιμοι νὰ τὸν βοηθήσουν στὶς ἀπότομες πλαγιές, στὸ χεῖλος τῶν βαράθρων ὅπου τὸν ἔσερνε ἡ ἀνώφελη ἀπερισκεψία του!

᾿Αλλὰ καὶ οἱ τελευταῖες του προσπάθειες ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Καὶ στὶς φωνές του «Ροβέρτε - Ροβέρτε» μόνο ὁ ἀντίλαλος ἐπαναλάμβανε τὸ γλυκὸ ὄνομα τοῦ χαμένου ἀγοριοῦ.

Ἡ νέα ἡμέρα ξημέρωσε! Οἱ συνοδοὶ τοῦ λόρδου, ἔπρεπε νὰ ἀναζητήσουν τὸν Γκλένερβαν πάνω στὰ μακρυνὰ ὀροπέδια, καὶ παρὰ τὴ θέλησή του νὰ τὸν ξαναφέρουν στὴν κατασκήνωση. Ἡ ἀπελπισία του ἦταν φρικτή!

Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὴν ἀναχώρηση καὶ νὰ τοῦ προτείνη νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἀπαίσια ἐκείνη κοιλάδα; Πάντως τὰ τρόφιμα ἄρχισαν σιγά - σιγὰ νὰ τελειώνουν! Βέβαια σὲ μικρὴ ἀπόσταση θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συναντήση τοὺς ἀργεντινοὺς ὁδηγοὺς ποὺ τοὺς εἶχε προαναγγείλει ὁ ἡμιονηγός, καθὼς καὶ τὰ ἀπαραίτητα ἄλογα, ποὺ θὰ χρειάζονταν γιὰ τὸ πέρασμα! Νὰ γυρίσουν πίσω ἦταν πιὸ δύσκολο ἀπὸ τὸ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὰ ἐμπρός! ῎Αλλωστε μπροστά τους τοὺς περίμενε ὁ ᾿Ατλαντικὸς ὠκεανός, στὸν ὁποῖον εἶχαν ὁρίσει συνάντηση μὲ τὸ «Ντάνκαν!» ῞Ολοι αὐτοὶ οἱ σοβαροὶ λόγοι δὲν ἐπέτρεπαν μεγαλείτερη καθυστέρηση, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων, ἡ ὥρα τῆς ἀναχώρησης τους δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ ἀπολύτως ἀναβολή!

Ὁ Μὰκ Νάμπς προσπάθησε νὰ παρηγορήση τὸν κ. Γκλένερβαν. Τοῦ μίλησε πολλὴ ὥρα. Μὰ ὁ λόρδος κούνησε μόνο τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τὰ λόγια τοῦ ταγματάρχη!

Σὲ μιὰ στιγμὴ ρώτησε:

— Νὰ φύγουμε;

— Ναὶ νὰ φύγουμε!

—῎Ας περιμένουμε μιὰ ὥρα ἀκόμα.

—῎Ας περιμένουμε ἀπάντησε μ' εὐγένεια ὁ ταγματάρχης!

Καὶ ὅταν πέρασε ἡ ὥρα, ὁ λόρδος ζήτησε νὰ τοῦ χαρίσουν μιὰ ὥρα ἀκόμη. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν κατάδικος σὲ θάνατο, ποὺ ἐκλιπαροῦσε νὰ τοῦ χαρίσουν λίγες ὧρες ζωὴ ἀκόμα!

῎Εφθασε ἔτσι τὸ μεσημέρι! Καὶ τότε ὁ Μὰκ Νάμπς, ἔχοντας σύμφωνη καὶ τὴ γνώμη τῶν ἄλλων, δὲν δίστασε πιά, καὶ εἶπε στὸν Γκλένερβαν πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ ξεκινήσουν καὶ πὼς ἀπὸ τὴ γρήγορη ἀπόφασή του ἐξαρτόταν καὶ ἡ ζωὴ ὅλων τῶν συντρόφων του!

— Ναὶ - ναὶ ἀπάντησε ὁ Γκλένερβαν! ῎Ας φύγουμε, ἂς φύγουμε!

Δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια του καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν σ' ἕνα μαῦρο σημάδι ψηλὰ στὸν ἀέρα! Ξαφνικὰ τὸ χέρι του σηκώθηκε κι' ἔμεινε ἀκίνητο σὰν πετρωμένο!

πλησίαζε ὡστόσο! Πότε πετοῦσε καὶ πότε ριχνόταν σὰν βολίδα πρὸς τὰ κάτω! ῎Αλλοτε διέγραφε μεγάλους κύκλους σὲ ὕψος μικρότερο ἀπὸ 100 ὀργιὲς ἀπὸ τὸ ἔδαφος! Μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ διακρίνη θαυμάσια! Τὸ μάκρος του θὰ ἔφθανε τὰ πέντε μέτρα! Οἱ δυνατὲς φτεροῦγες του τὸν κρατοῦσαν μέσα στὸν ἀέρα χωρὶς καθόλου νὰ τὶς κουνᾶ! Γιατὶ τὰ μεγάλα πουλιὰ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ πετοῦν μὲ μεγαλόπρεπη ἠρεμία, ἐνῶ τὰ ἔντομα γιὰ νὰ κρατηθοῦν στὸν ἀέρα εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ κάνουν χίλια φτερουγίσματα στὸ δευτερόλεπτο!

Ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ Οὐΐλσων ἅρπαξαν τὶς καραμπίνες τους! ὁ Γκλένερβαν μὲ μιὰ χειρονομία τοὺς σταμάτησε! Ὁ κόνδωρ φαινόταν νὰ ἔχη στόχο στὸ πέταγμά του ἐκεῖνο κάποιο ἀπλησίαστο ὀροπέδιο, ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόσταση τετρακοσίων περίπου μέτρων ἀπάνω στὶς

Στὰ νύχια τοῦ κόνδωρα ξεχώριζε τὸ σῶμα τοῦ Ροβέρτου Γκράντ.

—᾿Εκεῖ ἐκεῖ εἶπε! Κοιτάξτε, κοιτάξτε! Τὰ βλέμματα ὅλων γύρισαν πρὸς τὸν Οὐρανὸ πρὸς τὴν κατεύθυνση ποὺ τόσο ἐπίμονα τοὺς ἔδειχνε ὁ Γκλένερβαν...

Τὸ μαῦρο σημάδι μεγάλωσε σημαντικά. ῏Ηταν ἕνα πουλὶ ποὺ πετοῦσε σὲ δυσθεώρητα ὕψη!

—῞Ενας κόνδωρ, φώναξε ὁ Παγανέλι!

— Ναὶ κόνδωρ, ἀπάντησε ὁ Γκλένερβαν! Ποιὸς ξέρει; ῎Ερχεται! κατεβαίνει. ῎Ας περιμένουμε.

Τί νὰ ἔλπιζε ὁ Γκλένερβαν; Μήπως τὸ λογικό του εἶχε σαλέψει;

—Ποιὸς ξέρει; πρόσθεσε μονολογῶντας ὁ Παγανέλι, ποὺ δὲν εἶχε γελαστή. Ὁ Κόνδωρ ὁλοένα καὶ διακρινόταν καλλίτερα! Τὸ μεγαλόπρεπο αὐτὸ πουλί, εἶναι ὁ βασιλιὰς τῶν νοτίων ῎Ανδεων! Σὲ κεῖνες τὶς περιοχὲς τὸ μέγεθός του εἶναι ἐξαιρετικό! Ἡ δύναμή του καταπληκτική! Πολλὲς φορὲς κατρακυλᾶ ὁλόκληρα βόδια μέσα στὰ βάραθρα. Ὁρμᾶ ἐναντίον τῶν προβάτων, τῶν ἀλόγων, τῶν μοσχαριῶν καὶ τὰ ἁρπάζει μὲ τὰ νύχια του σὲ τεράστια ὕψη! Συχνὰ πετάει σὲ ὕψος ἑπτὰ χιλιάδων μέτρων πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. ᾿Απὸ ἐκεῖ ὁ βασιλιὰς αὐτὸς τῶν αἰθέρων ἀόρατος καὶ γιὰ τὰ δυνατώτερα μάτια, ρίχνει διαπεραστικὰ βλέμματα πάνω στὶς ἐκτάσεις τῆς γῆς καὶ διακρίνει καὶ τὰ πιὸ μικρὰ ἀντικείμενα μὲ τέτοια δύναμη ὁράσεως, ποὺ προκαλεῖ τὴν κατάπληξη τῶν φυσιοδιφῶν.

Τί νὰ εἶχε ἰδῆ ὁ κόνδωρ ἐκεῖνος; Κανένα πτῶμα; Μήπως τὸν Ροβέρτο Γκράντ;

—«Ποιὸς ξέρει;» ἐψιθύριζε κάθε τόσο ὁ Γκλένερβαν, χωρὶς νὰ χάνη τὸ πουλὶ ἀπὸ τὰ μάτια του! Τὸ πελώριο πουλὶ ἐ-

πλαγιὲς τῶν Κορδιλλιέρων!

Στριφογύριζε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἀνοιγοκλείνοντας τὰ φοβερά του νύχια καὶ κουνῶντας τὴν χοντρὴ κεφαλή του!

—᾿Εκεῖ εἶναι! ἐκεῖ φώναξε ὁ λόρδος Γκλένερβαν.

—῎Αν ὁ Ροβέρτος ζῆ ἀκόμα! φώναξε βγάζοντας μιὰ φοβερὴ κραυγή, αὐτὸ τὸ πουλί... πυροβολῆστε φίλοι μου πυροβολῆστε!

᾿Αλλὰ ἦταν ἀργά. Ὁ κόνδωρ εἶχε κιόλας χαθῆ πίσω ἀπὸ τὶς ψηλὲς κορυφὲς τῶν βράχων! Πέρασε ἕνα δευτερόλεπτο! ῞Ενα δευτερόλεπτο ποὺ ὡστόσο φάνηκε αἰώνας! ῞Υστερα τὸ πελώριο πουλὶ ξαναφάνηκε, βαριὰ φορτωμένο, καὶ ἄρχισε νὰ ἀνυψώνεται, ἀλλὰ μὲ μεγάλη δυσκολία.

Μιὰ φωνὴ φρίκης ἀκούστηκε τότε! Στὰ νύχια τοῦ κόνδορα ξεχώριζε ἕνα σῶμα ἄψυχο, τὸ σῶμα τοῦ Ροβέρτου Γκράντ. Τὸ πουλὶ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ ροῦχα καὶ ζυγιαζόνταν στὸν ἀέρα, σὲ ἀπόσταση μικρότερη ἀπὸ 50 μέτρα ἀπάνω ἀπὸ τὴν κατασκήνωση. Εἶχε διακρίνει τοὺς ταξιδιῶτες, καὶ ζητῶντας νὰ ξεφύγη μὲ τὴ βαρειὰ λεία του, χτυποῦσε βίαια μὲ τὶς φτεροῦγες του τὸν ἀέρα!

—῎Οχι, φώναξε ὁ Γκλένερβαν! Καλλίτερα τὸ πτῶμα τοῦ Ροβέρτου νὰ τσακιστῆ πάνω στοὺς βράχους παρὰ νὰ γίνη...

Δὲν τελείωσε τὰ λόγια του καὶ ἁρπάζοντας τὴν καραμπίνα τοῦ Οὐΐλσων προσπάθησε νὰ κτυπήση τὸν κόνδορα! ᾿Αλλὰ τὸ χέρι του ἔτρεμε! Δὲν μποροῦσε νὰ στηρίξη τὸ ὅπλο! Τὰ μάτια του ἦταν θολωμένα!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἄλλο φύλλο)

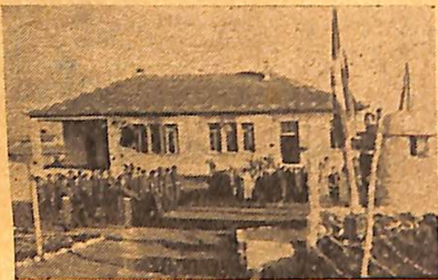
ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΜΟΝΑΣ ΕΒΡΟΥ

Τὰ παιδιὰ ὅλων τῶν «Σπιτιῶν» τῆς μονάδος μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Ἀρχηγούς των, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, κατέθεσαν στέφανα στὰ ἡρῷα τῶν πεσόντων. Ἐπίσης σὲ ὅλα τὰ «Σπίτια» ἐδόθησαν θεατρικαὶ παραστάσεις μὲ ἔργα ἐθνικοῦ περιεχομένου.

Ἡ Μονὰς ἔπρεπε κι' ἐφέτος, μαζὶ μ' ὅλους τοὺς ἀγρότες τοῦ χωριοῦ νὰ δώσουν τὴ μάχη τῆς σπορᾶς. Σ' αὐτὲς τὶς μάχες τὶς εἰρηνικές, πρέπει νὰ ἤμαστε πάντα πρῶτοι.

Ἔτσι, ὅλα τὰ «Σπίτια Π.» Μονάδος, βάλθηκαν νὰ σπείρουν τοὺς ἀγρούς των. Ἐφέτος μάλιστα σ' αὐτή μας τὴν προσπάθεια εἴχαμε κι' ἕνα νέο στοιχεῖο ποὺ ἔδινε στὴν προσπάθειά μας πρόσθετο ἐνδιαφέρον: Τὴν καθολικὴ χρησιμοποίηση λιπασμάτων, τὴν χρησιμοποίηση, νέου δοκιμασμένου ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Καλλιτερεύσεως Φυτῶν, σιτοσπόρου, τὴν ἀπολύμανσή του μὲ τὴν νέα μέθοδο Ceresan New Proved καὶ τὴν εἰσαγωγὴ στὴν Μεγάλη (ἀροτραία) Καλλιέργεια τῶν Ψυχανθῶν Φακῆς ΦΙ, τοῦ Ἰνστιτούτου Καλλιτερεύσεως Φυτῶν).

Τὰ παιδιὰ τοῦ Σπιτιοῦ εἰς τὸν λόχον Πενταλόφου.

Ἡ καλλιέργεια τῶν Ψυχανθῶν, εἶναι ἐδῶ ἄγνωστη. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, ἡ Μονάς, εἶχε καταβάλει προσπάθειες νὰ πείσῃ τοὺς πιὸ προοδευτικοὺς ἀγρότες μας νὰ δοκιμάσουν αὐτὴν τὴν καλλιέργεια καὶ νὰ τὴν εἰσαγάγουν στὴν ἀμειψισπορά τους. Ἡ προσπάθειά μας αὐτή, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι, πέτυχε ὡς ἕνα σημεῖον, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴν ζήτηση σπόρων ψυχανθῶν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν καλλιεργητῶν διὰ τὰ ζητήματα ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν καλλιέργειά των. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς οἱ Γ)ται, μὲ ὁδηγίες τοῦ Δ)τοῦ Μονάδος, ἔκαμαν στὰ παιδιὰ τῶν «Σπιτιῶν» σχετικὰ μὲ τὰ λιπάσματα, τὴν ἀπολύμανση σιτοσπόρου κλπ. μαθήματα, ἐνῶ ὁ ἴδιος, ἀπασχόλησε μὲ τὰ παραπάνω θέματα τοὺς ἀγρότες τῶν χωριῶν μας. Ἔτσι καταποπισμένοι ὅλοι, ξεκινήσαμε γιὰ τὴ δουλειὰ καὶ οἱ ἀγροὶ ὅλων τῶν «Σπιτιῶν» μας, εἶναι σήμερα σπαρμένοι — δεῖγμα τρανὸ τῆς ἐργατικότητας καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν παιδιῶν μας.

«Σπίτια Π.» Μονάδος, ἐφοδιάσθησαν μὲ φθινοπωρινὰ καλλωπιστικὰ φυτὰ καὶ ἐπεδόθησαν σὲ μιὰ ἐπίμονη προσπάθεια νὰ δημιουργήσουν τὸν φθινοπωρινό τους ἀνθόκηπο.

ΜΑΝΗ. Στὶς 26 Ὀκτωβρίου, δόθηκε ἀπὸ τὸ «Σπίτι Παιδιοῦ» ἡ γιορτὴ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὴν 27ην. Ἡ γιορτὴ σημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Τὴν παρηκολούθησαν οἱ τοπικὲς Ἀρχές, οἱ Δημοδιδάσκαλοι, ὁ Δ)τὴς Μονάδος κλπ. Σ' ἕνα διάλειμμα, ὁ Δ)τὴς Μονάδος, ἀπένειμε τὰ βραβεῖα στοὺς δυὸ προοδευτικώτερους Οἰνοπαραγωγοὺς τοῦ χωριοῦ — δυὸ γλευκόμετρα καὶ τὰ σχετικὰ διπλώματα, ἐκ μέρους τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἐράνου. Τοῦτο προξένησε ζωηρὴ ἐντύπωση σ' ὅλο τὸ χωριὸ καὶ τοὺς ξένους ποὺ ἦλθαν νὰ παρακολουθήσουν τὴ γιορτή μας.

ΖΩΝΗ. Ἡ γιορτή μας δόθηκε τὴν 27η Ὀκτωβρίου καὶ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἦταν ἡ πρώτη γιορτὴ τοῦ «Σπιτιοῦ» ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε τὴ λειτουργία του. Ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ συνεργάσθηκε στενώτατα μὲ τὸ «Σπίτι» γιὰ τὴν ὀργάνωση.

ΜΕΤΑΞΑΔΕΣ. 28 Ὀκτωβρίου. Τὴν ὡρισμένη ὥρα ὅλο τὸ χωριὸ εἶναι συγκεντρωμένο μπροστὰ στὸ «Σπίτι» γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν γιορτή. Ἀλλὰ εἶναι τόσο τὸ πλῆθος, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρέσῃ στὴν μεγάλη, πραγματικὰ αἴθουσα παραστάσεων τοῦ «Σπιτιοῦ» μας. Ἡ Ἀστυνομία μάταια προσπαθεῖ νὰ τὸ συγκρατήσῃ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλη αὐτὴ ἡ κοσμοπλημμύρα κατακλίζει τὴν αἴθουσα. Ἡ παράσταση προχωρεῖ μὲ σημαντικὴ ἐπιτυχία. Τὰ ἐπὶ σκηνῆς κορίτσια μὲ τὶς τοπικές των ἐνδυμασίες, ἔδιναν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἐντύπωση. Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου γιὰ τὴν συνεργασία στὴν προσπάθεια ὀργανώσεως τῆς γιορτῆς μας.

ΚΥΠΡΙΝΟΣ. Ἡ γιορτὴ ποὺ δόθηκε στὶς 28 Ὀκτωβρίου ἀπετέλεσε πραγματικὴ ἔκπληξη. Παιδιά, γονυκλινῆ κατέθεσαν στέφανον ἐκ μέρους τοῦ «Σπιτιοῦ Παιδιοῦ Κυπρίνου», στὸ Μνημεῖο τῶν Πεσόντων, μὲ ἔκδηλον συγκίνηση καὶ σεβασμό, σ' αὐτοὺς ποὺ πέσανε γιὰ τὴν Λευτεριά μας.

ΠΕΤΡΩΤΑ. Τὴν παραμονὴ τῆς 27ης, περισσότερα ἀπὸ 100 παιδιὰ τοῦ «Σπιτιοῦ» μὲ τὴν Ἀρχηγό, Δίδα Σαρρίδου, μετέβησαν στὸ μεθοριακὸ στρατιωτικὸ φυλάκιο καὶ παρέδωκαν μιὰ Σημαία ποὺ κατεσκεύασε τὸ «Σπίτι», στὰ συνεργεῖα Ραπτικῆς καὶ Χειροτεχνίας, καθὼς ἐπίσης καὶ διάφορα δῶρα (γλυκίσματα, σιγάρα). Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ ἀπὸ τὸ «Σπίτι Παιδιοῦ» ΠΕΝΤΑΛΟΦΟΥ.

Παρόμοιες γιορτὲς δόθηκαν καὶ στὰ ὑπόλοιπα «Σπ. Π.» Μονάδος, ὅπως στὸ Ὀρμένιο, Ἑλληνοχῶρι, Πεντάλοφο μὲ σημαντικὴ ἐπιτυχία.

Στὶς 2 Νοεμβρίου 20 παιδιὰ τῶν «Σπ. Π.» Κυπρίνου καὶ Ζώνης ἐπεσκέφθησαν τὸ φυλάκιο τῆς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ Ἄρδα καὶ παρέδωσαν Σημαία ποὺ κατεσκεύασαν στὰ συνεργεῖα τους ραπτικῆς καὶ χειροτεχνίας. Τὰ παιδιὰ ὑπεσχέθησαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα φαρμακεῖον καὶ νὰ τὸ ἐφοδιάσουν μὲ τὰ ἀπαραίτητα εἴδη πρώτης ἀνάγκης, ἕνα βαλιτσάκι, νὰ στείλουν ἀπὸ ἕνα περιοδικὸ «Σπίτι Παιδιοῦ» σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ φυλακίου καὶ γλυκίσματα.

Στὶς 9 Νοεμβρίου τὰ «Σπ. Παιδιοῦ» Ἑλληνοχωρίου, Μάνης καὶ Μεταξάδων ἐπεσκέφθησαν τὸ φυλάκιο Γεφύρας Πυθίου καὶ παρέδωσαν καὶ αὐτὰ τὴ Σημαία ποὺ ἑτοίμασαν γιὰ τὸ φυλάκιο.

ΚΟΡΝΕΟΦΩΛΙΑ. Τὰ παιδιὰ τοῦ «Σπιτιοῦ» Κορνεοφωλιᾶς ὠργάνωσαν θεατρικὴ παράσταση ποὺ ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Τὸ ποσὸν τῆς εἰσπράξεως ἐκ δραχμῶν 460.000 θὰ διατεθῇ γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ γυμναστηρίου τοῦ χωριοῦ καὶ τὸ χτίσιμο ἀποδυτηρίων. Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, τὰ παιδιὰ τοῦ «Σπιτιοῦ» μετέφεραν ἀπὸ κοντινὸ λατομεῖο πέτρα.

Τὰ κορίτσια τῶν «Σπιτιῶν» Κορνεοφωλιᾶς — Λαβάρων — Πέπλου, ἔρραψαν Σημαῖες τὶς ὁποῖες προσέφεραν στοὺς ἀκρίτες μας τῶν κοντινῶν φυλακίων, μαζὶ μὲ γλυκίσματα ποὺ κατασκεύασαν μὲ ὑλικὰ τῶν «Σπιτιῶν».

ΜΟΝΑΣ ΣΕΡΡΩΝ

ΑΓΓΙΣΤΡΟΝ. Τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» Ἀγγίστρου ἑώρτασε καὶ ἐφέτος τὴν 28η Ὀκτωβρίου.

Τὸ πρωῒ ὅλο τὸ χωριὸ ξύπνησε ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν μεγάλων ἀγοριῶν. Μὲ τὸ χτύπημα τῆς καμπάνας συγκεντρώθηκαν ἀγόρια καὶ κορίτσια στὸ «Σπίτι» ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν μὲ τὴν ἀρχηγό τους γιὰ τὸ Ἡρῷον τοῦ χωριοῦ ὅπου κατέθεσαν στέφανον εἰς μνήμην τῶν πεσόντων. Σὲ λίγο τὰ ἀγροτικὰ νειάτα παρέλασαν πρὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ χωριοῦ. Τὸ ἀπόγευμα δόθηκε θεατρικὴ παράσταση ποὺ ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία καὶ τὸ βράδυ ἔγινε λαμπαδηφορία καὶ χορὸς στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ.

ΚΑΡΒΟΥΝΑΡΙ. Πρὶν ἐννέα μῆνες ἄρχιζε ἀθόρυβα ἡ λειτουργία τοῦ «Σπιτοῦ Παιδιοῦ» Καρβουναρίου. Τὸ «Σπίτι» στεγάζεται σ' ἕνα παλαιὸ τούρκικο κτίριο ποὺ τὸ ἐπισκεύασε ὁ Ἔρανος τῆς Βασιλίσσης.

Τὸ Καρβουνάριο εἶναι νεοσύστατο χωριό. Τὰ σπίτια στὰ ὁποῖα σήμερα μένουν οἱ κάτοικοί του εἶναι ἐγκαταλελειμένα μουσουλμανικά. Τὰ περισσότερα εἶναι ἐρείπια. Τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» εἶναι τὸ καλλίτερο τοῦ χωριοῦ. Εἶναι θὰ ἔλεγε κανείς, τὸ παλάτι τοῦ Καρβουναρίου.

Μποροῦμε χωρὶς δισταγμὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ «Σπ. Παιδιοῦ» Καρβουναρίου ἀποτελεῖ φάρον πολιτισμοῦ γιὰ τὸ Καρβουνάρι. Οἱ φωτεινές του ἀκτίνες ἔχουν ξεπεράσει τὰ ὅρια τοῦ χωριοῦ. Καὶ τὰ χωριὰ Ξηρόλοφος, Κυραπαναγιά, Σεβαστό, Ραχοῦλι, Δράγανη, Προδρόμι, φωτίζονται ἀπὸ αὐτό.

ΝΕΑ ΟΡΕΣΤΙΑΣ. Νοέμβριος.— Τὴν 2αν τρέχοντος μηνός, περὶ τὰ 50 παιδιὰ τῶν «Σπιτιῶν Π.» Ἑλληνοχωρίου καὶ Μάνης ἐπεσκέφθησαν τὸ Στρ. Φυλάκιον Γεφύρας Πυθίου, εἰς τὸ ὁποῖον παρέδωσαν μίαν Σημαίαν ποὺ κατασκεύασαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στὰ συνεργεῖα Ραπτικῆς καὶ Χειροτεχνίας. Τὴν παράδοσιν παρηκολούθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ Πυθίου καὶ πλῆθος κόσμου. Ἠκολούθησεν χορός, τραγούδι κλπ. Τὰ παιδιὰ θὰ ἑτοιμάσουν διὰ τὸ Φυλάκιον, κουρτίνες παραθύρων, εἰκόνες τῶν Α.Α.Μ.Μ. τῶν Βασιλέων, φαρμακεῖον μὲ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα φάρμακα πρώτων βοηθειῶν, θὰ ἐπιδιορθώσουν τὴν παλαιὰν Σημαίαν τοῦ Φυλακίου κλπ.

Ἡ ἐντύπωσις ὅλων τῶν παρευθέντων ὑπῆρξε ἀρίστη.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν παιδιὰ τοῦ «Σ. Π.» Μεταξάδων, ἐπεσκεύθησαν εἰς τὴν ἕδραν του, τὸ Τάγμα Χελιδῶνος, μὲ τὸν αὐτὸν σκοπόν, μεταβάντα δι' αὐτοκινήτου εὐχαρίστως διατεθέντος ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Τάγματος. Ἡ χαρὰ τῶν μαχητῶν μας ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν παιδιῶν τοῦ «Σπ.» ὑπῆρξεν ζωηρά.

Τὸ αὐτὸ ἐγένετο τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἀπὸ τὸ

Τὰ παιδιὰ τῶν Σπιτιῶν Ἑλληνοχωρίου, Μάνης καὶ Μεταξάδων ποὺ παρέδωσαν τὴν σημαία στοὺς Ἀκρίτες τοῦ φυλακίου Γεφύρας Πυθίου.

«Σπ. Π.» Πενταλόφου, ἐπισκευθέντος τὸν ἐκεῖ ἑδρεύοντα Λόχον. Ἡ ἐσωκλείστως ἀποστελλομένη φωτογραφία, ἐλήφθη κατὰ τὴν τελετὴν τῆς παραδόσεως.

ΕΙΣ ΣΑΡΑΚΙΝΗΝ

ΣΑΡΑΚΙΝΗ. Ἡ 28η Ὀκτωβρίου ἑορτάσθη μεγαλοπρεπῶς. Συνέβαλε εἰς αὐτὸ ἡ στενὴ συνεργασία τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ» ὡς καὶ ἡ προθυμία τῶν τοπικῶν ἀρχῶν.

Ἐστήθη ἁψὶς εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν μὲ ἐπικαίρους ἐπιγραφάς. Τὸ συνεργεῖον (μαραγγοῦ) τοῦ Σπιτιοῦ κατεσκεύασε φωτεινὸν πλαίσιον πρὸς διακόσμησιν τῆς ἁψίδος καὶ ἐτοποθέτησε χρωματιστὰς λυχνίας.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἔγινε κατάθεσις στεφάνου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, Προέδρου Συνεταιρισμοῦ, τοῦ Δημ. Σχολείου, τοῦ «Σπιτιοῦ» τῶν Τ.Ε.Α. καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ καὶ ἐξεφωνήθη ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας.

Κατόπιν ἐγένετο παρέλασις τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν. Τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες εἰς τὸν αὐλόγυρον τοῦ Σχολείου ἐγένετο τελετὴ μὲ ἐπίκαιρα ποιήματα καὶ διάφορα σκέτς.

Ἡ ἀρχηγὸς τοῦ «Σπιτιοῦ» διηύθυνε τὴν χωρωδίαν καὶ τοὺς ἐθνικοὺς χοροὺς τοὺς ὁποίους αἱ μαθήτριαι ἐχόρευσαν ἐνδεδυμέναι μὲ τοπικὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας. Τὴν ἑσπέραν ἐγένετο λαμπαδοδρομία ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σχολείου καὶ τῆς Ἀρχηγοῦ τοῦ «Σπιτιοῦ».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΤΟΝ

ΑΕΤΟΣ: Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἐτελέσθη ὁ ἑορτασμὸς τῆς 12ης ἐπετείου τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους, τοῦ θρυλικοῦ «ΟΧΙ» εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» Ἀετοῦ Μονάδος Φλωρίνης. Τὴν γιορτὴν παρακολούθησαν ὅλαι αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὅλο τὸ χωριό. Μὲ ἐπικεφαλῆς πάντα τὴν ἀκούραστον Ἀρχηγὸν Δίδα Κλεονίκην Μήρτσου ἐτελέσθη ὁ ἑορτασμὸς τῆς 12ης ἐπετείου, μὲ ὁμιλητὴν τὴν Ἀρχηγόν. Ἐξετελέσθη πλούσιο πρόγραμμα. Οἱ ἐπισκέπται ἀπεχώρησαν προσκομίζοντες τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν πρόοδο τοῦ Σπιτιοῦ. Ἀξίζει κάθε ἔπαινος εἰς τὴν Ἀρχηγόν.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΝ

ΦΙΣΚΑΡΔΟ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Κατὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ὁ μαθητὴς τῆς ΣΤ΄ τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθο πανηγυρικό:

> «Μάννα Σὺ τοῦ Χριστοῦ Γλυκειὰ ποὺ ἔχεις ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὸ θρόνο, Σὺ ποὺ πονεῖς ἐκείνους ποὺ πονοῦν. Σὲ Σένα λέω τὸν κρυφό μου πόνο».

Καὶ πάλιν ἀνέτειλεν ξανά, χαρούμενη ἡ 28η Ὀκτωβρίου ποὺ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐπειθάρχησεν ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β΄ καὶ τοῦ ἀθανάτου Κυβερνήτου μας Ἰωάννου Μεταξᾶ. Καὶ θὰ ἐνθυμῆσθε ὅλοι τὸ πρωϊνὸ ἐκεῖνο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὅταν ὁ δειλὸς πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας Γκράτσι ἐκτύπησε νύχτα τὴν πόρτα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ζητῶντας νὰ τοῦ παραδώση τὴν Ἑλλάδα μας. Καὶ θὰ ἐνθυμῆσθε τὸ βροντοφωνημένο ἐκεῖνο «Ὄχι!». Ποιὸς ἐλεύθερος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ξεχάση τὴν Μεγάλην καὶ ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν, ποὺ ἐγράφη εἰς τὰ βιβλία τῆς ἱστορίας τῶν Λαῶν, γιὰ νὰ ὑμνῆται καὶ νὰ θαυμάζεται; Πέρασαν 12 ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἡ Ἑλλὰς ἔδωσε τὸ πρῶτο θανάσιμο κτύπημα κατὰ τῶν τότε ἐχθρῶν τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

Θὰ ἐξυμνήσουν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ θάρρος

Τὰ παιδιὰ τῶν Σπιτιῶν Ἑλληνοχωρίου καὶ Μάνης μετὰ τῶν ἀκριτῶν μας καὶ τοῦ φυλακίου τῆς Γεφύρας τοῦ Πυθίου. Ἡ σημαία κυματίζει.

μας τὸν Ἡρωϊσμόν μας, τὸν ἐνθουσιασμόν μας, ἐνθυμούμενοι τοὺς Τριακοσίους Σπαρτιάτας εἰς τὰς Θερμοπύλας.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐσταμάτησεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὲ τὴν Νίκην ὁ ἀγών. Ἦλθεν ἡ κατοχὴ μὲ τὴ φωτιὰ καὶ μὲ τὸ πυροβόλο, κι' ἔπειτα ὁ Συμμορίτης, μὲ τὴν Ἀσιατικὴν ἀπανθρωπιά του. Καὶ ἡ Ἑλλάδα μας ὕστερα ἀπὸ 12 χρόνια ἀπὸ τὴν θαυματουργὸν ἐκείνην ἡμέραν ἑορτάζει σήμερον μὲ τὰ ἐρείπια τοῦ πολέμου τὴν ἔνδοξον καὶ ἱστορικὴν γιορτή!

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 εἶναι ἡμέρα ποὺ ἐδίδαξεν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ὅτι οἱ Ἕλληνες ζοῦν γιὰ νὰ πεθαίνουν, γιὰ τὰ ἰδανικά τους, γιὰ τὶς ἐλευθερίες τους, γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας. Καὶ σήμερον ὅπου ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς οἰκουμένης διέρχονται τόσας καὶ τόσας δοκιμασίας ἂς μιμηθοῦν αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους.

Ἡμεῖς δὲ ἂς δώσωμεν εἰς τὰς ψυχάς μας πατριωτικὴν δύναμιν καὶ χριστιανικήν, ἵνα ἔτσι κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν νικηταὶ εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τοῦ ἔθνους μας.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς δώσωμεν τὸν ὅρκον μας εἰς τοὺς ἀθανάτους νεκροὺς γονεῖς μας.

Κι' ἂς καταφύγωμεν εἰς τὴν Παναγίαν μας μὲ πίστιν ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ μᾶς δώση τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Σπιτιοῦ Κορνεοφωλιᾶς προσφέρει γλυκίσματα στοὺς ἀκρίτες μας.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

ΩΣΠΟΥ ΝΑΡΘΗ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΞΕΝΑ ΣΩΜΑΤΑ ΣΤ' ΑΥΤΙΑ

Πολλὲς φορὲς τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ παίξουν, βάζουν μόνα τους στ' αὐτιά τους διάφορα πράγματα: ὄσπρια, κουμπιά, κουκούτσια. Τὰ ὄσπρια, τὰ κουκούτσια, κλπ. ἐπειδὴ ἀπορροφοῦν ὑγρασία, εἶναι κίνδυνος νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ βγοῦν δύσκολα. Πάντως μὴν ἐπιχειρήσετε ποτὲ νὰ βγάλετε τὰ πράγματα αὐτὰ μὲ σύρματα, καρφίτσες, καὶ τέτοιου εἴδους αἰχμηρὰ πράγματα, γιατὶ μπορεῖτε νὰ βλάψετε ἀνεπανόρθωτα τὸ αὐτί.

Ἂν ὑπάρχη γιατρός, πηγαίνετε νὰ σᾶς βγάλη ἐκεῖνος τὸ πρᾶγμα ποὺ μπῆκε στὸ αὐτί σας.

Ἂν δὲν ὑπάρχη, προσπαθεῖστε νὰ τὸ

βγάλετε μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν λιγότερο ζόρισμα, καὶ χρησιμοποιώντας ὀδοντογλυφίδα μὲ βαμβάκι.

Ἂν μπῆ κανένα ζωντανὸ ἔντομο στ' αὐτιά σας, βάλτε νὰ σᾶς στάξουν μέσα λίγο λάδι ἢ γλυκερίνη γιὰ νὰ ψοφήση τὸ ἔντομο καὶ νὰ πέση.

ΞΕΝΑ ΣΩΜΑΤΑ ΣΤΗ ΜΥΤΗ

Ἂν μπῆ στὴ μύτη σας ἕνα ξένο σῶμα ὅπου ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φουσκώση ὅπως λ. χ. ἕνας σπόρος ἀπὸ καλαμπόκι, φασόλι κλπ., στάξτε στὴ μύτη σας μερικὲς σταγόνες κοινὸ λάδι γιὰ νὰ προλάβαιτε τὸ φούσκωμα, νὰ πάψη ὁ ἐρεθισμὸς κι' ἐνδεχομένως νὰ γλυστρήση ἔξω καὶ τὸ ξένο σῶμα.

Συνήθως δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἀπὸ τέτοιου εἴδους ξένα σώματα. Ὡστόσο πρέπει, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ πᾶμε τὸ γρηγορώτερο στὸ γιατρὸ γιὰ νὰ μᾶς τὸ βγάλη. Πάντως, προσοχή! Δὲν πρέπει νὰ φυσήξωμε ποτὲ τὴν μύτη μας πολὺ δυνατά, οὔτε νὰ τὴ φυσήξωμε μὲ κλειστὸ τὸ ἕνα ρουθοῦνι.

Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κάνωμε πολὺ κακὸ στ' αὐτιά μας.

Ὁ γιατρὸς Κ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Προηγοῦνται οἱ Ντολορὲς καὶ Ἑξάψαλμος

Δημοσιεύουμε σήμερα τὰ μέχρι τώρα ἀποτελέσματα τοῦ δημοψηφίσματος ψευδωνύμων.

Μέχρι σήμερα ἐψήφισαν 155 οἱ κάτωθι.

Γιὸς τῆς Λέσβου: Πάνθηρ, Θανάσης, Μπέμπης, Λέλα Θρουβάλα (Σόλωνος 136 Ἀθῆναι), Γρηγόρης Δ. Γρηγορίου (Λουτράκι), Νῖκος Δ. Γρηγορίου Ἀπ. Παύλου Λουτράκι, Δημήτρης Τ. Γιοῦργος, Ἰωάννης Τάσου Γιοῦργος, Βάγγος Τάσου Γιοῦργος καὶ Μῆτρος Χρίστου Γιοῦργος (Κόρινθος), Ἰωάννης Σπύρου, Δημήτρης Δόσκαρης, Μιχαὴλ Ζερβός, Παν. Λογοθέτης, Ἐπ. Σ. Λέκκας, Σπῦρος Π. Γλυκοφρύδης καὶ Περικλῆς Σακελλαρίου (Λουτράκι). Μιχ. Γκονόπουλος Καρακάση 20 Θεσσαλονίκη, Καρνάβου Χρυσούλα (Ἠλέκτρας 28 Θῆβαι) Δήμητρα Λαλιώτου (Ταχὶ Θηβῶν), Ρί-

ΘΥΜΗΣΕΣ

(Σκίτσο Ἑξάψαλμου)

τα Τσούνη (Κέβητος 6 Θῆβαι), Εὐαγγελία Κοκκίνου (Βουρδουμπᾶ 21 Θῆβαι), Βασιλικὴ Κασσελίμη (Πινδάρου 1 Θῆβαι). Στέλλα Κατσαροῦ τοῦ Ἰωσήφ, (Παλ. Συν)μὸν Θῆβαι), Ἐλευθερία Γκ. Κατσιφῆ (Ἅγιοι Θεόδωροι Θηβῶν), Μαργαρίτα Γιαννούκου Ἰωάννου (Παλαιὰ Σφαγεῖα Θῆβαι). Μαρία Καραμαγκιώλη (Πινδάρου 869 Θῆβαι), Εἰρήνη Ἐμμ. Σαμιάκη (;) (Ἀναπαύσεως 3 Θῆβαι), Δήμητρα Παν. Γεωργίου (Ἀντιγόνης 756 Θῆβαι), Ἀρετὴ Ἀλ. Δούνη (Πινδάρου 31 Θῆβαι), Βασιλικὴ Ἀθαν. Λαλιώτου (Ταχὶ Θηβῶν), Σοφία Ἀγγ. Ἀγγελίδου (Πινδάρου 125 Θῆβαι), Ἑλένη Ἀγγ. Ἀγγελίδου (Πινδάρου 125 Θῆβαι), Ἑλένη Φαρμακᾶ (ὁδὸς Δίρκης Θῆβαι), Ἑλένη Κουρκούτη τοῦ Δημητρίου (Πινδάρου 21 Θῆβαι), Εὐαγγελία Ἀνδρ. Ἀναστασίου (Πινδάρου 831 Θῆβαι), Μαρία Ἀθ. Νταμία (Δίρκης 28 Θῆβαι), Θεοδώρα Ἠλ, Δράκου (Δίρκης 103 Θῆβαι), Σούζη Νικ. Σταμπουλιὰν (Ἱππόνακτος 41 Νέος Κόσμος), Εἰρήνη Σκοπα-

ΒΡΟΧΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

(Σκίτσο Νίκου Σαλονικιοῦ)

ράντζου (Ἴμβρου 19 - Ἅγιος Ἰωάννης Ἀθῆναι), Ἀγγελικὴ Παν. Σταυροπούλου (Ἴμβρου 25 Ἅγ. Ἰωάννης Ἀθῆναι), Δημήτριος Ἰωάν. Κουροῦς (Ἁγίου Νικάνορος, Κοζάνη), Εὐστάθιος Μπογαΐτσης (Σακελλαροπούλου 13 Ἔδεσσα). Ἀθανάσιος Πάσχος τοῦ Ἰωάννου (Σακελλαροπούλου 13 Ἔδεσσα), Νῖκος Λ. Παπαδόπουλος (18 Ὀκτωβρίου 1912 Ρ5 Ἔδεσσα), Χρῖστος Ι. Γακτσῆς (Σωτείρα), Παναγιώτης Χρ. Σεϊντῆς (Ἐκκλ. Σχολὴ Κορίνθου), Δημήτριος Χρ. Τερλέγκας (Ἐκκλ. Σχολὴ Κορίνθου), Ἀσημάκης Νικ. Ἀλεξάνδρου,

ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

(Σκίτσο Λ. Ντὰ Βίντσι)

(Θερμοπυλῶν Λαμίας), Νικόλαος Κων. Δεληγιάννης (Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Κορίνθου), Γωγὼ Διον. Αὐγουστίνου (Ζάκυνθος), Ροῦσα Δημ. Τσακασιάνου (Ζάκυνθος), Τέτα Δημ. Βερτζάλια (Ζάκυνθος), Ἑλενίτσα Ἰωάννου Τετράδη (Κουμάνη 10 Ζάκυνθος), Χαρὰ Ἀλοΐσιου Μπάστα (Ζάκυνθος), Ἀγγελικὴ Ζησίμου Καραβία (Ἀντ. Μακρῆ 9) Ἰωάννα Σπ. Καραβία (Δραγώνα 6 Ζάκυνθος), Λούλα Νικ. Ἀρκαδιανοῦ (Ζάκυνθος), Μυρσίνη Στ. Θεο-

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

(Σκίτσο Ἀγγ. Φωτὸς)

δώση (Ζάκυνθος), Νανᾶ Ἀντωνίου Κακολύρη (Ζάκυνθος), Μαρία Γεωργίου Πλευρίτου (Ἀγ. Λαζάρου 38 Ζάκυνθος), Μπιμπὴ Μαρίνου Ἀγαλιώτου (Γαϊτάνιον Ζακύνθου), Πηγὴ Ἀντ. Πέττα (Ζάκυνθος), Μαρία Διονυσ. Σιδηροκαστρίτου (Ζάκυνθος), Πηνελόπη Ἀλ. Ἀνδρώνα (Ζάκυνθος), Μάρω Ἀθ. Λοΐζου (Ἀλεξ. Ρωμᾶ 27

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΟΒΑΤΩΝΟΣ

(Σκίτσο Ἐξαγρ. Γάτου)

Ζάκυνθος), Δημήτριος Γεωργίου Καραδήμας (Ζάκυνθος), Μαρία Ἀντ. Καλαμαρᾶ (Ζάκυνθος), Ἰωάννης Δημ. Ζαμπανᾶς (Ἅγιοι Θεόδωροι), Λέλα Νικ. Καραχάλιου (Ἀμφίωνος 38 Θῆβαι), Γεώργιος Χρισ. Ρόκκας (Φειζοπούλου 10 Αἴγιον), Πίνδα-

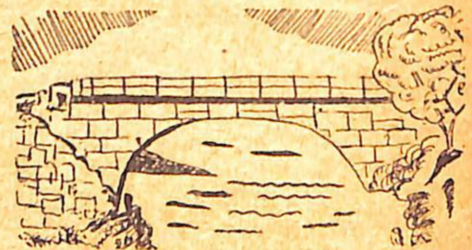

ΤΟΠΙΟ

(Σκίτσο Ἐξαγρ. Γάτου)

ρος Γεωργίου Ἀνυφαντῆς (Λιοσίων 101 Ἀθῆναι), Πόπη Δημ. Μητάκου (Ἀμφίωνος 1151 Θῆβας).

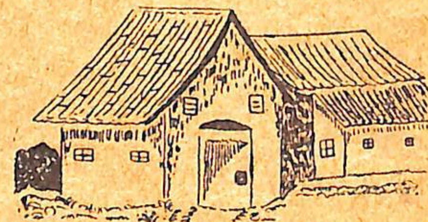
Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ: Χριστίνα Ζαχ. Παπανδρέου Ἀποικία Ἄνδρου, Ἰωάννα Ζαχ. Παπανδρέου Ἀποικία Ἄνδρου, Καίτη Ἀδ. Διαμιανάκη (Ἅγιος Ἰωάννης Πυργιωτίσσης), Εἰρήνη Νικολάου Μεταξᾶ (Πεσσάδες Κεφαλληνίας), Μαρία Ἰωάννου Γκουτζιμπίνη (Συν)σμὸς Καταφυγίου 125 Κατερίνη), Ζήνων Σγουράκης (Βασιλέως Γεωργίου 50 Κατερίνη), Γεώργιος Κ. Νικολαΐδης (Παναγίτσα Ἐδέσσης), Ἰορδάνης Κ. Χατζηγεωργίου (Ἔδεσσα), Χρῖστος Ἰωάν. Σακελλαρίου (Μεντουρ-

ΓΕΦΥΡΙ

(Σκίτσο Ἀγρ. Λαουτζίκου)

γιάννικα Δερβενίων Κορινθίας), Γεώργιος Παν. Σταματίου (Παιανία), Νικόλαος Χαραλάμπους Κυριακόπουλος (Ἀταλάντη), Πασχάλης Πασχαλίδης (Ζαφειριάδου 87 Νέος Σκοπός), Ροῦλα Τουφεξῆ (Βενιζέλου 40 Νέος Σκοπός), Ἑλένη Μιχ. Βιλδιρῆ (Βενιζέλου 44 Νέος Σκοπός), Βασίλης Κυρ. Χαμαλῆς (Βενιζέλου 37 Νέος Σκοπός), Στρᾶτος Κώστα Ἀρβανιτάκης (Βενιζέλου 41 Νέος Σκοπός). Γεώργιος Τουφεξῆς (Βενιζέλου 40 Νέος Σκοπός), Ἑλένη Κώστα Ἀρβανιτάκη (Βενιζέλου 41 Ν. Σκοπός), Ἑλένη Κυρ. Χαμαλῆ (Βενιζέλου 37 Νέος Σκοπός), Χρύσα Μιχ. Βιλ-

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

(Σκίτσο Ἀγρ. Λαουτζίκου)

διρῆ (Βενιζέλου 44 Ν. Σκοπός), Γεωργία Σεραφ. Γκονοπούλου (Βενιζέλου 39 Ν. Σκοπός), Τηλέμαχος Σταύρου Τσελεπίδης (Σαμοθράκης 15), Ἰφιγένεια Μαργαρίτη Σαμαρᾶ (Δράμα), Χρῖστος Μαργαρίτη Σαμαρᾶς καὶ Νίκος Μαργαρίτη Σαμαρᾶς (Κασσάνδρου 130 Θεσσαλονίκη), Γιάννης Σκούρας (Κασσάνδρου 148 Θεσσαλονίκη), Βασίλειος Δημητρίου Σαμαρᾶς (Μεσολακκιὰ Σερρῶν), Κυριάκος Σπ. Μπούας (Βαθὺ Ἰθάκης), Ἀργύριος Νικ.

Ρωμανὸς (Βαθὺ Ἰθάκης), Κων. Π. Παναγιωτόπουλος (Παυσανίου 24 Ἀθῆναι), Βασίλειος Χρ. Μάδης (Παιανία Ἀττικῆς), Ἰωάννης Ἀνδρέου Μπόζικας (Ἀρθαία Καλαμῶν), Παναγιώτης Πέτρου Καψάλης (Κουμουνδούρου 185 Καρδίτσα), Παναγιώτης Κων. Μπακόπουλος (Κρέσταινα Ὀλυμπίας), Ἀθανάσιος Ἰωάννου Στρατῆς (3ον σμῆνος Μ.Ε. Α)Τ-Ρ-Γ ΣΤΓ 902). Δημήτριος Εὐαγγέλου Γκιζάνης

ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

(Σκίτσο Α. Π.)

(Παναγίας Δεσποίνης 2β Λαμία), Παναγιώτης Καρρᾶς τοῦ Γεωργίου (Βελισσαρίου 53 Θεσσαλονίκη), Καρρᾶς Ἀντώνιος τοῦ Γεωργίου (Βελισσαρίου 53) (ἄκυρο διότι δὲν ἔχει σημειώσει πόλη), Γεώργιος Δημ. Καψοχείλης (ΚΤ.ΞΠΓ 178) (ἄκυρο διὰ τὸν αὐτὸν λόγον), Ἐλευθέριος Ἀθ. Βλέτσης (Ἐδμόνδου Ροστὰν 22) (ἄκυρο διὰ τὸν αὐτὸν λόγον), Μαργαρίτης Καρατζᾶς Εὐσταθίου (Μέτρων 10) (ἄκυρο διὰ τὸν αὐτὸν λόγον).

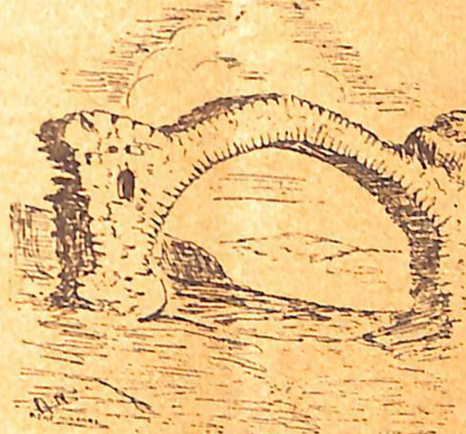
(Οἱ νέοι τῶν ὁποίων ἠκυρώθησαν τὰ ψηφοδέλτια μποροῦν νὰ ξαναστείλουν τὰ ψηφοδέλτιά των μέχρι 31 Δεκεμβρίου), Κων. Εὐθ. Κωνσταντινίδης (Κάρπαθος

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΜΕΛΕΤΗ

(Σκίτσο τοῦ Δ. Σφυρῆ)

Ἀπέρειον), Μαρία Κων. Χατζηγεωργιάδου (Βασιλέως Παύλου 56 Πηγάδια Καρπάθου), Μαρία Ἰωάννου Μπεθάνη (Πινδάρου 6 Θῆβαι), Ὄλγα Ἰωάννου Μπεθάκη (Πινδάρου 6 Θῆβαι), Σπυρίδων Χαριλάου Βάγιας (Σταματοπούλου 14 Ἄρτα), Γεώργιος Κων. Σαυολίδης (Μαυροθάλασσα), Νικόλαος Δημ. Σαουλίδης (Μαυροθάλασσα), Χαρίκλεια Ἀδ. Διαμιανάκη (Δημ. Ἐμ. Σχολὴ Ἡρακλείου), Νικόλαος

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΓΕΦΥΡΙ

(Σκίτσο Νίκου Ἀζᾶ)

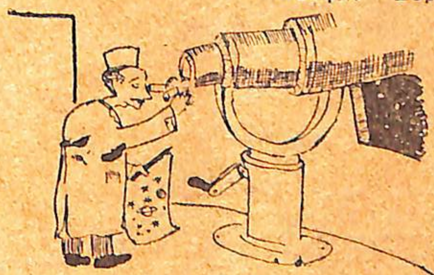
Λαζ. Πουρσαλίδης (Τεχ. Σχ. Β. Ἑλλάδος Ἀλεξ)πολις), Δημήτριος Βασιλ. Φουτσιντζῆς (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Ἀναστάσιος Γεωργίου Ἀνδριόπουλος (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Κων)τῖνος Θωμᾶ Ἀδαμίδης (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Νικόλ. Ἀπ. Χατζημιχαὴλ (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Ἀθανάσιος Εὐαγγέλου Ἀλεξανδράκης (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Κων)τῖνος Ἰωάννου Μπακογιάννης (Τεχ. Σχ. Ἀλ)πολις), Ἐμμ. Καροφύλλη Καραολάνης (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)

ΝΑ ΗΤΑΝ ΔΙΚΙΑ ΤΟΥ

(Σκίτσο τοῦ Λακὰζ)

πολις), Εὐστάθιος Γεωργίου Λορκίδης (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις», Ἰωάννης Δημητρίου Μητρούδης (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Βασίλης Ι. Πλασκασοβίτης (Παυσανίου 20 Αἴγιον), Γεώργιος Νικολάου Κοροσίδης (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Μιχαὴλ Γεωργίου Κωστανλίδης (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Στέφανος Κων. Λιλόπουλος (Τεχ. Σχ. Ἀλεξ)πολις), Γεώργιος Ἰωάννου Τσιώκας Τεχ. Σχ. Β. Ἑλλάδος Ἀλεξ)πολις), Δημήτριος Εὐαγγέλου Κεραμάρης (Τεχ. Σχ. Ἀλ)πολις), Ἀλκήστιδα Σταμ. Τσακίρη (Στρατηγοπούλου 29 Σουφλὶ Ἕβρου),

Ο ΜΙΜΗΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

(Σκίτσο Νίκου Σαλονικιοῦ)

Γεώργιος Χαραλ. Ἀθανασιάδης (Μαθητὴς Γυμν. Ἐδέσσης), Γεώργιος Α. Ταρασίδης (Παναγίτσα Ἐδέσσης), Ἰωάννης Λεωνίδα Κασσαπίδης (Κασσάνδρας 174 Θεσσαλονίκη), Στέλιος Θεοχάρη Ματανᾶς (Κασσάνδρου 132 Θεσσαλονίκη), Γεώργιος Ἀναστασίου Σταμάτη (Ἀγγελικὴ Γάτσου 12 Ἔδεσσα), Ἀλέξανδρος Γεωργίου Χατζηγεωργίου (Καπετὰν Ἀκρίτα 12 Ἔδεσσα), Χρῖστος Χρυσοβέργη Εὐαγγελίδης (Πέλλης 40 Ἔδεσσα) Ἰωάννης

ΚΕΦΑΛΗ

(Σκίτσο Α. Π.)

Νικ. Ρέτζιος (Στρατοῦ 28 Ἔδεσσα), Ἀντ. Κων. Βουλγαρίδης (Ἀκρίτα 2 Ἔδεσσα), Ξανθούλα Νικ. Ἀναγνώστου (Ἁγ. Δημητρίου 18 Ἔδεσσα), Πολυξένη Νικ. Ἀναγνώστου (Ἁγ. Δημητρίου 18 Ἔδεσσα), Ἀναστάσιος Νικ. Ἀναγνώστης (Ἁγ. Δημητρίου 18 Ἔδεσσα), Στέφανος Ἰωάν. Παπαδόπουλος (Διοφάντους 9α Ἀθῆναι), Νικ. Γαβριὴλ Κουρκουμέλης (Κτησιβίου 7 Ἀθῆναι), Λάμπρος Στυλ. Ντότσιας (Δ. Τερτίπη 44 Καρδίτσα).

ΤΑ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΝΤΟΛΟΡΕΣ	55
ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ	38
ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΡΕΝΟΥΑΡ	26
Ἥρωας Θρῦλος	23
Νῖκος Σαλονικιὸς	21
Τροβαδοῦρος	21
Πάνθηρ	13
Λάκης Μιχαηλίδης	12
Πεννομάχος	12
Παιδὶ τῆς Μακεδονίας	12
Ἀρκάδι	10
Ἄγνωστη Ἑλληνίδα	9
Δάφνη τοῦ Εὐρώτα	6
Συνδυασμὸς Γλωσσοκοπάνα - Σκαλιστῆρι	5
Ὑπερέλληνας	5
Ἰούλιος Καῖσαρ	4
Πινόκιο	4
Φρουρὸς τῆς Εἰρήνης	3
Μπούλης	3
Ἄγγελος Φῶτος	3
Βασίλισσα τῆς Ἀληθείας	3
Σκαλιστήρι	3
Γλωσσοκοπάνα	2
Ταπεινὸ Ἴο	2
Αὐγερινὸς	1
Γῖνος Βουγᾶς	1
Μπουζουκοκέφαλος	1
Πεννομαχικὸς Συναγερμὸς	1
Κατεπάνω	1
Ρεμῆς	1
Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ	1
Καλόκαρδος	1

Ἡ ψηφοφορία συνεχίζεται: Οἱ ὑποψήφιοι ἂς φροντίσουν νὰ διεκδικήσουν τὴν νίκην.

Ψηφοδέλτια θὰ γίνωνται δεκτὰ μέχρι 31 Δεκεμβρίου.

Διάβασα, ἀγαπητέ μου ΙΑΚΩΒΕ ΨΑΡΡΑ τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις. Τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχώρησε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ εἶναι ὅ,τι μοῦ λὲς σχετικὰ μὲ τὸ μέλλον. Καὶ ρωτάω: Ἐπιτρέπονται κάτι τέτοια γιὰ ἕνα νέο μὲ τὰ δικά σου φόντα; Ὁπλίσου μὲ αὐτοπεποίθηση καὶ προχώρει.

Χάρηκα ἰδιαιτέρως ἀγαπητέ μου φίλε ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΝ. ΜΠΙΜΠΗ ποὺ πῆρα τὸ γράμμα σου.

Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ ΧΡΙΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΕ γιὰ ὅσα ὡραῖα μοῦ γράφεις στὸ τόσο εὐγενικὸ γράμμα σου. Πάντως μπορεῖς νὰ μοῦ στείλης τὴ συνδρομὴ τοῦ φίλου σου γιὰ τὸ 1952. Θὰ πάρη ὅλα τὰ τεύχη.

Εὐχαριστῶ θερμὰ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΜΕΤΑΞΑ γιὰ τὴν τόσο εὐγενικὴ ἐπιστολή σου καὶ τὶς φροντίδες σου. Χάρηκα ποὺ ἔμαθα πὼς ἡ Ντίνα Σχουλίδη εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἄριστες μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου.

Σ' εὐχαριστῶ ΦΩΤΗ ΚΑΡΑΦΩΤΙΑ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Ἂν ὑπάρχη τὸ τεῦχος ποὺ μοῦ ζητᾶς θὰ στὸ στείλω.

Μὲ συγκίνησε ὅ,τι μοῦ γράφεις ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΨΑΛΗ γιὰ τὴν προαιρετικὴ εἰσφορὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ ὅ,τι κάνεις. Καὶ βεβαίως μπορεῖς νὰ γράψης ἕναν ἄπορο καὶ συμμοριόπληκτο μαθητὴ μὲ ἐλαττωμένη συνδρομή. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ συμβουλευθῆς τὶς ὁδηγίες τῆς 2ας σελίδος κάθε πριοδικοῦ. Γιὰ κάλυμμα τοῦ 1952 δὲν σκέφθηκα ἀκόμη. Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως τί θὰ γίνη;

Χάρηκα ποὺ πῆρα μικρέ μου φίλε Ε. ΜΠΟΥΝΤΑ τὸ γράμμα σου. Καὶ τὸ μὲν 58 θὰ σοῦ σταλῆ. Τὸ 70 δὲν εἶχε κυκλοφορήσει ὅταν μοῦ ἔγραφες τὸ γράμμα σου.

Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση σ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ζητᾶς ΒΙΚ. Γ. ΣΑΜΠΑ. Γράφε τα ὅμως καὶ σὺ σὲ χωριστὸ χαρτὶ γιὰ νὰ μὲ διευκολύνης ἢ τουλάχιστο μὴ τὰ γράφης καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Σήμερα γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι ἔκατσα κι' ἔκαμα ἀντιγραφὴ τῶν ὅσων εἶχες στὴ δεύτερη σελίδα.

Λυπήθηκα πολὺ ΒΑΣΙΛΗ ΜΑΔΗ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ σὲ δῶ. Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ σὲ γνωρίσω.

Σ' εὐχαριστῶ ἀγαπητέ μου ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΕ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

Πῆρα τὰ σκίτσα ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Νῖκος Σαλονικὸς (ἄριστα), Μπουζουκοκέφαλος (πολὺ καλά), Παναγιώτης Μουντζούρης (ἔτσι κι' ἔτσι), Γ. Παπαδόπουλος (καλά), Εὐάγγελος Καλπάκας (δυστυχῶς ἐντελῶς ἀκατάλληλα γιὰ δημοσίευση), Βασίλειος Μαραντίδης (ἐπίσης ἐντελῶς ἀκατάλληλα), Ἐξάψαλμος (πολὺ καλά), Φώτιος Καραφωτιᾶς (καλούτσικα) Παν. Καψάλης (καλὰ καὶ καλούτσικα μόνο ποὺ ὅπως εἶναι χρωματισμένα δὲν δημοσιεύονται), Σ. Χαροκόπης (καλά), Β. Β. (καλούτσικα), Ν. Γιαννούλης (καλά), Ναπ. Σαΐνης (καλά).

Πῆρα τὰ «γιὰ νὰ γελᾶτε» ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Παναγιώτης Μουντζούρης, Παναγιώτης Καψάλης καὶ Κυρ. Καλπακίδης.

Πῆρα τὶς σπαζοκεφαλιὲς ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Ἀγησίλαος Παπαοικονόμου, Παν. Θ. Μουντζούρης, Π. Καψάλης, Ἀντ. Ποζάνης, Παν. Κ. Μπακόπουλος, Θεοδ. Φ. Παπαδόπουλος, Χρ. Κορέντης, Φώτιος Καστομῆτρος, Κλεάνθης Μαρκούσης, Εὔα Γκιζάνη καὶ Ἀγησίλαος Παπαοικονόμου.

Πῆρα τὶς ἀθλητικὲς συνεργασίες τῶν φίλων μου: Γεωργίου Παπαδοπούλου, Κώστα Ματθαίου, Π. Κ., Νικ. Μιχαηλίδη καὶ Κυρ. Καλπακίδη.

Ἕνας νέος μοῦ γράφει: Ἐπιβάλλω τὰς κάτωθι ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ ἐπιβάλλω θὰ πῆ ὑποχρεώνω κάποιον νὰ κάμη κάτι. Καὶ μάλιστα διὰ τῆς βίας. «Ἐπιβάλλω σὲ κάποιον νὰ σωπάση». Δηλαδὴ ὑποχρεώνω κάποιον νὰ σωπάση. Ὁ νέος ποὺ μοῦ ἔγραψε θὰ ἤθελε φυσικὰ νὰ πῆ πώς: «Σᾶς ὑποβάλλω». Δηλαδή: Ἕνας κατώτερος δίδει σὲ κάποιον κάτι ἢ τοῦ θέτει ἐρώτημα ἢ τοῦ ἀπευθύνει ἀναφοράν: Ὑποβάλλω ἐρωτήσεις. Ὑποβάλλω ἀναφοράν. Ὑποβάλλω τὰ σέβη μου!...

Ὁ ΝΙΚΟΣ ΓΕΡΟΛΑΝΔΟΣ μοῦ γράφει ὅτι ἀσχολεῖται μὲ συλλογὴν λαογραφικοῦ ὑλικοῦ. Τὸν συγχαίρω ἐγκάρδια διὰ τὴν ἐργασία του αὐτή! Ἂς μὴ λησμονῆ ὅτι ἡ ἀποθησαύρισις τοῦ λαογραφικοῦ ὑλικοῦ εἶναι μιὰ πραγματικὰ ἐθνικὴ ὑπηρεσία. Βέβαια, ὅταν λέω συλλογὴ λαογραφικοῦ ὑλικοῦ δὲν ἐννοῶ νὰ μαζεύη κανεὶς παροιμίες, ἢ παραμύθια ἢ παραδόσεις ἢ δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ ἔχουν ἤδη δημοσιευθῆ. Καὶ αὐτὴ εἶναι συλλογὴ ἀλλὰ χωρὶς ἰδιαίτερη ἀξία. Ἀξία ἔχει μιὰ συλλογὴ ἀνεκδότου λαογραφικοῦ ὑλικοῦ. Ὅσο γιὰ τοὺς νεανικοὺς συλλόγους ὁ φίλος μου Νῖκος Γερολάνδος μοῦ γράφει: «Γιὰ τὴν δημιουργία ἑτέρου συλλόγου, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Νίκου Σαμαρᾶ, ἐκ μέρους ὁλοκλήρου τοῦ παραρτήματος Σιατίστης, σᾶς λέγω ὄχι! ὄχι! ὄχι! Χίλιες φορὲς ὄχι! διότι τότε κάθε παλιὸς σύλλογος θὰ ζητήση τὰ χαμένα δικαιώματά του — καὶ δικαίως — κι' ἔτσι τὸ πρῶτον ὄνειρό σας καὶ ὄνειρον ὅλων μας δηλαδὴ ἡ ἐπίτευξη τῆς ἑνώσεως τῶν παιδιῶν θὰ σβύση. Πρὸς Θεοῦ λοιπὸν μή! Ἀκοῦστε καὶ τὴν γνώμη μας. Τώρα τὸ ὅτι ὁ «Ἑλικὼν» δὲν ἀπέκτησε πολλὰ μέλη, σ' αὐτὸ φταῖμε ἐμεῖς καὶ οἱ τοῦ Ἑλικῶνος παρὰ ἐσεῖς. Δὲν κάναμε δηλαδὴ τὴν ἀπαραίτητη προπαγάνδα στὰ παιδιὰ διὰ τῆς πεννομαχοστήλης. Ἀλλὰ πιστεύομε πὼς τὸ λάθος μας αὐτὸ θὰ τὸ διορθώσωμε σὺν τῷ χρόνῳ».

Εὐχαριστῶ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΠΟΝΑ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Πολὺ μὲ συγκίνησαν τὰ λόγια σου: «Ἔχω τὴν ὑποχρέωση νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν θαυμασμό μου γιὰ τὸ καλό σας ἔργο».

Δὲν μοῦ λέει πολλὰ πράγματα τὸ ποίημά σου «Ὁ φτωχὸς» ΓΙΩΡΓΟ ΛΟΒΕΡΔΟ.

Εὐχαριστῶ ΜΠΟΥΖΟΥΚΟΚΕΦΑΛΕ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

Εὐχαριστῶ πολὺ ΑΡΓΥΡΗ ΡΩΜΑΝΕ.

Ἐνδιαφέρουσες οἱ συνεργασίες σου ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΘΕΟΔ. ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗ.

Ὄχι, ΓΙΩΡΓΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΕ, δὲν μπορεῖς νὰ κάνης μόνος σου σινικὴ μελάνη! Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν παιδιῶν τῆς παιδοπόλεώς σας.

Χάρηκα πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις φίλε μου ΣΠΥΡΟ ΤΣΙΜΗ.

Καλὴ ἡ συνεργασία σου ΝΙΚΟΛΑΕ ΙΩΑΝ. ΠΑΤΣΑΤΖΗ.

Ἕνας φίλος μου, ὁ ΗΛΙΟΣ, μοῦ δίνει μερικὰ μαθήματα. Τοῦ ἔγραψα κάπου πὼς ὁ Φαέθων ἦταν υἱὸς τοῦ Ἡλίου. Καὶ αὐτὸς μὲ διορθώνει γράφοντάς μου: «ἂν καὶ ὁ Ἥλιος δὲν εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Φαέθονος παρὰ ὁ Ἀπόλλων». Ὄχι ἀγαπητέ μου. Βιάστηκες πολὺ νὰ μὲ διορθώσης. Ἂν ἄνοιγες ἕνα ὁποιοδήποτε λεξικὸ ἢ μυθολογία θὰ εὕρισκες ὅτι ὁ Φαέθων (γενικὴ τοῦ Φαέθοντος καὶ ὄχι τοῦ Φαέθονος — ἡ σειρά μου τώρα νὰ σὲ διορθώσω —) εἶναι υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης. Πουθενὰ δὲν ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ἂν ὁ φίλος μου Ἥλιος τὸ εἶδε πουθενὰ εἶναι λάθος. Καὶ ἂν αὐτὸς ποὺ κάνει τὸ λάθος ἰσχυρισθῆ ὅτι ὁ Ἀπόλλων εἶναι προσωποποίησις τοῦ Ἡλίου πάλι κάνει λάθος γιατὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ μυθολογία κάνει εἰδικὴ διάκριση. Ἡ συνεργασία σου καλή. Γιὰ τὰ ἄλλα περιμένω τὶς ἐνέργειές σου.

Καλούτσικα τὰ ποιήματά σου ΧΡ. ΜΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ. Γιὰ τὰ ἄλλα θὰ σοῦ γράψω.

Χάρηκα πολὺ ΑΛΕΞ. ΜΑΚΡΥΛΑΚΗ ποὺ ἔλαβα γράμμα σου καὶ εὐχαριστήθηκα ποὺ ἀσχολεῖσαι μὲ κάποια ἐπιτυχία στὴν ποίηση. Οἱ συνεργασίες σου πολὺ καλὲς καὶ δείχνουν πὼς ἀρχίζει τώρα τὸ λογοτεχνικό σου ὡρίμασμα.

Σημειώνω ΔΗΜ. ΚΟΥΡΟΥ ἐδῶ πὼς συμφωνεῖς μὲ τὸν φίλο Σαμαρᾶ γιὰ τὴν ὕπαρξη δύο συλλόγων. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῶν συνδρομητῶν Κοζάνης θὰ κάμω κάτι ἄλλο: Θὰ σημειώσω ἐδῶ ὅτι ὁ συνδρομητής μας Δημήτριος Ι. Κουροὺς (Ἁγίου Νικάνορος Κοζάνη) θέλει νὰ συννενοηθῆ μὲ συνδρομητάς μας τῆς Κοζάνης γιὰ νὰ ἱδρύσουν παράρτημα τοῦ «Ἑλικῶνος».

Εὐχαριστῶ ΚΩΣΤΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΕ γιὰ τὸ γράμμα σου.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ποίημα ποὺ μοῦ ἀπηύθυνες ΣΤΥΛΙΑΝΕ ΠΑΥΛΟΥ ΤΣΑΚΑ. Καλὸ τὸ ἄλλο σου ποίημα.

Καλὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο ΚΩΝ. Γ. ΝΤΕΜΠΟ.

Καὶ τὸ δικό σου ΜΑΡΙΑ ΔΑΛΛΑ.

Καλὰ τὰ πεζά σου ΠΕΡΙΣΤΙΚΕ.

Καὶ τὸ δικό σου Π. ΚΑΨΑΛΗ.

Τὸ ψευδώνυμό σου, γιὰ νὰ μπορῆς νὰ τὸ μεταχειρίζεσαι θὰ πρέπει νὰ τὸ ἐγκρίνης φίλε ΙΑΚΩΒΕ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΜΧΟΥΜΗ. Τὸ ποίημα «Χριστούγεννα» πολὺ καλό. Εἶναι ὅμως δικό σου;

Καλὸ τὸ πεζό σου ΚΩΝ. ΗΛ. ΚΑΛΑΠΑΝΙΔΑ.

Καλὸ τὸ «Σκλαβωμένο Ἑλληνόπουλο» φίλε μου ΚΩΝ. ΗΛ. ΚΑΛΑΠΑΝΙΔΑ. Καὶ τὰ ἄλλα σου ἐπίσης.

Ὁ ΘΕΟΔ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ μοῦ στέλνει «μιὰ σπαζοκεφαλιὰ» καὶ μὲ καλεῖ νὰ δώσω ἐγὼ τὴ λύση! Ὁ σκοπὸς ὅμως αὐτῆς τῆς στήλης δὲν εἶναι νὰ ἀπαντάω σὲ σπαζοκεφαλιές. Ὡστόσο τοῦ λέω: Μὲ βάση τὶς προϋποθέσεις ποὺ μοῦ θέτει, ἀσφαλῶς ἡ σφαῖρα δὲν πρόκειται νὰ σκοτώση τὸν ὁδηγό. Μὰ οἱ βάσεις πάντοτε εἶναι ἐσφαλμένες καὶ τὰ δεδομένα δὲν εἶναι πλήρη. Οὔτε ὀρθά! Διότι καὶ τὸ τραῖνο θὰ τρέχη διαρκῶς μὲ τὴν ταχύτητα τῶν 60 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἡ σφαῖρα δὲν μπορεῖ γιὰ κανένα λόγο νὰ διατρέχη σταθερὰ τὴν ἴδια ταχύτητα. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων ἡ σφαῖρα πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν κάννη τοῦ περιστρόφου καὶ νὰ παραμένη ἐκεῖ ἕως ὅτου πέση...

Καλὸ τὸ πεζογράφημά σου ΝΙΚΟ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ.

Καὶ τὸ δικό σου ΓΕΩΡΓΙΕ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΚΟΛΙΑΔΗΜΑ.

Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψη μου τὸ ζήτημα τῶν δεμάτων ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΣΤΑΥΡΑΤΗ. Τὸ διεβίβασα στὶς ἐντεταλμένες κυρίες.

Οὔτε κι' ἐγὼ κατάλαβα ΓΙΕ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ γιατὶ ἔγραψε σὲ σένα ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἀπὸ τὸ Ἄργος Ὀρεστικό. Θὰ φροντίσω ὅμως νὰ ξεδιαλύνω τὸ μυστήριο. «Ὁ σκύλος» σου ὄχι περίφημος.

Εὐχαριστῶ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΚΙΖΑΝΗ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Χάρηκα πολὺ ποὺ ἔμαθα πὼς ἡ ἀδελφή σου καὶ σὺ ἀριστεύσατε καὶ εἴσαστε τώρα παραστάται στὴ Σημαία τοῦ σχολείου σας. Ὄχι! Γιὰ τὶς δημοσιεύσεις σχετικὲς μὲ τὴν κίνηση τοῦ σχολείου δὲν παίρνουμε χρήματα. Καλὴ ἡ ἔκθεσή σου.

Καλὲς οἱ συνεργασίες σου ΝΑΠ. ΣΑΪΝΗ.

Καὶ οἱ δικές σου ΜΑΧΗΤΗ. Τὰ παράπονά σου γιὰ τὰ φύλλα 58 καὶ 67 τὰ διαβίβασα στὴ διεκπεραίωση.

Καλὸ τὸ ποίημά σου ΚΩΝ. ΒΑΪΚΑΣΗ.

Πῆρα τὰ «γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων μου: Σπ. Βάγια, Γεωργίου Κων. Σαουλίδη.

Πῆρα τὰ σκίτσα ποὺ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Μ. Τσαγλιώτη (καλά), Κων. Βογιατζῆ (καλούτσικα), Χρ. Σαμανίδη (καλούτσικα) Γεωργίου Μπαρμπαροπούλου (δὲν λένε πολλὰ πράγματα).

Πῆρα τὶς ἀθλητικὲς συνεργασίες τῶν φίλων μας: Γεωργίου Μπαρμπεροπούλου, Νικολάου Κρανιώτη, Νίκου Μυρσίνη, Ἀναστ. Δ. Γιαννόπουλου, καὶ Γ. Καπούση.

Διαβίβασα ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΡΜΠΕΡΟΠΟΥΛΕ τὶς ἐρωτήσεις σου στὸ «φιλοτελιστή».

Πῆρα τὶς σπαζοκεφαλιὲς ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Χρ. Σιανάβας, Βασίλειος Θωμᾶ Γαζῆς, Γεώργιος Κ. Σαουλίδης, Εὐάγγελος Χερούλης, Νῖκος Μυρσίνης καὶ Χαρίκλεια Δαμιανάκη.

Μοῦ γράφεις ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΛΟΥΣΗ ἀπὸ τὴν Καλλιπεύκη Λαρίσης: «Σᾶς ἐκφράζω ὅλο μου τὸ σεβασμὸ ἐγὼ ὁ ἄλλοτε τρόφιμος τῆς παιδοπόλεως Βόλου. Καὶ εὔχομαι πάντα νὰ προοδεύης. Καὶ ὅταν βλέπω ὅτι προοδεύης ἡ καρδιά μου πλημμυρίζει ἀπὸ ἐνθουσιασμό! Καὶ θὰ εἶμαι πάντα ὑπερήφανος διότι ἤμουν κάποτε καὶ θὰ εἶμαι καὶ εἰς τὸ μέλλον τέκνον τῆς μεγαλόστοργης καὶ εὐσπλαχνικῆς Βασίλισσας ποὺ μᾶς περιμάζεψε καὶ μᾶς περιέθαλψε μὲ τόση φροντίδα». Μπράβο. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ πλημμυρίζουν τὴν καρδιά σου, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ τρέφεις γιὰ ὅσα ἔκαμε γιὰ σᾶς ἡ Βασίλισσά μας. Τὸ «Μιὰ εὐχάριστη ἐκδρομὴ» πολὺ καλό.

Σ' εὐχαριστῶ «ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ» γιὰ τὴν ὑπόσχεση ποὺ μοῦ δίνεις ὅτι δηλαδὴ θὰ ἐργασθῆς μὲ ζῆλο γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὁ «Ζητιάνος» σου καλογραμμένος. Ἔχει μερικὲς ἀπροσεξίες ἀλλὰ δὲν εἶναι σοβαρές: Λὲς «γερνοῦν στὰ σπίτι τους», μὲ τὴν ἔννοια δηλαδὴ τοῦ γυρίζω. Γυρίζουν στὸ σπίτι τους θέλεις νὰ πῆς: Τότε ἔπρεπε νὰ πῆς «γυρνοῦν» στὸ σπίτι τους καὶ ὄχι γερνοῦν. Βέβαια οὔτε τὸ «γυρνοῦν» εἶναι πολὺ σωστό! Ἀλλὰ πιὸ σωστὸ ἀπὸ τὸ γερνοῦν. Γερνοῦν θὰ πῆ γεράζουν. Καὶ γέρνουν ἀπὸ τὸ ρῆμα γέρνω, ποὺ σημαίνει φεύγω ἀπὸ τὴν ὀρθία στάση καὶ πλησιάζω πρὸς τὸ ἔδαφος. Τὸ δένδρο ἔγειρε! Ὁ ἄνθρωπος ἔγειρε!...

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ὑποσχέσεις σου

Τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1952 πρέπει νὰ ἀνανεωθοῦν γιὰ τὸ 1953.

Δικαίωμα ἀνανεώσεως δραχ. 2.000.

Ὅποιος δὲν τὸ ἀνανεώση μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου 1953 χάνει τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήση τὸ ψευδώνυμό του. Ἀπὸ τὶς 16-2-1953 θὰ μπορέσω νὰ τὸ δώσω σὲ ὅποιο τὸ ζητήσει.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Μὰ μὴ ξεχνοῦν οἱ φίλοι μας πὼς τὸ πρώτιστο καθῆκον κάθε συνδρομητὴ εἶναι ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του. Παρακαλοῦμε θερμὰ τοὺς φίλους μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει στὶς 31-12-52 νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΓΕΩΡΓΑΝΟ. Τὸ πεζογράφημά σου καλό.

∴ Καλούτσικη ἡ ἔκθεσή σου ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΕΛΛΗ.

∴ Σ' εὐχαριστῶ ΒΑΣΙΛΕΙΕ Θ. ΓΑΖΗ γιὰ ὅλες σου τὶς φροντίδες. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν 5.000 δραχμῶν θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ἡ διεκπεραίωση.

∴ Καλὴ ἡ συνεργασία σου ΑΛΚΗ ΧΑΡΟΥΜΕΝΕ.

∴ Καλοὶ εἶναι οἱ στίχοι ποὺ μοῦ ἔστειλες φίλτατε ΚΥΡ. ΚΑΛΠΑΚΙΔΗ. Ἔχουν πολὺ χιοῦμορ καὶ δείχνουν πὼς ἔχεις ἀρκετὸ σατυρικὸ πνεῦμα! Ἀλλὰ δὰ θὰ ἤθελα νὰ δημοσιεύσω τοὺς στίχους σου μὴ μᾶς πάρουν γιά... ἐχθροὺς τοῦ στρατοῦ καὶ καθὼς ξέρεις ἐμεῖς ἀγαποῦμε καὶ τιμοῦμε τὸ στρατό. Ὡς τόσο σὰν δεῖγμα τοῦ σατυρικοῦ στίχου σου δημοσιεύω ἐδῶ τὰ δυὸ πρῶτα τετράστιχα:

Μὲς στὸ χακὶ μὲ ντύσανε
σὰν φύλλο πρασινίζω
Στῶν Γιαννιτσῶνε τὰ στενὰ
περίπολος γυρίζω!...
Καὶ ὅταν μὲ βάλανε γραμμὴ
καὶ φάλαγγα κατ' ἄνδρα
τὸ δόλιο μὲ κλειδώσανε
στοῦ πεζικοῦ τὴ Μάνδρα.

∴ Χάρηκα πολὺ ποὺ πῆρα γράμμα σου ἀγαπητέ μου ΣΠΥΡΟ ΒΑΓΙΑ (Ἄρτα) καὶ μ' εὐχαρίστηση πληροφορήθηκα πὼς ἡ κίνηση τῶν ἀναγνωστῶν στὴν πόλη σας εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητική. Ἐπίσης μὲ ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση πληροφοροῦμαι πὼς σκέπτεσθε μὲ τὸ νέο χρόνο νὰ ἱδρύσετε ἕνα μικρὸ σύλλογο ἀναγνωστῶν τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ». Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ψευδωνύμων δημοσιεύω σήμερα σχετικὴ ἀνακοίνωση. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὴν συμβουλευθῆς. Ὅσο γιὰ τὸ σύλλογο ἐπαναλαμβάνω: Προτιμῶ νὰ ἐνταχθῆτε στὸν «Ἑλικῶνα» δημιουργοῦντες τὴν Ἄρτα παράρτημα.

∴ Τὸ πεζογράφημά σου ΚΩΣΤΑ ΚΑΤΣΟΥΚΗ περίφημο.

∴ Τὸ σατυρικό σου ΒΑΣΙΛΕΙΕ ΘΩΜΑ ΓΑΖΗ δὲν εἶναι καθόλου ἄσχημα. Ἔχει ἀρκετὸ πνεῦμα. Τὰ χαλάει κάπως στὸ μέτρο.

Τί τρεμοῦλα ποὺ μὲ πιάνει
ὅταν ὁ καθηγητὴς στὸ μάθημα μὲ βγάνει κλπ.

∴ Μοῦ γράφεις ΑΡΙΑΔΝΗ ΤΖΟΥΜΑ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ:

«Ἔχω χρόνια τώρα ποὺ διαβάζω τὶς πολύτιμες σελίδες σου. Καὶ κάθε λέξη του τὴν ρουφῶ σὰν διψασμένο ἐλάφι. Βλέπω μέσα τόσο ὡραῖα πράγματα. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς πατρίδος μας τῆς πολυβασανισμένης καὶ τρισένδοξης Ἑλλάδας μας τὰ παιδιὰ γράφουν καὶ ἐντρυφοῦν στὶς λαμπρές σου σελίδες». Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

∴ Πολὺ καλὸ ΚΩΣΤΑ ΔΕΙΛΗΝΕ τὸ ποίημά σου «Νάνι - νάνι». Ἐπίσης καὶ ὁ «Πόθος» καὶ ἡ «Χαρά».

Εὐχαριστῶ Μ. ΤΣΑΓΓΛΙΩΤΗ γιὰ ὅσα ὡραῖα μοῦ γράφεις: Ἐγὼ ἀπαντῶ σὲ κάθε γράμμα φίλου μου. Γιὰ νὰ μὴν ἀπαντήσω στὸ δικό σου θὰ πῆ πὼς δὲν τὸ ἔλαβα.

∴ Ἐνδιαφέρουσες οἱ συνεργασίες σου ΝΙΚΟ ΜΥΡΣΙΝΗ.

∴ Καὶ ἡ δική σου ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟ ΙΒΑΝΣ.

∴ Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σου ἀγαπητέ μου Γ. ΣΑΟΥΛΙΔΗ. Περιμένω τὴν ἐκπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεών σου. Ἡ καταγγελία γιὰ τὸν Πανδούρη ἔχει γίνει τώρα ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό!

∴ Δημοσιεύω ἐδῶ μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ ὁλόκληρο τὸ ὡραῖο γράμμα σου ἀγαπητὴ φίλη ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗ:

«Μὲ χαρὰ πῆρα τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ εἶδα στὸ ὡραῖο αὐτὸ τεῦχος καὶ κάτι ποὺ ἰδιαιτέρως μὲ συνεκίνησε. Εἶδα τὴν μεγάλην πρόοδο τῶν Ἑλληνοπαίδων ποὺ ὁ μεγάλος ἐνθουσιασμὸς τῆς ἐθνικῆς μας ἑορτῆς τοὺς ἔκανε νὰ πετάξουν μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας τους καὶ γιὰ λίγο νὰ ζήσουν τὴν ζωὴν τοῦ ποιητοῦ, τοῦ καλλιτέχνου καὶ νὰ γράψουν τόσα ὡραῖα πατριωτικὰ ποιήματα. Πάντα μὲ συγκινεῖ νὰ βλέπω στὸ περιοδικὸ κάτι τὸ ἀξιόλογο γραμμένο ἀπὸ παιδιὰ σὰν κι' ἐμένα σχεδὸν ἡ μικρὰ ὅλλα μὲ πνεῦμα ἀθάνατο ἑλληνικὸ ποὺ δείχνει πόσους λογοτέχνας ἀξίους θὰ παρουσιάσῃ σὲ λίγο ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ γενεά. Διὰ μέσου τοῦ περιοδικοῦ μας στέλνω ἕνα θερμὸ πατριωτικὸ χαιρετισμὸν σὲ κάθε ἀναγνώστη τοῦ περιοδικοῦ, ποὺ πιστεύω τὸ διαβάζει κάθε Ἑλληνόπουλο, καὶ ἰδιαιτέρως στοὺς μικροὺς νέους - ας καλλιτέχνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Τοὺς εὔχομαι νὰ προοδεύσουν καὶ νὰ γράφουν πάντα κάτι τὸ καλλίτερο γιὰ τὴν πατρίδα μας».

∴ Ὁ φίλος μου ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΡΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ σὲ ἐπιστολή του ζητεῖ νὰ μείνη μόνο ἕνας σύλλογος. Καὶ ἡ «Μακεδονικὴ Φλόγα», νὰ ἀποτελέση τρόπον τινὰ σύλλογον τοῦ «Ἑλικῶνος». Πολὺ καλὴ ἡ μεταφορά σου.

∴ Εὐχαριστῶ πολὺ ΒΟΣΤΙΤΣΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ γιὰ τοὺς χαιρετισμούς σου καὶ τὰ καλά σου λόγια.

∴ Τὸ 60 τεῦχος ὑπάρχει ΛΑΜΠΡΟ Σ. ΝΤΟΤΣΙΑ. Κάλυμμα γιὰ τὸν τόμο τοῦ 1952 δὲν ὑπάρχει. Πάντως ὅποιος θέλει νὰ παραγγείλη,

∴ ΒΑΣΙΛΗ ΚΥΡΚΟ: Θάρρος καὶ μόνο θάρρος. Ὅσα μοῦ λὲς δὲν εἶναι ἐμπόδια γιὰ ἕνα νέο ποὺ θέλει νὰ δράση καὶ νὰ δημιουργήση. Ἡ ζωὴ ἀνήκει στοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς τολμηρούς! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν νέων συνδρομητῶν.

∴ Θὰ σοῦ σταλοῦν τὰ τεύχη ΑΛΕΞ. ΔΟΞΟΠΟΥΛΕ.

∴ Μὰ εἶναι ἁπλούστατο ΒΑΣΙΛΗ ΠΟΛΥΜΕΡΗ (Ἀγυιά). Γιὰ νὰ γραφτῆς συνδρομητὴς πρέπει νὰ στείλης τὴ συνδρομή σου ὅπως τὴν ἀναφέρουμε στὴ 2α σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο ἀποστολῆς ὁ καλλίτερος εἶναι ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή.

∴ Χάρηκα πολὺ ΣΩΤΗΡΗ ΦΑΣΟΥΛΗ ποὺ ἐπικοινωνῶ μαζί σου ὕστερα ἀπὸ τόση σιωπή. Τὰ τεύχη θὰ σοῦ σταλοῦν.

∴ Πῆρα τὶς ἀθλητικὲς πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Μ. Φ. Κ., μαθηταὶ Ἁγίου Γεωργίου Γρεβενῶν, Ἐξαγριωμένος Γάτος, Φώτιος Καραφωτιάς, μὴ ὑπογράφων ἀπὸ τὸν Πύργον τῆς Βασιλίσσης.

∴ Πῆρα τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μου: Ἐλευθερίου Δημητρίου Θεοδώρου, Λάκη Τακούλη, Γ. Κάππου, Σωτηρίου Φασούλη, Μικροῦ Μακεδόνος, Ι. Πατσιά, Κλεάνθη Μαρκούση.

∴ Πῆρα τὰ «Γιὰ νὰ γελάτε» τῶν φίλων μου: Ἐλευθερίου, Δημ. Θεοδώρου Ἀσημάκη Ν. Ἀλεξάνδρου καὶ Βοστίτσας Ἀγκαλιά.

∴ Πῆρα τὰ σκίτσα ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: Νίκος Σαλονικιὸς (καλά), Μ. Μ. (ἔτσι κι' ἔτσι), τοῦ μὴ ὑπογράφοντος φίλου ποὺ μοῦ ἔστειλε τὸ «Φάρο» (καθόλου καλό), Ἐξαγριωμένου Γάτου (καλό).

∴ Ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΕΥΚΗΣ βρίσκει πολὺ καλὴ τὴν ἰδέα γιὰ τὴν ἀνθολογία ἐμμέτρων καὶ πεζῶν τῶν νέων μας φίλων. Τὸ πεζό σου τὸ βρίσκω καλό.

∴ Μοῦ γράφεις ΓΕΩΡΓΙΕ ΚΑΠΠΟ ἀπὸ τὸ Αἴγιο: «Μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ λαχτάρα λαμβάνω τὸ περιοδικό, διότι κεντρίζει τὴν θέλησή μου τὸ πλούσιο καὶ ἐκλεκτὸ περιεχόμενό του. Κάθε τι ποὺ εἶναι γραμμένο μὲ συναρπάζει καὶ μὲ μαγεύει. Ἡ ὄψη του μόνο, μαρτυρεῖ ὅτι εἶναι περιοδικὸ ποὺ σκοπὸν ἔχει νὰ μορφώση τὴν Νεολαία. Δροσίζει καὶ εὐχαριστεῖ τὸν νέον ποὺ τὸ μελετᾶ. Σὲ σᾶς, ἀγαπητοὶ ἐκδόται, ἀξίζουν οἱ ἔπαινοι, διότι ἀγωνίζεσθε νὰ μορφώσετε ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς τὴν Νεολαία τῆς Ἑλλάδος».

∴ Σ' εὐχαριστῶ Ν. ΚΟΥΡΤΑΛΙΔΗ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

∴ Πολὺ καλὲς οἱ συνεργασίες σου ΒΟΣΤΙΤΣΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ.

∴ Καλὴ ἡ συνεργασία σου ΑΛΦΑΒΗΤΑΓΑΜΑΔΕΛΤΑ.

∴ Καὶ οἱ δικές σου ΣΩΤΗΡΗ ΦΑΣΟΥΛΗ.

∴ Ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ τὰ ποιήματά σου ΠΑΝ. Κ. ΚΑΠΑΤΣΩΡΗ.

∴ Καὶ τὸ πεζό σου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΕ ΣΜΑΡΟΠΟΥΛΕ.

∴ Καλὴ ἡ ἐπιστολή σου ΑΝΤΩΝΙΕ ΠΑΡΟΥΤΣΑ.

∴ Μὰ μιὰ στιγμὴ ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΑ (Σουφλὶ) μοῦ παρουσιάζεις γιὰ δικά σου δυὸ ποιήματα: Τὰ δημοσιεύω ἐδῶ. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως πὼς κάπου τὰ ἔχω ξαναδιαβάσει:

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

(Εὔθυμος μονόλογος γιὰ ἀγόρι)
Στὰ μαθήματα νὰ εὕρω
δὲν μπορῶ λογαριασμό.
Ἡ Ἀνάγνωσις ἐν πρώτοις
μὲ πειράζει στὸ λαιμό.
Ἔπειτα. Πῶ πῶ τί εἶναι
καὶ ἡ Ἀριθμητικὴ
ποὺ μοῦ σπάει τὸ κεφάλι
ἴσαμε νὰ πῆς κουκκί.
Μὰ καὶ τί νὰ τὶς ζηλέψω,
δὲν μπορῶ καὶ νὰ χωνέψω
Φυσική, Γραμματική.
(Μὲ παράπονο):
Ἄ! ποιὰ εἶναι ἀπὸ τὶς δυὸ
περισσότερο κακή;
(Σοβαρά):
Τέλος τὴ Γεωγραφία
τὴ μαθαίνω μὲ τὴ βία
σᾶς τὸ λέω σοβαρά,
πὼς τὴ βλέπω ὅπως βλέπει,
ἂν ὁ λόγος ἐπιτρέπει,
κάθε νύφη πεθερά.
Τσιγγανοπούλα (Σουφλὶ)

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ἡ μαμὰ τοῦ κάβουρα
εἶπε κάποια μέρα
στὸ παιδί της «Πῶς λοξὰ
περπατεῖς στὴν ξέρα;».
Κι' εἶπε τὸ παιδάκι της:
«Ἄκουσε, μαμά μου,
ἀπὸ σένα τὄμαθα
τὸ περπάτημά μου».
Τσιγγανοπούλα (Σουφλὶ)

Ὅσο γιὰ τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ ποὺ μοῦ λὲς θὰ φροντίσω νὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους.

∴ ΠΑΝΟ ΜΠΑΣΚΟΥΤΑ (Κόρινθος): Στὴν ἐρώτησή σου ὁ Φιλοτελιστὴς σοῦ στέλνει τὴν παρακάτω ἀπάντηση: «Ἀπὸ τὰ γραμματόσημα ποὺ ἔχεις συγκεντρώσει νὰ χωρίσης ἀπὸ ἕνα καθαρὸ καὶ γερὸ ἀπὸ κάθε εἶδος. Τὰ ὑπόλοιπα μπορεῖς νὰ τὰ ἀνταλλάξης μὲ ἄλλα γραμματόσημα ποὺ λείπουν ἀπὸ τὴ συλλογή σου ἢ νὰ τὰ πουλήσης. Ἡ σειρὰ τῶν Ἡρώων τοῦ 1821 τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν «Ἑκατονταετηρίδος» στοιχίζει σφραγισμένη 45.000 δραχ. καὶ ἀσφράγιστη 70.000 δραχ. ἐπὶ πλέον δραχ. 2.000 διὰ ταχυδρομικὰ συστημένης ἐπιστολῆς. Ἐμβάζοντες τὴν ἀξίαν εἰς τὸν κ. Μιχαὴλ Τζιβόγλου, Κάνιγγος 12 β, Ἀθῆναι καὶ θὰ τὴν λάβετε».

∴ Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ΛΑΚΗ ΤΑΚΟΥΛΗ γιὰ ὅ,τι μοῦ γράφεις στὸ γράμμα σου. Ἡ συνεργασία σου ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα.

∴ Πολὺ μὲ ἱκανοποιοῦν οἱ συνεργασίες σου ἀγαπητέ μου φίλε ΘΑΝΕ ΠΑΣΧΟ (Ἔδεσσα). Καὶ δημοσιεύω ἐδῶ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ποιήματά σου:

ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑ...

Ἀνέγγιχτη ἀπ' τὶς μάνητες, φαντάζεις φωτο-(χτίδα,
Πατρίδα μου Ἑλλάδα!
Ἡ φήμη σου κοσμάκουστη θριαμβικὴ ἀψίδα
σοῦ στήνει εἰς τὸ Πάνθεον τῆς γῆς τῶν ἀθανάτων!
Σὲ ζῆ — σοφὴ Παλλάδα!
ἡ ρώμη σου, π' ἀνασκιρτᾶ τὴν μέρα τῶν θαυμάτων!
Τῆς δόξης σου ἡ θαλπωρὴ κι' ἀπ' τὰ παληὰ τὰ (χρόνια!
Ἡ νίκη — Ἑστιάδα!..,
ποὺ πάντα στὸ βωμό σου ὀρθή, σὲ διακονεῖ αἰώ-(νια!...

∴ Ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΛΙΑΛΙΑΤΣΗ τὸ ποίημά σου. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὡδή... σιδηρόδρομος. Ἀποφεύγετε πρὸς Θεοῦ τὰ σχοινοτενῆ. Προτιμᾶτε τὰ μικρὰ - μικρὰ καὶ ὡραῖα.

∴ Πῆρα τὶς ἀθλητικὲς πληροφορίες τῶν φίλων μας: Ἀσημάκη Ν. Ἀλεξάνδρου, Ν. Κωνσταντινίδη, Α. Φάκα.

∴ Ὁ Πρόεδρος τοῦ «Ἑλικῶνα» Π. Παπαδάκης μοῦ στέλνει τὴν παρακάτω ἐπιστολή:

«Τελευταῖα πολλοὶ συνεργάται τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ» καὶ ἰδιαιτέρως παληὰ μέλη τῶν «Δάδων» σᾶς στέλνουν ἐπιστολὲς στὶς ὁποῖες ἀναφέρουν ὅτι δῆθεν τὸ ἔργον τοῦ «Ἑλικῶνα» ἀπέτυχε κ.λ.π. Ἀναλυτικὰ γιὰ τὸ δῆθεν σφάλμα μας ἀπαντήσαμε μὲ γράμμα μας τῆς 22 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. στὸν Γ. Τριανταφυλλόπουλο, ὁ ὁποῖος μίλησε καὶ περισσότερο συγκεκριμένα. Θὰ θέλαμε ὅμως μιὰ καὶ συνεχίζονται νὰ καταφθάνουν ἐπιστολὲς μὲ ἐπιθετικὸ κατὰ τοῦ «Ἑλικῶνα» περιεχόμενο νὰ βάλουμε μερικὰ πράγματα στὴ θέση τους ἀφοῦ σὰν διοικοῦντες τοῦ «Ἑλικῶνα» ἔχουμε τὶς περισσότερες εὐθύνες γιὰ τυχὸν ἀποτυχία τοῦ ἔργου του.

Πρῶτα - πρῶτα ὁ «Ἑλικῶνας» δὲν ἀπέτυχε. Γιατὶ χάραξε μιὰ γραμμὴ καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν γραμμὴ δρᾶ καὶ κινεῖται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ χρόνος τῆς ἱδρύσεώς του — τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους — ἦταν ἡ πιὸ ἀκατάλληλη περίοδος γιὰ ἵδρυση συλλόγου, τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλοι ὅσοι θὰ μποροῦσαν κάτι νὰ βοηθήσουν ἔφευγαν γιὰ τὶς ἐξοχὲς καὶ μιὰ γενικὴ χαλάρωση παρετηρεῖτο ἀκόμη καὶ σὲ ὠργανωμένους ἀπὸ χρόνια συλλόγους. Κι' ὅμως, ὁ «Ἑλικὼν» ἔχοντας ν' ἀντιμετωπίση ὅλες τὶς ἀντιξοότητες καὶ μεταξὺ αὐτῶν — μὲ πίκρα μεγάλη τὸ σημειώνουμε αὐτὸ — τὴν ἄρνηση — ὅπως πολὺ σωστὰ γράφετε — ὅλων σχεδὸν τῶν δημιουργικῶν στοιχείων τοῦ περιοδικοῦ, καὶ τώρα τελευταῖα καὶ τὴν ἀνοιχτὴ ἐπίθεσή τους. Πάλαιψε καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάτι πέτυχε. Μπορεῖ τώρα νὰ λέγεται σύλλογος. Γιατὶ ἔχει μέλη. Ἔχει πρόγραμμα καὶ τὸ πρόγραμμά του θὰ πραγματοποιηθῆ, γιατὶ οἱ νέοι ποὺ ἀπαρτίζουν τὸν σύλλογο ἔχουν κέφι γιὰ δουλειὰ καὶ τὰ μέσα ποὺ λείπουν θὰ βρεθοῦν, γιατὶ τὶς ψυχὲς ὅλων ἀνεξαιρέτως τὶς κεντρίζει ἕνας πόθος, μιὰ ἐπιθυμία, μιὰ εὐγενικὴ ἐπιδίωξη: νὰ δοῦν τὸν «Ἑλικῶνα» ὅπως τὸν φαντάσθηκαν, νὰ δοῦν τὸν «Ἑλικῶνα» ὅπως τὸν φαντασθήκατε καὶ Σεῖς κ. Μεταξᾶ, μεγάλον, δημιούργημα, πρωτοπόρο ἕναν καινούργιο Παρνασσό. Καὶ θὰ τὸ πετύχουν. Γιατὶ ἔχουν μαζί τους τὸ Χριστό. Γιατὶ προσβλέπουν σὲ μιὰ καινούργια Ἑλλάδα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια κ. Μεταξᾶ, πού, δυστυχῶς, παραβλέπουν οἱ ἀγαπητοί μας φίλοι. Ἀλήθεια ποὺ μικρό, ἐλάχιστο δεῖγμα, εἶναι τὸ ὅτι, ἔστω κι' ἂν κινήθηκαν μόνο 3 — 4 ἄνθρωποι τὸ καλοκαίρι — ὅταν οἱ ἄλλοι ἔλειπαν — ὁ «Ἑλικὼν» κάτι ἔκανε; Διωργάνωσε καὶ ἔδωσε μιὰ λογοτεχνικὴ διάλεξη, ἐξέδωσε τυπωμένο περιοδικό, ἔκανε δυὸ διαγωνισμούς, ἄρχισε ἑβδομαδιαῖες συγκεντρώσεις μελῶν μὲ συζητήσεις ἐπὶ διαφόρων συλλογικῶν ζητημάτων, ἄρχισε τὴ διοργάνωση παραρτημάτων σὲ ἀρκετὲς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, βοήθησε τὸν ἀγῶνα τῶν Κυπρίων γιὰ τὴν Ἕνωση, μὲ τὶς μικρές του δυνάμεις, ἐκτυπώσας σχετικὴ προκήρυξη, ἔκανε τὴν προεργασία γιὰ τὴν ἐξόρμηση τῆς ἀρχομένης ἐντὸς ὀλίγου περιόδου καὶ γενικὰ προσ-

(Δικαίωμα καταθέσεως ψευδωνύμου: δραχμὲς 2.000. Δημοσιεύσεως ἀγγελιῶν 100 δραχμὲς ἡ λέξη).

1812. (36 - 24). Πολλοὶ προσπαθοῦν μὲ μακροσκελεῖς καὶ χωρὶς περιεχόμενο ἀγγελίες νὰ σᾶς πείσουν νὰ τοὺς ψηφίσετε. Προσοχή, λοιπόν! Μὴν ἀκοῦτε αὐτοὺς τοὺς ψηφοθῆρες τῆς «Πεννομαχόστηλης» καὶ δώσετε ὁλόψυχα καὶ χωρὶς φόβο τὴ ψῆφο σας στὸν ΣΑΛΟΝΙΚΙΟ.

Νῖκος Σαλονικιὸς

1813. ΘΕΑΜΑΤΑ: Θέμης Βραβᾶς = Ἀγάνωτος Τσέντζερις, Ἄγγελος τοῦ Φωτὸς = Σιγὰ μὴν... πέσης..., Μαῦρος Πειρατής, Καραβάνι τοῦ Θανάτου, Ὑπεράνθρωπος, Ὑπερέλληνας = Λεγεὼν τῶν Κολασμένων, Ἥρωας Κορέας = Μιὰ θέση καὶ... φεύγομε!...

Εὐζωνοπούλα - Σαλονικιὸς
(ἡ ἀτρόμητη δυαρχία)

1814 (36—25). Ἡ ΑΕΚ ἡ τρισένδοξη
τῶν Ἀθηνῶν καμάρι
θὰ πάρη τὸ πρωτάθλημα
γιατ' εἶναι παληκάρι.

Καρμανιόλας

1815. Ἤθελε κι' ὁ Νιόνιος μας
νὰ μπῆ στὴν χορωδία,
μὰ ὁ καλός μας χορωδὸς
τὸν πᾶ στὴν κοροϊδία.

Καρμανιόλας

.1816 (36—26). Προκηρύσσω διαγωνισμὸν μὲ θέμα «Μιὰ ἐκδρομὴ» ἀπαστείλετέ τη στὴν σύστασιν Γεώργιον Λοβέρδον Βαθὺ Ἰθάκης. Δικαίωμα συμμετοχῆς 1.000 δρχ. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου.

Σεζὰμ

1817) (36—26). Ἀρτινοπούλα νὰ χαρῶ τὸ κίτρινο μάλλινο ζακετάκι. Τί λὲς γιὰ δυὸ λογάκια;

Βαρῶνος Χ.

1818. Ἁγνὸ Ἑλληνόπουλο ἀλληλογραφοῦμε;

Βαρῶνος Χ.

1819. Θερμοαντιχαιρετῶ ἁγνὸ Ἑλληνόπουλο καὶ σ' εὐχαριστῶ (1673) καὶ παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ ἂν καὶ εἶναι φίλος μου.

Βαρῶνος Χ.

1820 (36—28). ΔΩΡΑ ΜΑΥΡΟΥ ΠΑΝΘΗΡΑ
Στὸν Μαῦρο Πειρατὴ νὰ γυρίση στὴν Μαλαϊκὴ νὰ μαυρίση πιὸ πολὺ καὶ μετὰ ἂς μονομαχήσωμε στὴν Ἀφρική.

Μαῦρος Πάνθηρας

1821. Καὶ στὴν γόησσα Ζελίνα μιὰ τσουκνίδα ἀπ' τὴ Φλωρίνα μιὰ ξεροψημένη ρέγγα.

Μαῦρος Πάνθηρας

1822 (36—29). Στοὺς φανατικοὺς φίλους μου: Ἀηδονάκι, Ἀρκάδι, Βαλεντῖνο, Αἰώνιο Μαθητή, Κ. Τριαντάφυλλο, Λεονάρδο ντὰ Βίντσι, Μ. Αἰγιώτισσα, Μιχαηλίδη, Μπουζουκοκέφαλο, Π. Τεμπέλη, Ρομπὲν Δασῶν Σκακιστὴ κλπ. κλπ. κλπ.
Γειὰ χαρά σας φιλαράκοι! Γειά σας ρὲ παιδιά μου φίνα, ποὺ μ' ἀγάπη καὶ συμπάθεια μοῦ καλμάρατε τὴν πεῖνα, μὲ τὰ ὡραῖα σας τὰ λόγια ποὺ μὲ κάνατε νὰ κλείσω γιὰ τοῦ... λόγου σας τὸ στόμα κι' ἔτσι πιὰ νὰ μὴ σᾶς βρίσω!!...

Ἐξάψαλμος

1823. Πρέπει ἀπὸ δῶ νὰ φύγουν οἱ στρυφνοὶ...
(λιμοκοντόροι
καὶ οἱ τόσοι τζιτζιφιόγκοι ἀπ' τῆς πέννας μου
(τὸ δόρυ!...
Μὰ ἐσεῖς, παιδιά μου φίνα, ποὔχετε τρανὴ ἀξία
μέσα στὴν καρδιά μου μπῆτε, ὡς νὰ πάθετ' ἀ-
(σφυξία!

Ἐξάψαλμος

1824. Ἡ ἀγάπη σας μοῦ δίνει... πεννομαχικὰ
(φτερὰ
καὶ ἡ θρυλική μου γλῶσσα ἔχει ἐφόδια γερά!
Μὰ ὁ νοῦς μου ὁ κακομοίρης θέλει λύσει σ' ἕνα
(γρῖφο:
«Ἄραγε, ρὲ πονηρούλια, μοῦ χαρίσατε τὴν ψῆφο;»

Ἐξάψαλμος

1825 (ο.αωιζ). Χαιρετῶ ὅλους τοὺς Ἠπειρῶτες.

Τρίπλεξ ὁ ἀόρατος

1826. Ἁγία Μαῦρα γιατί αὐτὴ ἡ σιωπή; φοβᾶσαι τὸν Βαρῶνο Χ.; Θάρρος! Θάρρος! κι' ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι.

Τρίπλεξ ὁ ἀόρατος

1827' Πεννομάχοι θὰ δράσω ἀοράτως.

Τρίπλεξ ὁ ἀόρατος

1828 (36—30). Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους - ες. Ἐλᾶτε, Κ. Τριαντάφυλλο, Κρινάκι τῆς Αὐγῆς. Βαλεντῖνο, Ψάλτη τῆς Ἀγροτιᾶς, Πινόκιο, γράφετε: Βασίλειον Χρισ. Μάδην Παιανία Ἀττικῆς.

«Μαῦρος Κουρσάρος»

1829 (36—31). Πρωτομπαίνοντας στὴ πεννομαχόστηλη χαιρετῶ ὅλους - ες ἰδιαιτέρως Ντολορὲς καὶ Φάρο Ἀρετῆς.

Ξανθιὰ Ὀλλανδέζα

1830 (36—32). Ἐπανερχόμενος χαιρετῶ ὅλους καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ Ἀθηναιοπειραιώτας - τισσες Γράψτε: Μπακόπουλον Παναγιώτην Κρέσταινα.

Στέφανος Μυρσίνης

1831 (ὁ ἄωκε). Χαιρετῶ ὅλους τοὺς Ἀρτινοὺς ἰδιαιτέρως Ἁγνὸ Ἑλληνόπουλο, Ἀρτινοπούλα, δυὸ ἀλητάκια.

Ἀγρίμι τῆς Πάμπας

1832 (36—33). Πεννομάχοι! Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀπουσία μου τόσον καιρό. Εἶχα ἀπεργία...

Μαχητὴς

1833. Διὰ τῆς πεννομαχόστηλης χαιρετῶ τοὺς Κατεπάνω, Ν. Σαλονικιό, Ρεμῆ, Ν. Γερολάνδο, Φ. Ἱππότη, Σπίθα, Μπούλη, Δύο σοφούς, Γιὸ τῆς Πίνδου.

Μαχητὴς
(Ἑλικῶνος)

1834. Α. Μαθητὴς = Θέατρον Σκιῶν — Καραγκιόζης. Π. Ντεμπέλης = ἀνοησία σὲ τετράγωνο. Γκῶρντον Ρὲξ = Ποιητὴς ὁ Νέρων.

Μαχητὴς

1835. Πινόκιο! Μὲ συγχωρεῖς σὲ πῆρα γιὰ πινάκιον. Πάντως ὅμως συμφωνῶ μαζί σου(1639). Ἀλλὰ τί ἔγινε; Σὲ σταυρώσανε;

Μαχητὴς

1836 (35—26). ΘΕΑΜΑΤΑ: Καρμανιόλας = Πρὸ παντὸς... ψυχραιμία. Ντορεμῆς = Ὡρκίσθηκα ἐκδίκηση. Ν. Γερολάνδος = ὁ Βαφτιστικός. Δυὸ Μαθηματικοὶ καὶ Σαλονικιὸς = Ἀμπὸτ καὶ Κοστέλλο συναντοῦν τὸν... Ἀόρατο ἄνθρωπο. Φουρτουνιασμένο Πέλαγος = ὁ Ἄλλος.

Εὐζωνοπούλα - Σαλονικιὸς
(τὸ θρυλικὸ ντουέττο)

1837. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποστήριξη, καλοί μου, Πάνθηρα, Ρομφαία. Πιστεύω νὰ σᾶς μιμηθοῦν κι' οἱ ἄλλοι καὶ δώσουν τὴ ψῆφο τους.

Νῖκος Σαλονικιὸς

1838. Μακεδόνες! Χρέος σας νὰ ψηφίσετε Νῖκο Σαλονικιό. Σαλονικιός! Σαλονικιός!

Σαλονικιὸς

1839 (35—26).
Κουκουναροθρεμμένος
ψευδώνυμο ὅλο μένος
ἔχω τὸ σῶμα στρουμπουλὸ
μάγουλα σὰν φιρίκι
κανεὶς δὲν μὲ γνωρίζει
μόν' ὁ ξανθὸς ὁ Μίκυ.

Κουκουναροθρεμμένος

1840. Ὕστερα ἀπὸ ὀλιγόμηνη ἀπουσία μου ἀπὸ τὸν πεννομαχικὸ κύκλον, ἐπανέρχομαι τώρα στὴν κίνηση γεμᾶτος κέφι.

Ξανθομίκυς

1840 α). Χαιρετῶ: Μ. Πειρατήν, Κ. Δειλινό. Τροβαδοῦρον, Κουκουναροθρεμμένον. Ἀντιχαιρετῶ: Ἐξάψαλμον, Ξανθὴ Μπουκλίτσα, Νίκη Σεραφετινίδου γειὰ χαρά.

Ξανθομίκυς

1841. Κεραυνὲ γειά σου. Εἶσαι καλὰ παιδί μου; Δόξα τῷ Θεῷ ἔ; Πρόσεξε!!! Ξέχασες νὰ βάλης μιὰ ὀξεία, ποὺ ἔχεις τὰ μάτια σου, δὲν προσέχεις χρυσό μου λιγάκι ὅταν ἀντιγράφης... Καλὰ τὰ γράφει...ἡ «Ζωὴ τοῦ Παιδιοῦ», ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων», ὁ «Θησαυρός», Ἄκουσέ με. Ὅταν δὲν ἔχεις κανένα τόμο ζήτησε ἀπὸ τὸ χαρτοβιβλιοπωλεῖον κ. Σιτσάνη ἢ εἰδοποιεῖς ἐμένα νὰ φροντίσω. Σύμφωνοι; Περιμένω...

Ξανθομίκυς

1842. Θανάση Μπέμπη, Μυτιληναῖε Ὀλυμπιακὲ (μπράβο σου), Πιττακὲ Μυτιληναῖε τί γίνεσθε βρὲ παιδιὰ χαθήκατε...

Ξανθομίκυς

1843. Κεραυνὲ (Σταῦρος Ἀλεξέλλην) γιατί μὲ πέρασες γιὰ κανένα νήπιο καὶ μωρό, νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ τὸν μπέμπη σου τὸν ἐξάδελφόν σου τῶν 7 ἐτῶν Δημητράκη Ζαλούμην, Κυκλάδων 41, Μυτιλήνη ἢ ἔχετε συνεργασία στὴν ἀντιγραφὴ μὲ τὸν μπέμπη σας. Δῶσε χαιρετισμοὺς στὸν Θ. Μπέμπη (Ν. Χ.), Χ. Δρόσον (Κ. Μ.), οἱ ὁποῖοι εἶναι συμμαθηταί σου. Καταλαβαρδοῦγκος;

Γ. Δαρίβας

1844 (35—27) Θερμοχαιρετῶ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Ζηροῦ. Εὐάγ. Παπαγγέλη καὶ Γρ. Παππᾶ σᾶς ἀπάντησα.

Ρὸζ Μαργαριτάρι

1845 (35—28)
Εἶμαι ἔξυπνο παιδὶ
κι' ὅλους σᾶς χαιρετῶ
καὶ γιὰ τὸ δημοψήφισμα
τοὺς ψήφους σας ζητῶ.

Μαῦρο, μαῦρο στὴν ἀράδα
σ' ὅλους τοὺς μπογιατζῆδες
Ἐξάψαλμο καὶ Ρενουὰρ
Καπετάνω καὶ Ρεμῆδες.

πάθησε νὰ ὑπερπηδήση ἐμπόδια, ἐμπόδια ποὺ θὰ σύντριβαν ἀσφαλῶς ἕναν «ἀποτυχημένο» σύλλογο, ὅπως θέλουν νὰ ὀνομάζουν τὸν «Ἑλικῶνα». Ἀκόμα κάτι πρὶν τελειώσουμε: Κάνει λάθος ὁ φίλος μας Ἀρκάδι ὅταν νομίζη ὅτι ὁ «Ἑλικὼν» δὲν ἔχει οὔτε δέκα μέλη, γιατὶ μόνο στὴν Ἀθήνα ἔχει 25 — 30 μέλη, ἐνῶ στὶς ἐπαρχίες ἔχει τουλάχιστον ἄλλα 60 — 70 μέλη μὲ προοπτικὴ αὐξήσεως στὸ διπλάσιο ἐντὸς ἑνὸς μηνός».

⁂ Εὐχαριστῶ πολὺ ΑΧΙΛΛΕΑ ΒΥΤΑΝΙΩΤΗ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ἄλλης δηλώσεως. Εἰς τὸ γράμμα ὅμως δὲν ὑπῆρχε χρῆμα.

⁂ Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ Π. Θ. ΓΡΕΝΤΖΟ γιὰ τὸ ὡραῖο σου γράμμα καὶ τὶς φιλικές σου φροντίδες.

⁂ Πῆρα τὰ σκίτσα τῶν φίλων μου: Ἀσημάκη Ἀλεξάνδρου (ἔτσι κι' ἔτσι) Ἐξάψαλμου (πολὺ καλά. Μπράβο).

⁂ Πῆρα τὶς ἀθλητικὲς συνεργασίες ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου: ΕΦ., ΜΚ., καὶ Κλεάνθης Μαρκούσης.

⁂ Πῆρα τὰ «γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων μου: Ἀθ. Λουλούδη, καὶ Ἀργυρίου Γκρέκου.

⁂ Πῆρα τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μου: Πέτρου Μπαρακίτη, καὶ Ἀγησιλάου Παπαοικονόμου.

⁂ ΑΓΗΣΙΛΑΕ ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, μὲ ρωτᾶς γιὰ τὶς συνδρομές; Ἀλλὰ γράφω σὲ κάθε φύλλο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πάντως σοῦ λέω: Ἡ συνδρομὴ γιὰ τοὺς συμμοριόπληκτους εἶναι 10.000. Γιὰ τοὺς ἄπορους ἁπλῶς 15.000.

⁂ Πολὺ καλὲς οἱ συνεργασίες σου ἀγαπητέ μου ΕΞΑΨΑΛΜΕ.

⁂ Προκαλεῖ ἐνδιαφέρον ἡ περιγραφή σου ΔΙΑΒΑΤΗ Κ.Κ. «Ἐκδρομὴ σὲ βουνοκορφές».

⁂ Ἂν οἱ στίχοι ποὺ μοῦ στέλνεις ΑΡΓΥΡΙΕ ΛΟΥΚΑ ΓΚΡΕΚΟ (Ἀταλάντη) εἶναι τὸ πρῶτο σου ποίημα, αὐτὸ θὰ πῆ πὼς θὰ κάμης προόδους στὴν ποίηση.

⁂ Εὐχαριστῶ πολὺ Δήμητρα Σιδέρη Μαραγκόζη καὶ Βασιλικὴ Παν. Θεολόγου γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα, ποὺ ἕνα μέρος του ἀντιγράφω ἐδῶ, μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση.

«Εἴμαστε κι' μεῖς δυὸ θερμὲς ἀναγνώστριες τοῦ ἀγαπημένου περιοδικοῦ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ». Ζήσαμε 4 χρόνια στὶς παιδοπόλεις γεμᾶτα χαρὰ καὶ εὐτυχία. Τώρα βρισκόμαστε καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα σὲ μιὰ ἐπαγγελματικὴ σχολὴ τοῦ Ἐράνου τῆς Βασιλίσσης».

⁂ Μοῦ γράφεις ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΡΑΓΚΟΖΗ:
«Λυπούμαστε πολὺ ποὺ ἀποκαλύπτομε δυὸ ἀντιγραφεῖς Ἀλέξανδρο Μακρυλάκην καὶ Ἀντώνιον Παπατέλην, μαθητὰς γυμνασίου Σουφλίου. Τὸ ποίημα «Ὁ Νικολάκης» ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ τεῦχος 68 εἶναι ἀντιγραφή. Τὸ διάβασα στὸ περιοδικὸ «Ἐρυθρὸς Σταυρὸς» ὅταν ἤμουν στὴν παιδόπολη, καὶ μάλιστα τὸ εἶχα μάθει σ' ἕνα μικρὸ παιδάκι καὶ τὸ ἀπήγγειλε. Δὲν θυμοῦμαι σὲ πιὸ τεῦχος».

Διάβασα μὲ ἰδιαίτερη θλίψη αὐτὴ τὴν κατηγορία. Καὶ περιμένω ἐξηγήσεις ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν παλιό μου φίλο τὸ Μακρυλάκη.

⁂ Μὰ εἶναι δικό σου τὸ ποίημα αὐτὸ ποὺ μοῦ στέλνεις μικρή μου φίλη ΜΑΙΡΗ ΝΙΚΟΛΑΐΔΟΥ; Ἂν ναί, τότε θὰ γίνης μεγάλη ποιήτρια μιὰ μέρα. Χαίρω πολὺ ποὺ πρωτοπαίρνω γράμμα σου.

⁂ Καλούτσικο τὸ ποίημά σου μικρή μου φίλη ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΔΟΥ. Μὲ χαρὰ κάνω τὴ γνωριμία σου.

⁂ Καὶ τὸ δικό σου ποίημα καλούτσικο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΑΝΔΡΕΑΝΙΔΗ. Μὲ χαρὰ μαθαίνω πὼς εἶσαι ἕνας πολὺ καλὸς μαθητής. Ἔτσι εἶναι;

⁂ Ὄχι ὅπως τὸ περίμενα τὸ ποίημά σου ΛΑΚΗ ΓΚΟΝΟΠΟΥΛΕ - ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ.

⁂ Πολὺ καλὴ καὶ ἡ ἔκθεσή σου καὶ τὰ σκίτσα ποὺ τὴν συνοδεύη ἀγαπητή μου ΜΑΡΙΑ ΣΤΕΦΟΥ.

⁂ Καλὲς οἱ συνεργασίες σου ΠΕΤΡΟ ΜΠΑΡΑΚΙΤΗ.

⁂ Ὁμολογῶ ἀγαπητὲ ΗΛΙΕ δὲν ἀντελήφθην ἂν ἡ ἐπιστολή σου γράφεται σοβαρὰ ἔτσι ἢ προσπαθῆς νὰ κάμης πνεῦμα. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ἂν δὲν προσπάθησες τὸ πρῶτο δὲν πέτυχες τὸ δεύτερο: Δι' ὃ καὶ δημοσιεύω ἐδῶ ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολή σου:

Καρδίτσα τῇ 21)11)52. Κύριε Μεταξᾶ Ὁ Ἥλιος ἀναφέρει: «Ἡ ὑπ' ἐμοῦ ἀναληφθεῖσα ἔκθεσις τοῦ Φθινοπώρου συνετάχθη καὶ ἀποστέλλεται ὑμῖν ὑπὸ τὸν τίτλον «φθινόπωρο καὶ ζωή». Ἂν ἡ δημοσιευσίς της δὲν θέλει γίνει λόγῳ τοῦ μεγέθους της, δημοιεύσατε αὐτὴν διὰ στοιχείων τῶν 6' Ἕτερον, ἑκάτερον, οὐδέν. Ἡσυχία, τάξις, ἀσφάλεια καθ' ἁπαξάπασαν τὴν χώραν». Ταπεινὸς τῆς Σῆς Μεγαλειότητος ὑπήκοος. Ὁ Ἥλιος».

Θέλεις λοιπὸν νὰ κάμης πνεῦμα; Θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ πῶ πὼς τὰ καταφέρνεις πολὺ πολὺ ἄσχημα.

Ὅσο γιὰ τὸ πεζό σου, θὰ ἦταν πολὺ καλὸ ἂν εἶχε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μερικὰ «ἄνοστα» παραγεμίσματα. (Μοῦ συγχωρεῖς τὴν αὐστηρότητα). Ἀλλὰ ἔχουμε ἐπαρκῶς ἐξηγηθῆ. Θέλεις νὰ γίνης δημοσιογράφος, προτοῦ λοιπὸν βλέπεις τὰ χειρόγραφά σου νὰ παίρνουν τὴν πρὸς τὸν κάλαθον ἄγουσαν, φρόντισε τουλάχιστο νὰ μάθης μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ εἶναι πολὺ χρήσιμα στὸ μέλλον.

Ἀπάντησι σ' ὅλες τὶς ἐπιστολὲς ποὺ εἶχα στὰ χέρια μου μέχρι τὰς 25 Νοεμβρίου.

Μαῦρο πιὸ πολὺ ἀκόμη
στὴ γριὰ τὴ Ντολορὲς
τί τοὺς θέλουν θὰ τοὺς ψήφους
οἱ φαφοῦτες κι' οἱ γκαβές;

Μαῦρο σ' ὅλους
ἄσπρο σὲ ἕνα
μόνο εἰς τὸν ΠΕΝΝΟΜΑΧΟ
καὶ σὲ ἄλλονε κανένα.
῞Ολοι ἐμένανε ψηφῖστε
Πεννομάχο στὴ γραμμὴ
Πεννομάχο μονοκούκι
πρῶτος ὁ ΠΕΝΝΟΜΑΧΟΣ νὰ βγῆ.

Πεννομάχος

1846. Προσεχῶς οἱ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ μιὰ νέα πρωτοτυπία. Δυστυχῶς δὲν ἀλληλογραφῶ 'Αηδονάκι (ψήφισέ με). Γιατί Σκακιστὴ τόσες κρύες ἀγγελίες; Στὸ δημοψήφισμα φίλοι καὶ ἐχθροὶ ζητῶ... σταύρωμα. ῎Ας μὴ ξεχαστῆ λοιπὸν ὁ

Πεννομάχος

1847 (36—45). Μικρὴ Ποιήτρια ἔγραψα καὶ περιμένω. Θερμοχαιρετῶ 'Αρτινοπούλαν καὶ τὴν ὑπερευχαριστῶ (1619).

Κόκκινο Τριαντάφυλλο

1848 (36—46). Στὴν Π. Τσιγγάνα. ῏Ω χά! χά! χά! Τσιγγανοπούλα. ῎Ε, πόσες φορὲς ἐγλύτωσες ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ χέρια κι' ὅμως ἀρκετὰ χάρηκες νὰ ξέρης. Τώρα νὰ σὲ ἀποκαλύψωμε; ῎Οχι; ῎Οχι; ῎Ε; Καλὰ ἄντε νὰ χαρῆς. 'Αντίο.

Τρελλὲς Πεταλουδίτσες

1849. Μιὰν ἡμέρα ποὺ μιλούσαμε
ὅλοι οἱ πεννομάχοι
ξαφνικὰ ἦρθε καὶ ὁ 'Εξάψαλμος
καὶ κάθησε στὴν ἄκρη
Στοῦ οὐρανοῦ τὰ μάκρη.

Τρελλὲς Πεταλουδίτσες

1850. Θέλετε νὰ μάθετε Μέλισσες ποιὲς εἶναι; ἀκούστε μας ἀποκαλύψεις. Μέλισσες = Νίκη Λάρη καὶ Σοφία Βενέτη.

Τρελλὲς Πεταλουδίτσες

1851 (36—48). ΠΡΟΣΟΧΗ!! ΠΡΟΣΟΧΗ!! ΠΡΟΣΟΧΗ!! Προκηρύσσω Α΄ μεγάλον φιλολογικὸν διαγωνισμὸν ποιήματος, σκίτσου, πεζοῦ (θέμα ἐλεύθερον). Δικαίωμα συμμετοχῆς δραχ. 1.000. Προθεσμία ἕως 30 Δεκεμβρίου 1952. Βραβεῖα μεγάλης ἀξίας (30.000). Στεῖλτε ὅλοι - ες, δὲν σᾶς λέω ψέματα, ἔχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους. Τὰ ἔργα νὰ στέλνωνται στόν: Κώσταν Χρήστου Μποσινάκην, ὁδὸς ῎Αρεως 26. Συνοικία Ράχης, Καλάμαι.

Ψάλτης τῆς 'Αγροτιᾶς (ὁ ...Δίκαιος)

1852 (34—15). Στὰ δίχτυα μου βρίσκεσαι Ντολορὲς καὶ πάντα ξεφεύγεις. Κάποτε θὰ σὲ πιάσω. 'Αρτινοπούλα μελαγχόλησες καὶ μαράθηκαν τά... ξηρὰ δέντρα!! Σαλονικιὸς — Εὐζωνοπούλα: Ραγισμένες... καρδιές!

Νῖκος Μελωδὸς

1853 (46—44). Πεννομάχοι προσοχὴ διότι εἰς τὸ ὡραῖο σαλονάκι προστίθεται ἕνας φωτοβόλος ἀστήρ, τό... ξύλο τό... ἀπελέκητο.

Ξύλο 'Απελέκητο

1854. 'Αρχοντόπουλο τῆς ῎Αρτας δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνακαλύψης τὸν ἀρχαιολόγο ῎Ιβανς γιατί...

Ξύλο 'Απελέκητο

1855. Γνωρίζω σὲ Ρομφαία εἴμαστε...

Ξύλο 'Απελέκητο

1856 (36—50). Κάπως ἀργὰ μπαίνω στὴν πεννομαχόστηλη. Χαιρετῶ ὅλους - ες, ἰδιαιτέρως Καρμανιόλαν.

Κελεπούρης

1857. Καρμανιόλα σὲ ξέρω εἶσαι ἀπὸ τὴν 'Ασσύνη σὲ καλῶ σὲ πεννομαχία.

Κελεπούρης

1858) (37—11) ῎Αγνωστη 'Ελληνίδα, 'Εξάψαλμε, Ντολορὲς βασιλεῖς τῆς πεννομαχίας σᾶς ψηφίζω.

Βοστίτσας 'Αγκαλιὰ

1859) (37+12) Χαιρετῶ Κεραυνὸν καὶ ζητῶ ἀλληλογραφία. Πρωτογράψτε: Πέτρον Μητράκαν, Τεχνικὲς Σχολὲς 'Αλεξανδρουπόλεως.

'Εξαγριωμένος Γάτος

1860) 'Αντιχαιρετῶ Κασὶμ τὸν Κίτρινο.

'Εξαγριωμένος Γάτος (Μουροκίτρινος)

1861) (37—13)
'Αρτινούλα, 'Αρτινούλα μὲ φωνάζουν μὲ καϋμὸ
κι' ἂν μποροῦσαν μία φόλα θὰ μοῦ ρίχναν στὸ (λαιμό.

'Αντιχαιρετῶ Τρίπλεξ καὶ στὴ φίλη μου Μικρὴ Ποιήτρια, δὲν καταλαβαίνω γιατί. Δυὸ Διαβολάκια δὲν πᾶτε γιὰ τὸν μπαμπάκα σας; Μὴ φοβᾶσαι Μοιραῖο 'Ακρογιάλι.

'Αρτινοπούλα (τὸ ὡραῖο κορίτσι)

1862) (37—14) Θεάματα: 'Αηδονάκι = 'Εδῶ ...'Ωδεῖο, Κ. Δειλινὸς = Μαύρη εἶν' ἡ νύχτα στὰ βουνά. Χιονούλα = 'Η Νάνσυ πάει στὸ Ρίο, Τσούχτρα = Μηδὲν στὸ πηλῖκον, Πράσινο Βέλος = Ναστραδὶν Χότζας, Πονηρούλης = 'Ο ταραμοκεφτές, Τροβαδοῦρος = Κλάφτα... Χαράλαμπε.

Ν. Σαλονικιὸς - Εὐζωνοπούλα

1863) Σαλονικιός: Τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἠλεκτρίζει. Σαλονικιός: 'Ο σύμμαχος τοῦ γέλιου. Σαλονικιός: Τὸ καλύτερο ψευδώνυμο μὲ τὴν ὡραιότερη δράση. Σὲ ὅλων τὰ ψηφοδέλτια νὰ ὑπάρχη καὶ ὁ Νῖκος Σαλονικιός.

Σαλονικιὸς

1864 (37 - 17) ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙ ΤΩΝ «ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΑΡΛΑΣ»

Πεννομάχοι! 'Ελᾶτε ὅλοι στὴν ἀγκάλη μας τὴν (πλάνα
κι ἀπ' τοὺς σύλλογους τοὺς ἄλλους κάντε ὁμα- (δικὴ κοπάνα!
Στὴν παρέα μας ἐλᾶτε κι ἂς καθίσετε ἰσόβια!
Μὴ φοβᾶστε! Δὲν σᾶς τρῶμε κι οὔτε ἔχομε... (μικρόβια!

'Εξάψαλμος

1865 Σύνθημά μας εἶν' τὸ κέφι, ἡ χαρά, τὰ ξε- (καρδίσματα!
Δὲν χωρᾶν στὴ συντροφιά μας ζήλειες δάκρυα (καὶ πείσματα!
κι ἂν ποτὲ φανῆ τὸ δάκρυ στῶν ματιῶν μας τὰ (θεμέλια
δὲν θὰ εἶναι ἀπὸ θλίψι, μὰ μονάχα ἀπὸ γέλια!...

'Εξάψαλμος

1866 ῞Ολοι σὲ μᾶς προσέλθετε! Ζεστοὶ καὶ πα- (γωμένοι!
ὅλοι γινόσαστε δεκτοί! ῎Εξω κανεὶς δὲν μένει!
Φίλοι! Στὸν κόσμο κράξετε τὸ νέο τὸ χαρμό- (συνο:
«Γιορτὴ στὴν... πάρλα γίνεται καὶ στὴ σιωπή... (μνημόσυνο!»

'Εξάψαλμος - Ντολορές.

1867 Γιὰ πληροφορίες: Κώστα Παναγιωτόπουλο. Παυσανίου 24 Παγκράτι, 'Αθῆναι.

Γεμᾶτος συγκίνησι θερμοχαιρετῶ τούς: Χριστιανικὴν Φλόγα, Μαῦρο Πιπέρι, Κονιτσοτοπούλα, Λ. ντὰ Βίντσι, Βουλγαροκτόνο, Τρισεύγενη, Μέντωρα, Αἴολο, Ζαΐρα, κ.λ.π., κ.λ.π. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας.

'Εξάψαλμος

1868 (37 - 18) Μπά; γιατὶ παραξενεύεσθε; 'Επειδὴ παράτησα τὸ ποιητικό μου ταλέντο; Τώρα τί περιμένετε; ῎Α! τὰ θεάματα. 'Εεέ; ῎Α! ναί.

Προκομμένος Τεμπέλης
(ἐξ ῎Αρτττ...τηςςς)

1869. ΘΕΑΜΑΤΑ: Μπουζουκοκέφαλος = ὁ νεογέννητος 'Αταλάντη = Τριγωνοκεφάλα. 'Αρκάδι = Λαδωμένος ποντικός. Δάφνη = γριὰ προβατίνα. Λακὰζ = κατόπιν ἑορτῆς. Βαλεντῖνο = κοκορρόμυαλος. Δυὸ 'Αλητάκια = κόκκινα κάρβουνα. Φρῖξος = μεταβολή. ῎Ελατος = μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρό. Μπούλης = ὅπως, ὅπως. Πινόκιο = τρύπια καρέκλα, Αἰώνιος μαθητὴς = Τελειωμένος Γιατρός. Παιδὶ τοῦ 'Αμβρακικοῦ = ἄσπρη παπαρούνα. Σκακιστὴς = ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Νῖκος Σαλονικιὸς = 'Εκπλήξεις. ῎Ομορφη 'Ηπειρωτοπούλα καὶ Μαῦρος Πειρατής. ῞Ενα καὶ ἕνα ἕνδεκα. 'Αρτινοπούλα = Μελαγχολία καὶ εὔθυμα νειᾶτα. Ποιήτρια = κλωσσᾶ τ' αὐγά της.

Προκομμένος Τεμπέλης
(...'Ηπειρώτης)

1870. Γιά, ἀγαπητοί μου, ΝΤΟΛΟΡΕΣ, 'Αγνὸ 'Ελληνόπουλο καὶ Ζηλιάρα ἀλήθεια; (1560).

Προκομμένος Τεμπέλλης
(ὁ... πασίγνωστος;)

1871 (37 - 19). Προσοχή! Προσοχή! Καλῶ ὅλους τοὺς 'Αεκτζῆδες τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου, σὲ μιὰ μεγάλη ἐξόρμηση ἐναντίον τῶν 'Ολυμπιακοπαναθηναϊκῶν μὲ ἀγγελίες. Μὴν ἀμελήσει κανείς.

(Κιτρινόμαυρος) Μπούλης

1872 Ψάλτη τῆς 'Αγροτιᾶς ἡ σύστασή μου στὴν 841.

Μπούλης

1873 Οἱ φίλοι μου ψῆφο μόνο στόν...

Μπούλης

1874 Ζήτω ἡ ΑΕΚ.
(Κιτρινομαυροκίτρινος) Μπούλης

1875 (37 - 21). Πρωτομπαίνοντας στὴν πενομαχόστηλη θερμοχαιρετοῦμε. Π. Τεμπέλη, Ρὸζ Μαργαριτάρι, Ν. Σαλονικιό.

«Μικρὲς Πριγκήπισσες»

1876. Πενομάχοι σηκωθῆτε
οἱ πριγκήπισσες περνοῦν,
τὶς φαλάκρες σας σηκῶστε
τὶς γλωσσάρες σας δαγκῶστε.

«Πριγκήπισσες οἱ ξανθομαλοῦσες»

1877 (37 - 23) Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους — ἰδιαιτέρως Ρὸζ μαργαριτάρι ἐξάψαλμο. Ντολορές.

Βυζαντινὴ 'Αρχοντοπούλα

1878 (37 - 24) 'Αγαπητοὶ πεννομάχοι. 'Αφοῦ κατάλαβα τὸν πόθο σας, νὰ μὲ βγάλετε ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ Πεννομαχιῶν, θεώρησα σωστὸν νὰ παραθέσω τὸ πρόγραμμά μου:

1) Σχολικὸ ἔτος ἀπὸ 9 εἰς 3 μῆνας.
2) Κατάργησις διαγωνισμῶν.
3) Κατάργησις βαθμῶν (ἰσότης).
4) Εἰσαγωγή, εἰς σχολὰς ἄνευ ἐξετάσεων.
5) Δὶς τὴν ἑβδομάδα ἐκδρομή.

('Εντὸς ὀλίγου ἄλλα ἄρθρα τοῦ προγράμματος).

Μὲ ἀγάπη, ὁ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ.

ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ = νοικοκυρωσύνη.
ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ = χάρμα τὸ γλυκύτατον.
ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ = χαρὰ καὶ εἰρήνη.

ΟΛΟΙ λοιπὸν ψηφῖστε με. 'Εμπρός, ποιὸς θὰ μοῦ βάλη τὸν μεγαλύτερο σταυρό, τὸ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ.

ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (πρωθυπουργεύων)

1879 ΣΕΡΡΑΙΟΙ, ΣΕΡΡΑΙΟΙ, ΣΕΡΡΑΙΟΙ, ΣΚΟΠΙΑΝΟΙ, ΣΚΟΠΙΑΝΟΙ, ΤΟΥΜΠΑΙΟΙ βοηθῆστε. Θὰ πάρετε τὰ καλύτερα ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ. ('Ηδη δύο ἀπενεμήθησαν: ΠΕΤΡΟΣ ΣΚΟΝΑΕΡΙΚΛΗΣ: 'Υπουργὸς ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ. 'Εκ. Ν. Σκοποῦ. ΝΙΚΟΣ ΚΡΙΝΗΣ: 'Υπουργὸς ΠΑΙΔΕΙΑΣ - ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ, ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ - ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ .

1880 (37 - 25). Στὸν προκομμένο τεμπέλη:
Μπόϊ δυὸ πῆχες
κόψι κακὴ
γένεια μὲ τρίχες
ἐδῶ κι ἐκεῖ.

'Αγριν. Λαουτζῖκος

1881 Στὸν Λακάζ.
Δόντια φαφούτη
ὅλο σχισμάδες
ὕφος τσιφούτη
γιὰ μαστραπάδες.

'Αγριν. Λαουτζῖκος

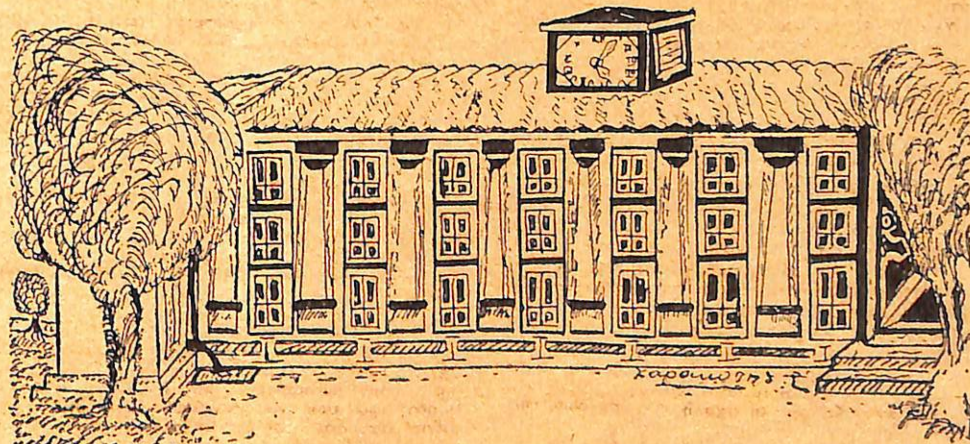
1882 Στὴ Ζηλιάρα
Κανένα χρῶμα
δὲν τῆς ταιριάζει
καὶ τώρ' ἀκόμα
βαφὲς ἀλλάζει.

'Αγρ. Λαουτζῖκος
(Συνεχίζονται).

◆◆

Νέα ψευδώνυμα

'Εγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Κελεποῦρι Ξύλο 'Απελέκητο, Ξανθειὰ 'Ολλανδέζα, Κουκουναροθρεμμένος, Βυζαντινὴ 'Αρχοντοπούλα, Κὸρν Γουάηντ, Παιδὶ τῶν Θερμοπυλῶν, Μικρὲς Πριγκήπισσες.

ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ Β.Ε.Σ. Ληξουρίου ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
(Σκίτσο Σ. Χαροκόπη)

‛Η Στήλη τοῦ «‛Ελικῶνα»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ»

‛Ο διαγωνισμός μας αὐτός, ποὺ ἦταν καὶ ὁ πρῶτος, εἶχε σχετικὴ μόνον ἐπιτυχία. Λάβαμε 20 συμμετοχὲς (ποιήματα 6, πεζὰ 13, πρόζα 1) ἐμπρόθεσμες καὶ 8 ἐκπρόθεσμες. 'Απ' αὐτὲς ποιοτικῶς ἀνώτερες ἦταν οἱ συμμετοχὲς σὲ ποιήματα ἐνῶ ὅλες οἱ πεζὲς ὑστεροῦσαν. ‛Η κριτικὴ ἐπιτροπή, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ Γιῶργο Βελουδῆ εἰσηγητὴ καὶ Παναγιώτη Παπαδάκη 'Ανδρέα Μανοῦσο, Χρῖστο Μαρκουλῆ, Κώστα Θανόπουλο καὶ Χρῖστο Ρουμελιωτάκη μέλη, ἀναγκάστηκε νὰ θεωρήση τὴ συμμετοχὴ τοῦ Ἄλκη Ροδοπούλου ὡς ἐκτὸς θέματος, διότι ἂν καὶ ὅπως ἀνεγνωρίσθη ἦταν ἡ πιὸ ἄξια γιὰ πρῶτο βραβεῖο καὶ λογοτεχνικότερη συμμετοχὴ δὲν μποροῦσε νὰ καταταγῆ οὔτε στὰ πεζὰ οὔτε στὰ ποιήματα χωρὶς νὰ χάση τὴν πρωτεύουσα θέση ἐφ' ὅσον ἀνῆκε σ' ἄλλο λογοτεχνικὸ εἶδος. Ἔτσι βγῆκαν τὰ παρακάτω ἀποτελέσματα: ΠΟΙΗΜΑ: α΄ βραβεῖο: ΙΑΚΩΒΟΣ ΨΑΡΡΑΣ, Νάξος. β΄ βραβεῖο: ΑΛΚΗΣ ΙΤΕΑΣ, 'Αθῆναι. ΠΕΖΟ: α΄ βραβεῖο: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΑΠΑΝΙΔΗΣ, Δομοκός. ΕΠΑΘΛΑ: Λόγῳ τῆς μικρᾶς διαφορᾶς τῶν πρώτων ἀπ' τὰ δεύτερα βραβεῖα ἀπεφασίσθη νὰ δοθοῦν καὶ στοὺς δευτέρους ἔπαθλα, ὡς ἑξῆς: στοὺς πρώτους: δίνεται γιὰ βραβεῖο ἡ τραγωδία Τερζάκη «‛Ο Σταυρὸς καὶ τὸ Σπαθί». Καὶ στοὺς δευτέρους ἀπὸ ἕνα βιβλίο.

'Επίσης βραβεύουμε καὶ τὸν Ἄλκη Ροδόπουλο μὲ ἕνα βιβλίο.

Ὅλους τοὺς συμμετασχόντες εὐχαριστοῦμε καὶ τοὺς νικητὲς συγχαίρουμε θερμά.

‛Η Κριτικὴ 'Επιτροπὴ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Οἱ νικητὲς παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ συντομώτερο διευθύνσεις τους πλήρεις καθὼς καὶ μία φωτογραφία τους γιὰ τὸ εἰδικὸ ἄλμπουμ τοῦ συλλόγου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ

Τὸ θέμα ἴσως ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν φίλων μας ἔκαναν τὸν διαγωνισμόν μας αὐτὸν νὰ ἀποτύχη ποσοτικῶς. Ἔτσι πήραμε τρεῖς συμμετοχές. 'Απ' αὐτὲς καλύτερη θεωρήθηκε τοῦ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΓΚΑΜΕΡΑ, Θεσσαλονίκη, ποὺ κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο καὶ τὸ ἔπαθλο. (Τὸ μυστικὸ τῆς Καλλιτεχνικῆς Δημιουργίας τοῦ Τσβάϊχ). ‛Η μακέττα τοῦ βραβευθέντος σύμφωνα μὲ τὴν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ γίνη ἡ ἐπίσημη σφραγῖδα τοῦ «ΕΛΙΚΩΝΑ».

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Παρακαλεῖται ὁ βραβευθεὶς νὰ μᾶς στείλη διεύθυνσή του καὶ φωτογραφία του.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ

Τὰ καθήκοντα τοῦ ἀντιπροέδρου ἀνετέθησαν προσωρινῶς στὸν Παντελῆ Νικητόπουλο ('Αλαφροΐσκιωτο).

ΠΩΛΗΣΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Γραμματόσημα ‛Ελληνικὰ καὶ Ξένα συλλογῆς δωρηθείσης εἰς τὸν ΕΛΙΚΩΝΑ πωλοῦνται γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου. ‛Ολόκληρος ἡ συλλογὴ δρχ. 200.000. Πληροφορίες ἀπ' τὴ γνωστὴ διεύθυνσή μας γιὰ τμῆμα Ψυχαγωγίας (τομέα Φιλοτελικό).

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Οἱ σύλλογοι τοῦ περιοδικοῦ «ΕΛΙΚΩΝ» καὶ «ΕΛΙΚΩΝΙΑΔΕΣ» ἔχουν καταρτίσει πλῆρες σχέδιο πρωτοτύπων διαγωνισμῶν ποὺ θὰ προκηρυχθοῦν συντομώτατα. Τὸ σχέδιο αὐτὸ καλύπτει ὁλόκληρη τὴν περίοδο Δεκέμβριος 1952—'Οκτώβριος 1953. Οἱ διαγωνισμοὶ θὰ εἶναι διαφόρων εἰδῶν (λογοτεχνικοί, καλλιτεχνικοί, ἐξυπνάδας κ. λ. π.) καὶ πάντοτε μὲ βραβεῖα.

Στὸ τέλος τοῦ πρώτου ἑξαμήνου ὅμως θὰ γίνη καὶ τὸ ἑξῆς: Ὅλες οἱ συμμετοχὲς στοὺς μερικοὺς διαγωνισμοὺς ποὺ θὰ ἔχουν γίνει θὰ συγκεντρωθοῦν καὶ ἀπὸ αὐτὲς θὰ βραβευθῆ ἡ καλύτερη σὲ κάθε εἶδος (ποίημα, πεζό, κ.λ.π.). Τὰ βραβεῖα τῆς τελευταίας αὐτῆς κρίσεως συμμετοχῶν θὰ εἶναι μεγάλα. Περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τοὺς διαγωνισμούς μας θὰ δώσουμε μαζὶ μὲ τὴν πρώτη προκήρυξη.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Κάθε Παρασκευὴ ἀπόγευμα (6 μὲ 8 μ.μ.) στὰ γραφεῖα τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ» ‛Ηρώδου 'Αττικοῦ 9 γίνονται συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῶν 'Αθηνῶν Πειραιῶς καὶ Περιχώρων. Ὅσοι 'Αθηναῖοι ἀναγνῶστες θέλουν νὰ γνωρίσουν μέλη τοῦ ΕΛΙΚΩΝΑ μποροῦν νὰ παρευρεθοῦν στὶς συγκεντρώσεις αὐτές, στὶς ὁποῖες, ἐκτὸς τῶν συλλογικῶν ζητημάτων, ἐξετάζονται καὶ φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ζητήματα ἀναπτυσσομένης σχετικῆς συζητήσεως.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΕΛΙΚΩΝΙΑΔΩΝ

Στὴν Παιδόπολη Λαρίσσης μὲ πρόεδρο τὴν Μ. Ποιήτρια ἱδρύθηκε Παράρτημα τῶν ‛Ελικωνιάδων. Οἱ πέντε ‛Ελικωνιάδες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ παράρτημα σὲ γράμμα τους ὑπόσχονται μιὰ δημιουργικὴ καὶ πολιτισμένη δράση.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΙΚΩΝ» Ν. ΙΩΝΙΑΣ

Τὸ παράρτημα τοῦ Συλλόγου «‛Ελικὼν» στὴ Ν. 'Ιωνία ἔκανε τὴν πρώτη Γενικὴ Συνέλευση τῶν μελῶν του. 'Εκ τῶν εἴκοσι μέχρι τώρα ἐγγραφέντων παρευρέθησαν τὰ δεκάξι καὶ ἔγινε ἡ ἐκλογὴ τοῦ πρώτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Πρόεδρος: Θανόπουλος Κωνσταντῖνος, (Π. 'Αχαιός), 'Αντιπρόεδρος Πανταζῆς 'Ιωάν. (Φ. τοῦ Βουνοῦ), Γεν. Γραμματεὺς Βογιατζόγλου Λεωνίδας, Ταμίας 'Αρναούτογλου Ἄγ. (Πονηροῦλι Β.), Σύμβουλοι οἱ Κοκκινίδης Δ. καὶ Σαπουντζάκης Ν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ ΤΟΥ «ΕΛΙΚΩΝΑ»

‛Η ἀνωτέρω δημοσιευομένη μακέττα τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου 'Αθανασίου Γκαμέρα (Ἄλκηστη) πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸν διαγωνισμὸ σφραγίδας τοῦ ΕΛΙΚΩΝΑ καὶ ἔγινε ἡ ἐπίσημη σφραγίδα τοῦ συλλόγου.

Τὸ φιλολογικὸ τμῆμα ἀνέλαβε ὁ Βασιλείου 'Ιωάν. (Γαλ. Κύκνος), τὸ Καλλιτεχνικὸ ὁ Βασιλειάδης Λάζ. (Λ. ντὰ Βίντσι) καὶ τὸ 'Αθλητικὸ ὁ Δαλακίδης Βασίλειος (Θέμης Βρανᾶς).

Τὰ τμήματα ἄρχισαν τὴ δράση τους. Τὸ φιλολογικὸ ἑτοιμάζει διάλεξη στὰς αἰθούσας τοῦ Γυμνασίου Ν. ,Ιωνίας καθὼς καὶ τὴν ἔναρξη τῶν Φιλολ. ἀπογευμάτων. Τὸ Καλλιτεχνικὸ ἑτοιμάζει διάφορες πινακίδες γιὰ τὸ Γυμνάσιο Ν. 'Ιωνίας, καθὼς καὶ μιὰ ἔκθεση φωτογραφιῶν ἀπ' ὅλη τὴν ‛Ελλάδα.

Τὸ 'Αθλητικὸ ἄρχισε τὸν καταρτισμὸ ὁμάδων Βόλεϋ, Ποδοσφαίρου καὶ 'Αθλοπαιδίας. Τὸ παράρτημα Ν. 'Ιωνίας ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν Παλαιὰ 'Ιωνικὴ Φλόγα, μερικὰ ἀπὸ τὰ καλύτερα μέλη τῆς Μαθ. Πνοῆς καὶ νέα μέλη τοῦ Γυμνασίου Ν. 'Ιωνίας καὶ ὅλης τῆς Μαθ. Κοινωνίας τῆς Ν. 'Ιωνίας

ΠΑΡ. ΕΛΙΚΩΝΟΣ Ν .Ι.

Καλύμματα διὰ τὸν τόμον 1952 θὰ ἑτοιμάσωμε μόνον ἐὰν ἔχουμε ἐπαρκεῖς παραγγελίες!

Θὰ στοιχίσουν 15.000 δραχ. τὸ ἕνα.

Ὅποιος θέλει νὰ παραγγείλη μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἐμβάζοντας καὶ τὸ ἀντίτιμον.

ΑΓΡΙΟ ΞΥΠΝΗΜΑ...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 625)

Δὲν σκέφτηκε νὰ ρωτήση τίποτα.

— Τοὺς φτάνει ἡ τρομάρα τους, ξανάπε σιγά.

Τώρα καταλάβαινε, πόση ἀνάγκη εἶχαν τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀπὸ συμβουλές. Πόσο τοὺς χρειαζόταν ἀγάπη.

Κάποτε ἔφτασε στὸ μῶλο. Τώρα ποὔφτασαν στὸ τέρμα, ἦταν κουρέλι. Πλεύρισε μὲ κόπο κι' ἀφοῦ βγῆκαν τὴν ἀσφάλισε.

— Παιδιά! 'Αντρέα! Τί ἔγινε;

— Κάποιος χτύπησε! ‛Ο Μιχάλης! Τρέχτε!

— Πώ, πὼ τὸ χέρι του!

'Απὸ τὸ παραλιακὸ καφενεῖο εἶχε ξεχυθεῖ ἕνα πλῆθος κόσμου ποὺ τοὺς περικύκλωσε.

— Τί πάθατε 'Αντρέα; Μὲ δυναμίτη;

— Γιατί εἶσαι γυμνός; Θεέ καὶ Κύριε!

Νόμιζε πὼς θὰ σωριαστῆ. Δὲν ἄντεχε πιά.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε, τὸν συγκράτησαν μερικὰ γερὰ χέρια...

* * *

Δὲν εἶναι οὔτε οἱ βεντοῦζες, οὔτε οἱ ἐντριβές, τῆς σκιαγμένης, ἀπορημένης καὶ δακρυσμένης μητέρας, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ συνέλθη.

Τὸν ζεσταίνει κάτι ἄλλο. Μέσα του χοροπηδάει ἀκράτητο, κάτι ποὺ μέχρι τώρα ἦταν δεμένο.

Θέλουν ἀγάπη οἱ γύρω...

— Γιάννη, συμφωνῶ μ' ὅσα ἔλεγες, ψιθυρίζει.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς, χαμογελάει ὁ Γιάννης. Τὄδειξες μὲ τὸ παραπάνω!

— Μαζὶ θὰ παλαίψουμε Γιάννη!

— Μαζὶ 'Αντρέα!...

Ἔχει ξεφύγει ἀπ' τὸ λήθαργο. Τὸ ξύπνημα εἶναι ἄγριο, πρωτόγονο, ὁρμητικό! Σὰν καταρράχτης!

ΑΛΚΗΣ ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ

◇◇

‛Η συναχωμένη ἀλεποῦ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 623)

τάρι. Εἶδες τί ἔπαθαν οἱ δυὸ ἄλλοι; Πές μου τώρα τί ἰδέα ἔχεις ἐσὺ γι' αὐτὰ τὰ κόκκαλα;

— Τί νὰ σοῦ πῶ πολυχρονεμένε μου ἄρχοντα. Εἶναι μέρες τώρα ποὺ εἶμαι συναχωμένη καὶ δὲ μοῦ μυρίζει τίποτα ἐδῶ μέσα. Δὲν αἰσθάνουμαι καμμιὰ μυρωδιά... Καὶ σὰ βασιλιᾶς αὐστηρὸς καὶ δίκαιος ποὺ εἶσαι ἄφησέ με νὰ πάω τὸ γρηγορότερο στὸ σπίτι μου νὰ βάλω βεντοῦζες. Καὶ σὰν γίνω καλὰ θὰ ξανάρθω γιὰ νὰ σοῦ πῶ γιὰ ὅτι ἡ μεγαλειότητά σου μὲ ρώτησε...

Τί νὰ κάμη καὶ τὸ λιοντάρι; Τὴν ἄφησε νὰ φύγη καὶ ἡ ἀλεποῦ ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια, ἔζησε καλὰ καὶ μεῖς καλλίτερα.

ΑΝΕΜΗ

◇◇

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

‛Ο δάσκαλος: Γιαννάκη ἡ θάλασσα βάφεται μὲ μπλὲ καὶ ὄχι μὲ κόκκινο χρῶμα.

Μαθητής: Μὰ εἶναι ἡ 'Ερυθρὰ Θάλασσα, κύριε.

* * *

— Μπαμπᾶ, ὁ Βασίλης ἄφησε ἀνοιχτὴ τὴν κάνουλα ἀπὸ τὸ βαρέλι μὲ τὸ κρασὶ καὶ πάει στὴν ἀγορά.

Μπαμπᾶς (ἀφηρημένος): Φώναξέ του γρήγορα νὰ ἔλθη νὰ τὴν κλείση.

Περνᾶτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

1) ΣΚΑΛΑ

Β				Σ					
Α					Σ				
Λ						Σ			
Λ							Σ		
Ι								Σ	
Α									Σ
Ν								Σ	
Ε							Σ		
Ι						Σ			
Ο					Σ				
Σ				Σ					

1) Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 2) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. 3) Αὐτὸς ἀνεστήθη. 4) Ἄνεμος ποὺ πνέει ἐξ ἀνατολῶν. 5) Εἶδος τριγώνου. 6) Ἔδρασε στὴ Γραβιά. 7) Ἦταν ὁ Χριστός. 8) Γνωστὴ θάλασσα. 9) Κάτοικος Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους. 10) Ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῶν αἰώνων. 11) Ξέρει πάρα πολλά.

Π. Μενεγάτος
καὶ Γ. Παπαδόπουλος

2) ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1) 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
2) 2 3 0 9 6
3) 7 2 3 7 6
4) 3 9 0 7
5) 4 6 0 9
6) 1 2 3 2 5 6
7) 2 3 1 6
8) 2 8 8 7 6

1) Ἱερὴ πόλις.
2) Ἀρχαῖος θεός.
3) Φυσικὸ στοιχεῖο (δημ.).
4) Μέρος τοῦ λόγου.
5) Χτυπᾶ στὴ μύτη.
6) Δὲν λείπει ἀπ' τὴν ἐκκλησία.
7) Κακὴ θεότης.
8) Ἱστορικὴ χώρα.

Ἰωάν. Π. Φλέσσας, Ἀθήνα

3) ΚΛΙΜΑΚΟΛΕΞΟ

Η	Λ							
	Η	Λ						
		Η	Λ					
			Η	Λ				
				Η	Λ			
					Η	Λ		
						Η	Λ	
							Η	Λ

1) Τέτοια κουζίνα δὲν λείπει ἀπ' τὰ πλουσιόσπιτα. 2) Μυθικὸς ἥρωας τῆς Ἰθάκης. 3) Γεμάτα σπήλαια. 4) Μεταφορικὸν μέσον. 5) Μεγάλος ξένος δραματικὸς ποιητής. 6) Παληὸς ἕλληνας θεατρικὸς συγγραφέας. 7) Αὐτὰ ποὺ κάνουν. 8) Ἀνδρικὸ ὄνομα.

Σωτ. Λαμπρόπουλος, Πύργος

4) ΤΙ ΕΚΑΝΕ;

Τί ἔκανε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὅταν ἔκλεισε τὰ 22 του χρόνια;

Μιχ. Τσουμαρόπουλος

5) ΔΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Τ' ἀρχικὰ τῶν λέξεων ποὺ ζητοῦμε σχηματίζουν ἕνα γνωστότατον ἑλληνικὸ νησὶ καὶ τὰ δεύτερα, μεγάλη μας σύμμαχο.

1) Εἶχε τὴ δύναμη στὰ μαλλιά.
2) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.
3) Θὰ τὴν βρῆτε στὸ Ἰόνιο.
4) Βιβλικὸ βουνό.
5) Ἀνδρικὸ ὄνομα.
6) Πατέρας του ἦταν ὁ Δαίδαλος.
7) τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἔνδοξη.

Γεώργιος Ἀγγελάκης

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 71

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	■						■						■
2		■			■				■			■	
3			■								■		
4				■			■			■			
5		■			■				■			■	
6						■		■					
7	■			■			■			■			
8						■		■					
9		■			■				■			■	
10				■						■			
11			■				■				■		
12		■			■				■			■	
13	■						■						■

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Πόλις τῆς Στερεᾶς.—Ἔχουν περάσει τὰ χρόνια του. 2) Ἰδού.— Φυλᾶνε στὴν ὕπαιθρο.—Ἄρθρο στὸν πληθυντικό. 3) Νότα.—Ἔτσι χαρακτηρίζεται ὁ καταχθόνιος ἄνθρωπος.— Αἰγυπτιακὴ θεότης. 4) Πρόθεσις.— Οὐδέτερον ἀντωνυμίας.—Ἄρθρο στὸν πληθυντικό.— Μᾶς περιβάλλει. 5) Νότα.— Σύνδεσμος.— Δυὸ σύμφωνα. 6) Γνωστὸ ἡφαίστειο.— Δὲν λείπει ἀπ' τὴν τράπουλα. 7) 21.— Νότα.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.— Καὶ ἕνα γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου. 8) Ἀνδρικὸ χαϊδευτικὸν ὄνομα.— Γίνεται καὶ ψητὴ (καθ.). 9) Ἔχει ὑπόστασιν.— Ἴσα - ἴσα.—Ἄρθρο στὸν πληθυντικὸ (ἀνάπ.). 10)... Ἄντζελες.— Νότα.—Ὑποθετικόν.— Δικό σου. 11) Σύνδεσμος τῆς δημοτικῆς. —Πρωτεύουσα τῆς Βενεζουέλας.— Ξενικὴ ἄρνησις. 12) Δοτικὴ ἄρθρου.— Πρόθεσις. — Μόριον. 13) Ἀνδρικὸ χαϊδευτικὸ ὄνομα. —Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.— Κακόμοιρος, φουκαρᾶς. 2) Πρόθεσις.— Ἀσφαλίζει τοὺς ἐργαζομένους. — Φωνῆεν καὶ σύμφωνον. 3) Ὑποθετικόν.— Εἶναι περίφημος μὲ μαγιονέζα.—Ἄρθρο στὸν πληθυντικό. 4) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δημ.).— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου (ἀνάπ.).— Τὴν ὁποίαν. — Θὰ τὴν βρῆτε στὰ Δωδεκάνησα. 5) Ἄρθρο (ἀνάπ.).—Ἡ θάλασσα κατὰ τὸν Ὅμηρο.— Νότα. 6) Ἔγραψε νόστιμα τραγούδια.— Τὸ κρανίο ἁγίου λειψάνου στὴ γενική. 7) Ναυτικὸ κέλευσμα.—Ἰσοδυναμεῖ μὲ 100 τετραγωνικὰ μέτρα.— Συμβολίζει τὸν ἄγνωστο.— Βυζαντινὴ νότα (ἀνάπ.). 8) Κρατᾷ ζεστὸ τὸ χέρι.— Κομμάτι ξύλου πρὸς ὑποστήριξιν. 9) Δυὸ ὅμοια φωνήεντα.— Αἰσθητήριον.— Σύνδεσμος. 10) Ἐξουσιάζει μαύρους.—Ἀπαγορευτικόν.— Γράμμα τῆς ἀλφαβήτου.— Κοινὸ ἀμερικάνικο ὄνομα. 11) Ἄρθρο στὸν πληθυντικό.—Ὑπηρετεῖ τὸν Θεό.— Ἀναφ. ἀντωνυμία (ἀνάπ.). 12) Μισὸ ρῆμα. —Ἀρχαία θεὰ (ἀνάπ.).— Τὸ ὑπάρχον. 13) Ζυγίζει πολύ.— Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὸ ἀνάστημά του.

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΥΤΟΣ, Χαλκὶς

6) ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἂν ποσῶς δὲν μὲ πειράξῃς
νῆσος εἶμαι στὸ νερό.
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς
ποταμὸς θὲ νὰ γενῶ.

Σωτ. Λαμπρόπουλος, Πύργος

7) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Τὸ πρῶτο μου εἶναι δίφθογγος
γράμμα τὸ δεύτερό μου·
εἴθε νὰ ἔχῃς φίλε μου
πάντα τὸ σύνολό μου.

Ζήνων Σγουράκης, Κατερίνη

8) ΕΛΛΕΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟ

— υ — Α — η — α — αι — ει — α — ι — ει.

Ἀρχαῖο ρητό.

Φ. Σβολιαντόπουλος

◆◆◆

ΛΥΣΕΙΣ 70ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΤΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑΚΙΑ

«Κάλλιο τὄνομα παρὰ τὸ μάτι».

2) ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΕΣ

1) Ἥ—ρα. 2) Ρ—ώμη. 3) Ἄ—νδρος. 4) Κ—ιλκίς. 5) Λ—ύρα. 6) Ἠ—σαΐας. 7) Σ—τέφανος = ΗΡΑΚΛΗΣ.

3) ΜΑΓΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

10
20
10 20 30 30 10
10
20
10

4) ΤΡΙΑΙΝΑ

Χ . . . Α . . . Ι
Α . . . Γ . . . Σ
Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η
Α
Φ
Α

5) ΑΣΤΕΡΙ

Π . . . Μ . . . Σ
Α . Α . Τ
Ν Λ Ρ
Π Α Λ Α Μ Α Σ
Τ Κ Μ
Ο . Ο . Α
Σ . . . Σ . . . Σ

6) ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΧΑΡΟΣ — ΦΑΡΟΣ

7) ΤΟΝΟΓΡΙΦΟΣ

Μονὴ — Μόνη.

8) ΑΠΡΟΟΠΤΟ

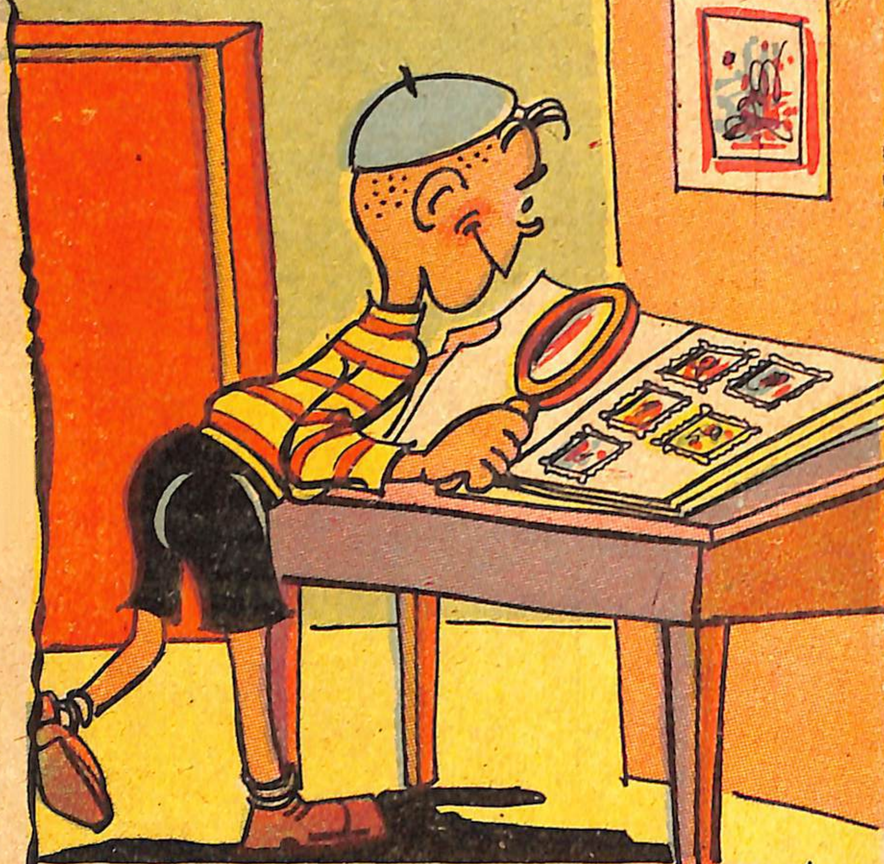
Ἡ λέξις: ἀλλά.

ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡ. 70

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΚΡΟΝΟΣ—ΠΑΡΚΕΡ. 2) ΡΕ — ΘΕΑ—ΝΟ. 3) ΟΙΝΟΣ. 4) ΝΙ — ΤΣΑΝΤΑΝΑ — ΝΑΣ — ΣΒ. 5) ΟΣΛΟ—ΗΡΩΣ. 6) ΩΝΙΑ — ΣΟΣ — ΣΥΡΑ. 7) ΑΝΝΑ — ΧΗΡΑ. 8) ΙΟΙΣ — ΜΙΣ — ΠΟΣΑ. 9) ΣΑΛΙ — ΩΜΟΙ. 10) ΜΕ —. ΣΑΣ — ΜΗ. 11) ΕΝΩ — ΑΧΑ·Ι·Α — ΜΕΝ. 12) ΙΩ — ΟΡΑ — ΛΗ. 13) ΝΑΥΤΗΣ — ΣΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΚΡΙΝΙΩ—ΣΥΜΕΩΝ. 2) ΡΕΝΑ — ΝΑΙ — ΕΝΙΑ. 3) ΟΙΝΟΣ. 4) ΗΙ — ΤΣΑΝΤΑΝ — ΣΤ. 6) ΣΘΕΝΟΣ — ΜΙΣΧΟΣ. 7) ΕΝΑ — ΟΤΙ — ΑΑΡ. 8) ΠΑΤΣΗΣ — ΣΩΣΙΑΣ. 10) ΡΩ — ΙΩΣΗΠΟΣ — ΛΑ. 11) ΣΥΡΟΙ. 12) ΕΝΑΣ — ΡΑΣ — ΜΕΛΙ. 13) ΡΟΜΒΙΑ — ΑΠΗΝΗΣ.

Ο Γιαννάκης μανιώδης φιλοτελιστής

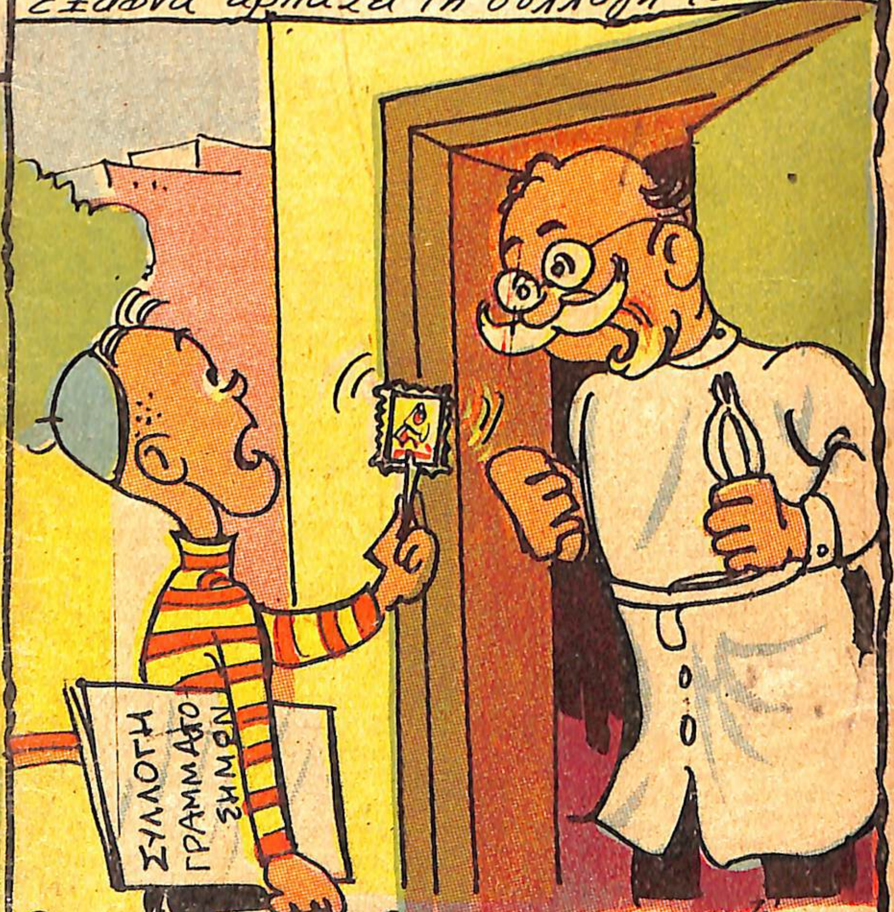
Μεγάλη μανία του κόλλησε του Γιαννάκη με τά γραμματόσημα! Ξημεροβραδυαζόταν ψάχνοντας στή συλλογή του γιά κανένα γραμματόσημο άξίας. Καί τό πέτυχε!

Τό άφιλότιμο όμως είχε ένα δόντι λιγώτερο! Αύτό κάνει τό φίλο μας έξω φρενών καί σκέπτεται πώς νά διορθώση τό... κακό. Έξαφνα άρπάζει τή συλλογή του...

...καί τρέχει στόν... όδοντίατρο τόν γνωστό μας κύριο Ταναλια!

—Ήρθα νά μού θεραπεύσετε αύτό τό γραμματόσημο, τού λέει! Τού λείπει ένα δοντάκι!...
Ένας Θεός ξέρει πώς κρατήθηκε ό κ. Ταναλιας καί δέν τηλεφώνησε στό Δαφνί!